

PĂSTORUL TRIST

CONSTANTIN OPRĂNESCU

Cuprins

Prolog	p. 6
Capitolul 1 – Eroul	p. 8
Capitolul 2 – În Deplasare	p. 12
Capitolul 3 – Royal Perth Hospital, Etaj 6	p. 23
Capitolul 4 – La Ore Mici	p. 27
Capitolul 5 – Doamna	p. 30
Capitolul 6 – Vine Viorel	p. 35
Capitolul 7 – Copilul	p. 39
Capitolul 8 – Poate Numai Împaiat	p. 43
Capitolul 9 – Cozonac de Crăciun	p. 46
Capitolul 10 – Maromet	p. 50
Capitolul 11 – Bum! Cade Ciocanul	p. 54
Capitolul 12 – Spaniolul	p. 59
Capitolul 13 – Vasile Turbatu	p. 63
Capitolul 14 – Sărut Mâna, Doamna	p. 66
Capitolul 15 – Tanti Vica	p. 69
Capitolul 16 – Viorel Cel Împăiat	p. 72
Capitolul 17 – Moare Carlos	p. 75
Capitolul 18 – Un Coleg de Liceu	p. 80
Capitolul 19 – Jidanul	p. 85
Capitolul 20 – La Patinaj	p. 89
Capitolul 21 – Moartea Unui Copil	p. 93
Capitolul 22 – Profesorul	p. 96

Capitolul 23 – Biblia in Trei Zile	p. 100
Capitolul 24 – Îngerul Gabriel	p. 105
Capitolul 25 – Drac Botezat	p. 107
Capitolul 26 – Botez la Acacia Prison	p. 112
Capitolul 27 – Maradona	p. 115
Capitolul 28 – Jesus Bread	p. 119
Capitolul 29 – Balena	p. 124
Capitolul 30 – Ultima Gară	p. 130
Capitolul 31 – Anul Sabatic	p. 133
Capitolul 32 – Camera Motoarelor	p. 137
Capitolul 33 – Dominic	p. 142
Capitolul 34 – Ivan cel Veșnic	p. 146
Capitolul 35 – KO	p. 149
Capitolul 36 – Deva	p. 156
Capitolul 37 – James	p. 159
Epilog	p. 163

Păstorul Trist...

*Cu o vreme în urmă
Dumnezeu m-a chemat:
“Constantine, ieși afară din turmă
Mergi și adună oile de tăiat.*

*Oile slabe, doar piele și oase,
Oile negre, pierdute prin lume,
Oile cele mai ticăloase.
Să le aduci la pășune!”*

*Am pus Domnului o întrebare
Scoasă dintr-un suspin:
“Doamne, mai este vre-o scăpare?
Sunt oi de jaf, de pradă și de chin...”*

*Domnul mi-a răspuns: “Ai uitat?
Și tu erai în drum spre abator.
Caută-Mi acum oile de tăiat,
Te fac păstorul lor.”*

*De atunci pasc oile de tăiat.
Păstor trist, tăcut...
Cu suflet greu, înlăcrimat,
Neînțeleș, necunoscut...*

PROLOG

Cartea aceasta aş vrea să fie ca o fereastră deschisă la viaţa mea, un semn de recunoaştere a puterii Domnului Isus, a grijii Lui nemăsurate pentru oameni, fie buni, fie răi. Hai să deschidem fereastra:

Prin vara anului 1999 Dumnezeu mi-a mişcat inima să mă apropiu de oamenii cei mai apăsăţi de soartă, de oamenii cei mai doborâţi de diavol şi de încercările vieţii. Dumnezeu mi-a îndreptat paşii spre închisori.

Închisoarea este un teritoriu al diavolului. Totuşi, sunt acolo oameni aleşi şi împuterniciţi de Dumnezeu care îl înfruntă pe Satana pe propriul lui teren. Sunt capelenii, garda de elită a lui Isus.

Îi sprijină din afară grupe de luptători voluntari care pătrund în formaţii mici, foarte bine organizate. Ei aduc cântările Domnului şi Evanghelia lui Isus.

Mai este un număr mic de luptători răzleţi, oameni care luptă corp la corp, unu la unu. Aştia sunt foşti prizonieri, oameni trecuţi prin lanţurile diavolului şi ale închisorilor. Ei intră în închisori cu lacrimi şi durere, conduşi de o dragoste de neânţeles, de un chin imposibil de explicat. Aceşti oameni aduc o speranţă şi un zâmbet în acest loc de întuneric şi dezolare. Speranţa este direct de la Sursă: ‘Aşa mi-a făcut mie Domnul; El vrea să te ajute şi pe tine.’ Ei vin mereu, cu răbdare, perseverenţă, insistă. Ştiu cu cine au de luptat, îşi cunosc adversarul dar cunosc şi pe Acela care îi susţine. Lupta este împotriva Satanei, Puterea este de la Isus – Domnul care a cunoscut amarul închisorii. Isus a fost prizonier.

Printre aceşti luptători singuratici, Domnul mi-a făcut onoarea să mă aşeze şi pe mine. La început nu am înţeles mare lucru... Mi-a sclipit o luminiţă tremurândă când, la o vizită, John Boboc mi-a spus:

- Bă, voi toţi creştinii, sunteţi nişte hoţi! Eu am deschis gura, m-am amuzat în sinea mea la răspunsul ce-mi sticlea în minte. Am vrut să-i răspund :

‘Atunci cum se face că noi, niște hoți, suntem afară, iar tu, om cinstit ești închis?’

Am deschis gura să spun aceste vorbe, dar le-am înghițit și gura mi s-a închis mută. Am tăcut, și am înțeles că în acel loc nu vin eu cu vorbele mele, așa cum vreau eu, ci cu Cuvântul lui Dumnezeu după cum vrea El.

Atunci am simțit că Isus este cu mine, că mă învață o lecție nouă, că se ocupă mai mult de mine decât de prizonierul pe care-l vizitam. Eram la școala Domnului.

CAPITOLUL 1

EROUL

A venit la mine o femeie, pe nume Anamaria și mi-a spus încet:

- Bărbatul meu este la pușcărie, la Wooroloo. Du-ne, pe mine și cei cinci copii, să vadă pe tatăl lor, este un erou, a furat ca să-și hrănească pruncii.

Și i-am dus. Duminică, după slujbă, am plecat direct de la Biserică. Copiii mici – doi băieți de cinci ani și trei fetițe mai măricele.

La poarta închisorii fetele au luat-o mai înainte. Mama lor a rămas mai pe urmă, mergea înaintea mea cu cei doi băieți, unul de o mână, altul de cealaltă. Pentru o clipă mi s-a întunecat totul în față, apoi am murmurat cu tremur în glas, doar pentru mine: “Wooroloo Prison – Penitenciarul Craiova.”

Pașii mi s-au pierdut în urma acestei femei ce-și ținea băieții de mâini, în drum spre vorbitor. Timpul s-a învălmășit, situațiile s-au suprapus, spațiile s-au contopit și... iat-o pe mama... Mama, ținându-ne de mâini, pe mine și pe fratele meu – doi copii mici, de șase și opt ani. Înaintam pe un coridor lung, mergeam la tata, la vorbitor.

N-am uitat nimic, sunt aproape 40 de ani de atunci dar n-am uitat nimic... Întâi ne-am oprit la un geam mare, deschis. Mama a scos din plasă două bucăți de slănină și le-a pus pe cântarul ce era la geam.

- Este prea multă, are dreptul la un kil și tu ai adus un kil jumate. Asta ia-o înapoi.

Nu puteam să-l văd pe cel ce vorbea, geamul era înalt iar eu eram mic. A început să plângă mama:

- Domnu' sergent major, vă rog, vă roog frumos, dați-i-o pe toată că e slab și are nevoie de hrană. Vă rog, vă sărut mâinile și picioarele, domnu' major, vă rog, dați-i-o pe toată...

Omul strigă la mama:

- Cum să-i dau, femeie, ești nebună? Legea e lege! De ce nu respectați legea? Și tu ești tot o hoată, fir-ați să fiți de hoți.

- Domnule sergent major, vă rog, pupați-aș mâinile, vă rog frumos...

N-am să uit în viața mea – *Domnule major... pupați-aș picioarele...*

Apoi am mers într-o sală și l-am văzut pe tata prin două gratii de plasă de sârmă. Un milițian se plimbă pe culoarul dintre plasele de sârmă. De o parte erau patru, cinci deținuți, de cealaltă parte familiile lor. Strigau unul la altul, hărâlaie mare... L-am văzut pe tata. Mic, slab ca un cadavru, cred că era bolnav, tuns în cap... și zâmbea la noi bucuros că ne vede.

Doamne, ce viață. Timp întunecat, timp risipit printre blesteme, printre lacrimi pătate de minciuna trăirii fără rost...

Trec prin poarta închisorii în urma acestei femei care-și ține copiii de mâini. Calcă și ea acum pe urmele pe care a călcat mama mea în urmă cu 40 de ani. Ei aici, la Wooroloo, noi la Penitenciarul Craiova, dar eram sub același blestem, sub aceeași pedeapsă. Doar timpurile și locurile erau diferite.

Iată-l pe *erou*. Copiii îi sar în brațe, el îi mângâie, îi sărută, le atinge capul, părul, hainele, mâinile. Arată bine hrănit, doar fața îi este tăioasă, privirea rea. Cine a spus că viața în închisorile din Vest este ca un concediu, nu a fost înăuntrul niciodată. E ca și cum ai închide păsările într-o colivie foarte frumoasă.

- Frate Costică, nici aici nu scap de tine, nici aici nu mă lași în pace? *Eroul* glumește cu mine în timp ce ne strângem mâinile. Și iar:

- Bine ai venit la închisoare, avem nevoie de oameni ca tine aici, poate nu mai pleci. Pace, pace ție.

Apoi, *eroul*, ne-a adus în pahare de carton limonadă rece. Închisoarea pune la dispoziția tuturor, pe timpul vorbitorului, băuturi răcoritoare, cafea cu zahăr și lapte, biscuiți.

Eroul se plimbă cu copiii, Anamaria într-o parte, la umbră, stă sub un pom. Vorbitorul este într-o grădină împrejmuată cu gard de sârmă.

Închid ochii, și de la Woorloo sar la Aiud...

Decembrie, 1982. Două sute de hoți, boschetari și frontieriști încolonați în formație pentru numărătoare. Ora cinci dimineața. Numărătorea e la șase, cafeaua la șase jumăte, începem lucrul la șapte. Un frig cumplit, întuneric. Stăm încolonați pe platoul din fața dormitorului. Romică s-a plecat în genunchi și a palmat un chiștoc. Dacă-l vede caraliul fumând îl rupe cu bătaia – nu se fumează în formație. Un hoț îi întinde un pachet. Romică îl miroase cu satisfacție, mi-l pasează mie și-mi spune:

- Prăjește-l, Costică.

Desfac pachetul și, spre surprinderea mea, realizez că am în mână o bucată de șorici. Primul gest? Am dus-o la nas. Miroase a fum, a cârnați, a fripturi... Doamne, eram mort de foame în permanență. M-am strecurat în W.C. Am dat foc la o bucată de hârtie găsită pe jos, am aruncat șoricul peste foc. Într-un minut a început să sfârâie și a împrăștiat un fum exrtardinar de plăcut. Și... strigățul țigănesc:

- Avelo Manus! (vine milițianul). Am ascuns bucățica de șorici fierbinte în buzunar, am împrăștiat cenușa și m-am strecurat în coloană, lângă Romică. Am rupt șoricul în două și l-am împărțit. Începea numărătorea... Număratoare fără rost, numărătorea cadavrelor umblătoare...

Vizita s-a terminat. Ne-am despărțit. Fiecare a rămas cu un gust diferit: copiii cu limonada pe limbă, Anamaria cu lacrimi sărate pe

obraji, *Eroul* cu palmele pline de mirosul curat, cules din creștetul copiilor, mama sărutând picioarele sergentului major, eu plescăiam sub limbă șoriciul pârlit de la Aiud. Doamne... ce învălmășală de vremuri, distanțe, destine...

CAPITOLUL 2 ÎN DEPLASARE

Royal Perth Hospital. Am parcat mașina pe Goderich street, în față la YMCA Hotel și, trecând prin fața Catedralei Saint Mary, m-am apropiat de ușile spitalului. L-am depistat de la distanță. Stătea pe bancă, la umbră, la răcoare, fuma. Era o zi însorită, caldă, cu toate că eram la jumătatea iernii, la începutul lui iulie, mai precis 2 iulie 2001.

Nu m-a observat încă. Pe măsură ce mă apropiam de el puteam să-i disting mai bine trăsăturile. Prietenul meu Dorin Negustoru. Palid, cu părul puțin răvășit de briza dimineții, fumează absent. Mă apropie, mă zărește. Este îmbrăcat cu o pijama fină, neagră, pe sub un halat de mătase. Îmi zâmbește cam forțat; veșnica scobitoare în colțul gurii. Este încă tânăr, sub 40 de ani. Dar acum arată obosit, palid. Pe bancă, lângă el are Biblia pe care i-am dat-o cu un an în urmă, o acoperă cu palma, parcă ar vrea s-o simtă sau s-o ascundă. Îl iau în primire de la distanță:

- Aici te-am vrut! Până nu ai ajuns aici nu știai să citești...

N-am mai continuat pe tonul ăsta căci mă privea foarte serios. A ridicat Biblia de pe bancă și mi-a spus cu glas moale:

- Hai să mergem sus.

Urcăm cu liftul la etajul 5. Un salon cu patru paturi. Prietenul meu se lungește obosit pe patul lui. Pe noptieră are o mulțime de flori într-o vază. La capul patului o gorilă neagră de pluș, imensă, cu un anunț pe piept: 'I miss you!'¹

Îmi întinde Cartea mică cu coperti negre și cartonate. Șoptește:

- Arată-mi...

Am deschis Cartea Domnului și am început să citesc: "Toate lucrurile lucrează spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu..." I-am mai citit că: "Pe cei pe care Dumnezeu i-a cunoscut mai dinainte, i-a hotărât, apoi i-a chemat, i-a socotit neprihăniți, i-a proslăvit, amin!"

- Ce e aia proslăvit?

¹ In engleza – Mi-e dor de tine

- Glorificat mai dinainte, îi răspund.

- Ce o fi cu mine...?

- O fi bine... Dorine, dacă ești în cărțile lui Dumnezeu pasența trebuie să iasă. La început te va chema cu dragoste, ca o mamă pe copilul ei. Dacă nu-L vei lua în seamă, o să te treacă prin mari belele, o să te dea cu capul de toți pereții, o să te pună la colț până când o să te îndoii... Dumnezeu ceartă pe cel pe care-l iubește ca să-l scape de focul iadului.

- Scrie asta aici?! Ridică Biblia cu o mână slăbită. Pe deget îi sclipește un inel greu, de sub mânecă sclipește un ac de siringă, înfipt în venă, gata pentru transfuzie. Întreabă din nou, cu ochii închiși:

- Scrie aici ce spui tu...?

- Scrie și acolo și scrie și pe viața mea... Eu am avut experiența asta. Dacă ești în cărțile Domnului pasența trebuie să iasă.

- Tu crezi că eu sunt în cărți...?

- Eu cred că ești! Dorin se întoarce în pat, pe o parte, gânditor:

- Brother, dacă nu sunt, ia cumva, când nu te vede Dumnezeu, un creion, și scrie-mă și pe mine... Parcă glumește, parcă visează. Totuși, avea ochii în lacrimi... Continuă cu voce scăzută:

- Oricum, acum mă simt mai bine, curând or să mă lase să plec acasă. Vino pe la mine, să mai vorbim.

- Ochii pe client!!! Intră pe ușă Lorin, bucuros, jovial, cu gura mare. Este un bărbat de 37-40 de ani, bine făcut, ținută de sportiv. E din Constanța, fost marinar. Ne cunoșteam de o vreme. Ne strângem mâinile prietenește. Parcă Dorin s-a destins când l-a văzut, și eu la fel. Lorin aruncă două reviste pe pat, lângă Dorin:

- M-am oprit jos, la chioșc să pun un loto și n-am vrut să ies cu mâna goală. Am *curentat* revistele astea că aveau prea multe. Să ai și tu ce să citești... opaaa!!! Văd că ți-a adus *fratele* Biblia, vezi să nu te faci popă. Dorin se scoală cu greu din pat. Ne invită:

- Hai jos să fumăm o țigară. Coborâm cu liftul, ieșim în stradă, ne apropiem de o bancă în față la "Salvation Army." Lorin atacă:

- Nu fumez de 11 ani, nu beau de două luni și nu cred în Dumnezeu.

Simt că timpul meu s-a dus, am totuși o lumină:

- Dorine, soția mea lucrează pentru un timp la Bunbury, are la dispoziție un apartament frumos. Hai cu mine până acolo, facem o plimbare, mai schimbăm peisajul. Mergem la sfârșit de săptămână, ce spui, vii cu mine?

- Vin, am un prieten acolo, nu l-am mai văzut de mult, sună-mă și aranjăm. Am prins curaj:

- Hai să ne rugăm.

Ne-am plecat toți trei capetele înaintea Domnului acolo, în stradă, lângă banca unde de obicei doarme noaptea, Bill, un copil al străzilor, (trecut de vârsta copilăriei de mult). M-am rugat acolo Domnului pentru ei, pentru mine precum și pentru gazda noastră, Bill. Le-am urat:

- Pacea Domnului să fie cu voi.

I-am lăsat în strălucirea unei raze de soare ce se frângea deasupra acoperișului Catedralei Saint Mary. Am auzit din urmă:

- Fii cu ochii pe client...

PE DRUM

- Brother, vino și mă ia sâmbătă dimineață, nu pleca fără mine, dar aș vrea să-l luăm cu noi și pe Lorin. Este loc și pentru el?

- Îi facem loc în portbagaj, vedem noi... Tu cum te simți?

- Sunt cu un picior în groapă și cu unul pe o coajă de banană, dar mă refac eu... Ne vedem sâmbătă pe la zece. God bless you, brother. Clinec, închide telefonul. Îmi plac oamenii care vorbesc puțin la telefon. Parcă îi sun mai cu curaj.

Sâmbătă dimineață la Biserică, la rugăciunea de la șapte jumate. Păstorii, câteva femei, suntem doar câțiva dar stăm cu curaj înaintea Domnului pe Turnul de Veghe. Cerem Puterea Domnului peste această călătorie, și pe la zece plec spre East Perth, unde locuia Dorin. Mă aștepta... dormind.

- Brother, scuză-mă, stai jos, așteaptă puțin să mă spăl, să-mi potrivesc mustața, să mă îmbrac, bem o cafea... Lasă ușa deschisă să văd dacă nu mă filează cineva, fă-te comod... Etc, etc, etc...

Am stat pe canapeaua de piele neagră, am luat în mână Biblia de pe masa de sticlă. Pentru o fracțiune de secundă am simțit că sunt observat, mi-am întors brusc privirea spre ușa deschisă și am prins o umbră care a dispărut rapid după colțul zidului. Măi, ce să fie și asta?!

- Miauuu, Miauuu...How are youuuu...

O pisică într-o cămașă de noapte neagră alunecă din dormitor, se tolănește pe canapea și se întinde după o țigară.

- O cafeaaa foor youuuu, miauuuu...?

Mă amuză miorlăita:

- No, thank youuuu, zât, zât... Hai cu noi la Bunbury.

- Meee? Oh, miauuu, știi, nu pot... miauuuu.

Am înțeles tot... Vine Dorin din baie:

- Hai să-l luăm și pe Lorin, brother. Își pupă pisica-n bot:

- Fii cuminte, încuie ușa să nu intre interpolul.

Își pune o șapcă neagră cu cozorocul lung cum poartă *special forces*:

- I go undercover! M-am mascat în detectiv. Let's go, brother!

Hai să-l luăm pe Lorin. Lorin ne aștepta pe balcon:

- Fii cu ochii pe client! Vă aștept de la ora șapte, credeam că v-a agățat Poliția.

- Să fie de capul tău, îi urează Dorin.

Plecăm la drum. Mi-ar fi plăcut să-L chem pe Domnul, să ne conducă, să-L rog pentru putere și înțelepciune. Voi fi două zile cu oamenii aceștia necredincioși, aș vrea să strig la Domnul Isus să mă umple de Duhul Sfânt să duc lupta până la biruință. Așa că am zis:

- Să avem baftă la drum și Dumnezeu să fie cu noi, să ne ferească de bebele și de amenzi, amin!

- Amin, Brother, au aprobat prietenii mei.

Ce să fi făcut? Să-mi fi pus mâinile pe piept, să închid ochii și să fac o rugăciune pe care ei nici nu ar fi înțeles-o?! M-am văzut, nu pentru întâia oară, ca Sfântul Pavel, cu iudeii ca un iudeu, cu grecii ca un grec... ba chiar cu hoții m-am făcut hoț ca să salvez dacă pot un

suflet pierdut arătându-i Calea Domnului. Dar acum, la drum, direcția Bunbury. Am o propunere:

- O să ne oprim pe drum, să mâncăm un ‘cârnat stricat’, ceva...

Lorin de colo:

- Las’ pe mine, brother, eu fac shopping, n-o să ducem lipsă de nimic.

- Tu să ții mâinile în buzunare dacă intri în shop cu noi, îl avertizez eu mai în glumă, mai în serios. Copii, copii de patruzeci de ani... Doamne ai milă... Dorin întreabă:

- Ascultă, brother, este adevărat că Isus Hristos este brother cu Satana? Atunci am înțeles că-l călcase ră mormonii; au ajuns la el înaintea noastră. Hai să încerc:

- Uite cum a fost... La început Dumnezeu a făcut cerurile și pământul...

Timp de 10-15 minute i-am purtat de la Geneza și până la Înălțare, telegrafic. Duhul Sfânt era peste noi. Parcă mă simțeam în Biserică, la un studiu biblic interesant. Domnul mi-a dat cuvinte înțelepte, cuvintele vieții.

- Ce vezi în oglindă, brother, ne urmărește cineva? Vechia lui obsesie.

- Da, dintotdeauna. Noi ne facem datoria fugind de Dumnezeu și El Își face datoria urmărindu-ne. Într-o zi vă va ajunge și pe voi cum m-a ajuns și pe mine.

- Fii cu ochii pe client, Dorine, asta ne pune piedică.

Tragem la benzinărie. Înainte să intrăm, Dorin se uită bănuitor la

Lorin:

- Fără ciordeală.

- Parol! Îl asigură Lorin și bagă mâinile în buzunare.

Ne ospătam ca boierii, cârnați (proaspeți), cartofi, pește, pui, masă mare... Și din nou la drum. Sunt 200 de kilometri de la Perth la Bunbury. După scurt timp Dorin are o dorință:

- Oprește să fumăm o țigară. Opresc, ne coborâm cu toții și Dorin începe autocritica:

- Asta este singura mea problemă, fumatul, altfel sunt ca și pocăit!

Mă privea cu un zâmbet viclean. Eu îl încurajez:

- Fumatul nu este o problemă prea mare. Tu ai alte bube în cap, ceva mai grave decât tutunul. Căci dacă Domnul vrea să te lași de fumat este ușor, o să te alegi cu o tuberculoză, sau un cancer în gât, ceva... Cu asta este ușor, scapi ușor...

- Ba să fie de capul tău, brother! Râdem, glumim și așa am ajuns la Bunbury.

Cu zarvă mare am intrat în căsuța în care este cazată Aneta. Ea ne-a primit cu bucurie dar...

- Ați venit cam târziu, în zece minute încep lucru.

- El este de vină, mă arată Dorin cu degetul.

- Doarme la volan, ca melcul, îmi ia apărarea Lorin.

- Mai repede veneam pe jos, o asigură Dorin.

- Foarte încet, foarte încet...

Și pentru că nu aveam altceva mai bun de făcut, ne-am întors la mașină și, încet, încet am plecat să-l călcăm pe John Friend.

SÂMBĂTĂ LA BUNBURY

Am parcat mașina în curte. Verdeăță peste tot. John și soția lui, Samanta, ne întâmpină cu bucurie. Sunt amândoi încă tineri, el vreo treizeci de ani, ea ceva mai tânără. Au un copil, o fetiță micuță. Sunt foarte amabili. Samanta face repede o ciorbă sârbească, foarte repede, foarte bună. Ne așezăm la masă. Acum am îndrăznit, înainte să bag lingura în ciorbă am zis:

- Hai să mulțumim Domnului!

Și am mulțumit Domnului pentru grija ce ne-a purtat-o pe drum și pentru hrana de pe masă. Am binecuvîntat casa și familia care ne-a primit și...

- Bună zeamă.

Nu se bea alcool, doar băuturi răcoritoare, semn bun pentru mine. Este o familie plăcută, își văd de viața lor, de treburile lor.

În timp ce mâncăm, vorbim. Eu scap câteva cuvinte despre cum m-a chemat pe mine Domnul la credință, pe scurt, un cuvânt aici, unul colo... John Friend tăia o pâine mare și albă și frumoasă. Îmi zice:

- De ce voi, pocăiții, nu vă faceți semnul crucii ca noi, ortodocșii?

- De ce...? De ce nu?! Eu nu consider că este necesar, dar dacă asta este o piedică în calea prieteniei noastre, uite aici... (îmi fac o cruce mare cu trei degete de la frunte la burtă și de la un umăr la altul).
Continui:

- Semnul crucii are sens dacă îți amintește de jertfa Domnului Isus. Fă-ți cruce, atâră-o de gât, pup-o dacă vrei, dar cu credință în Domnul Isus, și, într-o zi, Domnul îți va arăta calea. Eu m-am rugat la o icoană, beat, doi ani, și Domnul m-a auzit, mi-a dat icoana la o parte și m-a mântuit.

Mi-am adus aminte de lucruri mai serioase:

- John, ai tu o Biblie în românește?

John este român, moldovean din... Timișoara.

- N-am.

- Vrei să ai una?

- Vreau.

M-am grăbit spre poartă să i-o aduc din mașină. A venit după mine; când i-am întins Biblia a luat-o cu nerăbdare, cu bucurie parcă. M-am uitat spre cer, I-am spus Domnului. 'Mai am una, Doamne...'
Lorin se apropie interesat:

- Mai ai una?

- Am, slavă Domnului.

- Dă-mi-o mie să o duc Doamnei la închisoare. O cunoști pe Doamna?

- Nu o cunosc, dar am auzit de ea. Hai să-i ducem Biblia împreună și-mi faci cunoștință.

- Fără mișto, brother?

- Fără mișto, vreau s-o cunosc.

- Dă-mi Biblia, trebuie s-o întreb dacă te primește și te anunț.
- Uite că eu nu am timp să citesc Biblia, ne informează Dorin.

Eu ca să-l încurajez:

- Poate te alegi cu vreo 25 de ani de închisoare și ai să ai timp destul.

- Brother, lasă-te de chestii de astea cu tuberculoza și pușcăria că ai băgat spaima-n mine.

- Frica de Domnul este începutul înțelepciunii.

- Adică frica păzește pepenii, traduce Lorin.

Și viața merge înainte. S-a întunecat și s-a răcorit. Intrăm în casă și aici hărmălaie mare. Un tânăr de vreo 30 de ani, mare, ras în cap, bea bere și mănâncă ciorbă. Este fratele Samantei. Îmi explică, cu lux de înjurături, că este soldat, vine din Bosnia unde a luptat în război 7 ani. A trecut prin multe, bietul om, are mare nevoie de Dumnezeu, dar el nu știe, se crede Dumnezeu. Mila Ta, Doamne...

Ne-am înțeles ca Lorin să meargă cu mine, că Aneta avea două dormitoare, iar Dorin să doarmă la John Friend. La plecare le urez rămas bun:

- Să ne vedem mâine cu voia Domnului, dacă vom mai fi în viață.

- Tare păgubos mai ești, brother, remarcă Dorin.

Plecăm la motelul unde Aneta lucrează și locuiește, pentru o vreme. Ne-am lovit nas în nas la intrare, tocmai terminase lucrul.

- Este ceva de mâncare în căsuța ta?

- Nu, răspunde ea categoric.

Cismarul n-are pantofi, croitorul n-are haine, și bucătarii mănâncă Pița. Am cumpărat o piță mare cât roata carului. Înainte de a merge la culcare:

- Mergem mâine la Biserică, Lorine?

- Mergem, răspunde el amabil, dar sunt îmbrăcat de sport, mă iei așa?

- Ești numai bun, noapte bună.

DUMINICĂ LA BUNBURY

Dimineață, înainte de a pleca la Biserică, ne-am prins toți trei de mână și ne-am rugat Domnului. Am intrat la Biserica Baptistă.

În timpul rugăciunii îl văd pe Lorin că ridică mâinile în sus mai să atingă tavanul cu degetele, iar eu mă minunez: ‘ăsta precis se pocăiește, minune mare...’

Slujba se termină și, conform invitației, ne îndreptăm spre casa lui John Friend unde toți ne așteaptă la prânz.

- Soția matală e mare șoferiță, fără mișto, să n-am parte. Săru’ mâna domniță... o periază Lorin pe Aneta care parchează la poarta lui John Friend.

Dorin este tras la față, obosit, nu s-a odihnit bine, este încă bolnav. Gândul că în câteva săptămâni o să aibă o operație pe inimă îl obsedează. Asta ar fi a doua operație de acest fel.

Femeile rămân în bucătărie să pregătească mâncarea, noi ieșim în curte. Lorin, care dăduse cu ochii prin bucătărie, vine și-mi spune în taină:

- Plenty carne de balescu și de goromescu, (porc și vită), foarte buuună, fără mișto, să n-am parte. Soția matală e mare bucătăreasă, fără mișto...

John întreabă:

- Lorine, cum a fost la Biserică? Lorin ridică mâinile sus:

- Frumos, fără mișto, eu încă aștept...

- Ce aștepti?

- Nu știți povestea? Să vă spun ce mi s-a întâmplat anul trecut. Eram cu Vasile Turbatu, beam un pahar de vorbă, când a venit Julius, fratele nostru, (că și el a fost ca și noi până s-a pocăit). Zice:

- Haideți cu mine la Biserică să mai vedeți și altceva, nu doar oala cu vin, și poate s-o atinge Duhul Domnului de voi.

Ne-am dus. Lume multă, frumos, mi-a plăcut, fără mișto. Păstorul a zis să ridicăm mâinile în sus și să ne rugăm. Eu am ridicat mâinile, am închis ochii și m-am rugat pentru un bidon cu vin. M-am

uitat la Vasile Turbatu, el nu a ridicat mâinile. I-am tras un cot, el tot nimic, a pierdut ocazia. După Biserică i-am spus lui Julius:

- Dă-mi și mie, mâncați-aș douăj' de dolari, că sunt păduche, și mi-a dat. Vasile Turbatu zice și el:

- Dă-mi și mie zece lei, mâncați-aș, să-mi iau un pachet de țigări, și lui nu i-a dat. I-am spus lui Vasile:

- Ti-am spus bă necredinciosule, să ridici mâinile în sus, n-ai vrut, na, că nu te-ai ales cu nimic!

Au râs toți dar eu, care umblam pe acelaș drum ca Julius nu prea am râs. Știu o poezie frumoasă, adresată *Unui prieten*. Undeva spune așa:

Prieten drag, am vrut chiar să te cumpăr

Apoi să te trimit la Dumnezeu.

Dar Domnul m-a bătut pe umăr:

“Hei, nu primesc coletul tău.”

În mijlocul... armoniei generale vine din bucătărie Samanta și-i spune lui John:

- Aprinde un foc de lemne că s-a întrerupt curentul electric și nu putem termina mâncarea.

- Țsta este Interpolul, ne-au obligat să ieșim afară ca să ne filmeze - Dorin cu fixele lui. Îi întreb:

- Unde ar putea fi ascunsă camera de filmat, Dorine? El:

- Poate chiar acolo, pe casă, chiar în horn. Eu îi ațâț curiozitatea:

- Uită-te pe lângă horn, mai sus, mai sus, vezi ceva?

- Nimic, brother. Îi arăt cu degetul:

- Pe lângă horn, prin nori, dincolo de cer... De acolo ne filmează cineva. Dumnezeu, Dumnezeu ne filmează, Dorine. Într-o zi o să ne deruleze tot filmul vieții noastre, oră cu oră, pas cu pas...

- S-ar putea să ai dreptate, își dă cu părerea John Friend. Poate acolo, sus, cineva ne filmează mereu și noi nu știm nimic. Hei, ce faci acolo, pe scaun, Lorine? Ce te uiți în curtea vecinului. Lorin ne mărtutisește:

- Am ochit o *negresă*, (butelie de aragaz). Cu tăciunii ăia din foc se răcește balescu. Dacă *curentez* negresa, o cuplăm la aragaz și gătim patent, fără mișto...

Mare figură... Am făcut un foc bun. Oalele sfârâiau pe plită. M-am uitat la Dorin, era foarte palid, ochii îi erau roșii. Arăta foarte slăbit. Îl întreb:

- Nu crezi că ar fi mai bine să mergem acasă, la Perth, după ce mâncăm?

- Mergem, brother, nu mă simt prea bine, să plecăm cât mai repede. Am mâncat cu toții, ne-am împrietenit, ne-am apropiat unii de alții. John mi-a dat o pâine mare și albă s-o iau acasă. I-am mulțumit și m-am bucurat de acest dar.

Ne-am luat rămas bun, Aneta ne-a petrecut o bucată de drum. Ne-am instalat pe șoseaua care duce la Perth, începea să se întunece. Am pus o casetă creștină. Dorin a oprit-o. Părea extenuat. Și-a pus capul în piept și a închis ochii. Lorin a încercat să facă conversație dar s-a liniștit și el. Se întuneca repede. Conduceam cu viteză, eram totuși calm, relaxat. Mașina luneca pe asfalt. Ce repede conduc... ca niciodată...

Oare unde este colțul în care Dumnezeu îi va opri pe acești doi oameni?! Poate fi în următoarea sută de metrii...

Câtă pace este peste noi... Dorin doarme, Lorin moțăie, eu conduc foarte repede. Ia uite... ce repede conduc... ca niciodată.

Oare ce s-a întâmplat la Bunbury?! În orașul ăsta niciodată nu se întâmplă nimic. Oare s-a întâmplat ceva la Bunbury astăzi? Dar ieri? Dorin doarme, respiră liniștit, Lorin tace, calm, îl văd prin oglindă.

Îl văd și pe John Friend privind spre cer, pe lângă degetul meu, să vadă camera de filmat a lui Dumnezeu. Soția lui este lângă el cu copilășul în brațe. Soldatul soarbe zgomotos din ciorbă între două înjurături. Iat-o și pe Aneta flutură mâna la despărțire.

Doamne, oare s-a întâmplat ceva în această vreme, în acest oraș unde nu se întâmplă niciodată nimic?

Mașina alunecă cu viteză pe șoseaua neagră, tot mai repede, tot mai repede... Doamne, ce repede conduc, ce repede... Încotro?!

CAPITOLUL 3

ROYAL PERTH HOSPITAL, ETAJ 6

Ne îndreptăm spre Royal Perth Hospital, să-l vedem pe fratele nostru bolnav. Conduce mașina Diaconul, Păstorul stă lângă el, eu cu Secretarul pe bancheta din spate. Păstorul mă ispitește:

- Spune-ne cum a fost călătoria la Bunbury?

- O.K. Să vă povestesc. Știți că Aneta, soția mea, lucrează de un timp acolo. Așa a cunoscut o familie, el este român, ea este turcoaică. Prietenul meu, Dorin Negustoru, îi cunoaște de multă vreme, din România, acum își face convalescența la ei, după operația pe care a avut-o de curând. Sâmbătă seara eram la ei, la Bunbury. Am avut șansa să le vorbesc despre mântuire, despre jertfa Domnului, am avut o seară bună, toți au ascultat cu atenție, am vorbit mult...

- Se vede asta după vorbă, ai răgușit, glumește Păstorul.

- Am răgușit că a trebuit să acopăr televizorul.

- Ce televizor? se miră Secretarul.

- Fox-tell.

- Păi de ce nu l-ai stins?

- Pentru că nu era al meu și nu eram la mine acasă.

- Nu este treabă bună... pare dezamăgit Secretarul.

- Ba este treabă bună că s-au uitat când la mine când la televizor, după cum erau știrile de interesante. Le-am vorbit mult despre Isus și au ascultat ... în parte. Prietenul meu, Dorin Negustorul, a fost foarte atent, eu îl consider salvat că și-a predat inima lui Isus la spital, înainte de operație, de frica morții, și de atunci nu se mai desparte de Biblie. L-a cam bruiat Jenifer, femeia cu care trăiește. Păstorul se miră:

- A fost și ea cu el la Bunbury?

- A fost.

- El mi-a promis că o termină cu ea, că este o... ce să mai spun, că nu mai vrea să audă de ea. Ei... asta nu e treabă bună, dumneavoastră ce părere aveți? mă respectă Păstorul.

- Păi eu le-am spus: ‘voi sunteți mai deștepți decât mine, nu vă dau sfaturi în privința asta...’

- Oho, ho... cum să le spui una ca asta?! Secretarul a sărit cu gura pe mine.

- Trebuia să-i sfătuiești, frate, spune Păstorul.

- Trebuia să-l sfătuiești să o lase, adaugă Diaconul.

- L-am sfătuit așa: ‘Bă, ori o lași ori o iei, decide-te singur!’

Păstorul nu este de acord cu mine în această privință:

- Ce sfat este asta? Trebuia să-i spui s-o lase; acum că a pășit pe calea Domnului să-și refacă viitorul. Secretarul insistă:

- Trăiesc în păcat, s-o lase! Eu nu mă las:

- Unde s-o lase, de ce s-o lase? Mai bine s-o ia, s-o ducă la detoxicare, s-o spele, s-o ia de nevastă. Păstorul decide:

- Întâi să se căsătorească, apoi să se boteze! Si adaugă foarte politico: Totuși, dumneavoastră trebuie să le dați sfaturi, nu că ei sunt mai deștepți...

- Așa fac, mă apăr eu, uite ce l-am sfătuit pe Negustor: i-am spus despre tânărul bogat care voia să știe cum se ajunge în cer, cum Domnul Isus i-a spus: ‘Vinde tot ce ai, dă la săraci și vino după mine.’ Negustorul, când a auzit așa, a sărit:

- Nu dau nimic!

- Păi atunci ce mai ai cu el? Așa a făcut și tânărul bogat din Biblie și Domnul l-a lăsat în pace să fugă de la El, mă lămurește Secretarul.

- Așa este, știu, dar situația este diferită. Acel tânăr știa Legea lui Moise, omul meu știe legea junglei... Trebuie învățat. Altă dată i-am spus despre Zacheu, cam așa:

- Era unul Zacheu, un bandit ca și tine... Negustoru m-a oprit ofensat:

- Brother, ce vorbă-i aia? Nu mă așteptam la așa ceva din partea ta... Nici un pic de respect, nț, nț, nț...

- Sorry, am continuat eu mai respectos, era un hoț, și când a venit la Isus a hotărât să dea jumătate din banii lui la săraci și să despăgubească pe cei pe care-i înșelase. Dar o parte din bani i-a oprit

pentru viața lui. Cam așa să faci și tu. Donează o parte doctorului O'Neil la Noltraxon Clinic, mai dă la cei săraci și cu ce-ți rămâne refă-ți viața. Țsta a fost un sfat al meu.

În mașină a fost tăcere, nimeni nu a zis nici da nici nu. Așa că am continuat:

- În seara aceea, la Bunbury, gazda, John Friend, a povestit un lucru foarte interesant. Cu câțiva ani în urmă a avut un accident de circulație, foarte grav. A fost în comă 13 zile. A fost complet inconștient până într-o zi când i-a apărut din umbră bunicul lui, care l-a crescut și l-a educat. Bunicul fusese dascăl la Biserica Ortodoxă din sat dar era mort de câțiva ani. În această apariție, bunicul i-a pus mâna pe frunte și atunci a deschis ochii și a văzut lumina. Era a treisprezecea zi de comă. În scurt timp s-a refăcut.

- “Și acum, m-a întrebat John Friend, vrei tu să dau la o parte toate învățăturile acestui om care este eroul meu, și să iau altele noi? El m-a învățat să mă închin, să pup icoanele, vrei acum să fac altceva?”

- “Nu”, i-am răspuns. “Fă ce te-a învățat el până ce Domnul te va lumina. Numai că trebuie să te predai lui Isus și atunci fiind proprietatea lui El se va ocupa de tine”. John Friend a întrebat:

- “Ce trebuie să fac?”

- “Să ingenunchezi, să mărturisești înaintea Domnului Isus că ești un păcătos, că regreti faptele tale. Să-L inviți să vină în viața ta, să devină Domnul și Mântuitorul tău. Dacă faci asta chiar acum, din clipa următoare ești un copil al lui Dumnezeu și el se va ocupa de tine. Vrei s-o faci?”

- “Nu acum, încă nu mă simt pregătit pentru asta...”

Se pare că John Friend a pierdut șansa mântuirii de data asta, totuși, spre seară, Negustoru era în lacrimi și el și femeia lui, și m-au rugat să-i duc dimineață la Biserică, trecuse de miezul nopții, era Duminică deacum.

Adaug ca o concluzie, ca o invitație:

- Fraților, este de lucru, pentru toți... Eu am prins un pește...

Secretarul o prinde din zbor:

- Și ni l-ai pus în găleată. Să nu-l fure pisica...

Noi ne amuzăm ca de o glumă bună, dar peștele, dar pisica...?

Iată că ne apropiem de spital. Am trecut pe lângă o benzinărie. Benzina s-a scumpit, se apropie pensia. În săptămâna pensiei până și heroina se scumpește, trăim vremuri grele...

Parcăm și intrăm în spital. Ne urcăm în lift. Păstorul apasă pe butonul cu numărul 6, penultimul buton, reanimarea. Gândesc cu glas tare:

- Un etaj mai are de urcat fratele nostru și scapă...

Ieșim din lift la penultimul etaj. Liftul pornește cu viteză înapoi, în jos. Îmi vine să strig după el:

- "Hei, unde cobori? Mai aveai un etaj, doar un pic și erai sus... De ce-ai coborât...? Mai era așa de puțin până la ultimul etaj... Ultimul etaj... Când oare...? Pe curând, Doamne".

Și cu această stare de spirit am intrat în salonulul fratelui nostru bolnav.

CAPITOLUL 4

LA ORE MICI

Veneam de la Lorin. Eram cam trist dar totuși nu-mi pierdusem nădejdea. Conduceam încet pe Arkana Road. Am virat la stânga la sensul giratoriu și am intrat pe Walderton Avenue. M-am oprit acasă, sub palmieri, am stins motorul și am stat relaxat pentru un minut. S-a aprins lumina în casă, Aneta a deschis larg ușa și mi-a făcut semn cu mâna să mă grăbesc. Ce rost avea?! Era oricum trecut de miezul nopții, iar mâine este duminică, ne sculăm mai târziu...

Am intrat în casă și am vrut să o sărut pe Aneta dar ea s-a ferit, și m-a întrebat:

- De unde vii la ora asta? Atunci am privit-o mai atent și am observat că era supărată, nervoasă chiar. Mă întreabă iar:

- De unde vii la ora asta?

Ce mai întrebare... întrebare cu tâlc... M-a urmărit vreme de douăzeci de ani din viață. A fost întrebarea ei preferată de după miezul nopții, din timpurile când veneam acasă la... ore mici.

De unde veneam?! De peste tot! De la Brotăcei, de la Niculițel, de la Floreasca, din Gara de Nord, de la prieteni; veneam cu plasa plină cu de... ale gurii, cu sticle multe, buchete de flori, veneam acasă la ore mici.

Veneam în patru labe, fără pantofi, cu două șepci în cap, una peste alta, plin de bani, lefter, veneam cântând sau înjurând, veneam... la ore mici.

Îmi aduc aminte cum într-o dimineață, pe la șase, m-am dat jos dintr-un taxi la Piața 1 Mai. Toți țărani erau în piață cu tarabele pline; florăresele, una lângă alta cu niște cărucioare foarte mari, pline cu flori de toate culorile. Aici e de mine, mă cunoșteau țigăncile că eram client vechi. Eu, de colo:

- Cine mă iubește și mă duce și pe mine acasă? Mă împleticesc pe două cărări și imediat îmi sare una în ajutor:

- Te duc eu, mâncați-aș banii, cinci sutare te costă că te cunosc.
Mi-a luat banii și a strigat-o pe alta:

- Hai fă, ajută-mă să-l sui pe gagiu! M-au pus în căruț și cântând de bucurie m-au împins pe strada Dumitru Zosima, în jos, spre casă. Țigăncile cântau și râdeau iar vecinii, care se duceau la tramvai, se uitau după mine și clătinau din cap. Ce-mi păsa mie, pupam o sticlă de votcă-n bot și aruncam flori din căruță spre femeile de pe trotuar. Am ajuns acasă, bucurie mare...

- Cucoană, ieși că ți-am adus gagiul acasă, pupa-l-ai rece! A fugit o țigăncușă pe scări și a adus-o pe Aneta. Apoi m-au basculat cu flori cu tot în poartă:

- Bahtalo, gagiule!

“De unde vii la ora asta?” Uitasem întrebarea, și iată că se repetă după ani și situații.

- De unde vii la ora asta? Mă întreabă Aneta stând bătoasă în fața ușii, totuși, cu glas mai coborât, căci dormea copilul.

- De la Lorin, am stat puțin mai mult de vorbă. Nu se simte prea bine, și...

- Mai lasă-mă în pace cu Lorin al tău că m-am săturat. Ai uitat de casă, de copil, de mine, ce crezi că ești vre-un evanghelist, ceva?

N-am scos o vorbă. Tăcerea e ca mierea. Dacă ar practica tăcerea multe familii ar fi salvate.

- Nu ne mai iubești, nici pe mine și nici pe copil. Tu iubești pe Lorin, și pe Negustor și pe Boboc, pe ăștia îi iubești. Eu mă apăr:

- Ba vă iubesc, vă iubesc pe toți la fel... Cred că am spus o prostie că ea s-a uitat la mine ciudat:

- Cum ne iubești la fel? Pe mine ca pe Ronda Fisher, pe Gogu ca pe John Boboc? Ce vrei să spui?

- Da, vă iubesc pe toți la fel...

- Cum?!

- Ca pe Hristos...

- Ți-ai ieșit din minți, constată ea.

La momentul ăsta a apărut Gogu din dormitor. Ne-am uitat la el ce nedumerit ne privea și am tăcut.

- Hai, toată lumea la culcare, suntem cu toții oboșiți, am liniștit eu apele. Apoi am asigurat-o pe Aneta, mai în glumă mai în serios:

- Totuși, pe tine te iubesc într-un mod mai special, mai mult și mai de demult, hai, nu mai fi geloasă...

Totuși, a doua zi, la Biserică, i-am spus, 'în treacăt', Păstorului ce s-a întâmplat. El, tot 'în treacăt', mi-a răspuns:

- Timpul nu-l poți întoarce, Gogu crește și mâine va fi altul. Bucură-te de el cât este lângă tine.

- Și necredincioșii au copiii, ce facem cu ei...?

- Ocupă-te de-al tău în primul rând. Dumnezeu să te lumineze, să te ajute, doar El poate mântui. Râvna fără pricepere este dăunătoare.

Luni după amiază vin de la lucru mai devreme. Gogu cu Aneta îmi ies înaintea bucuroși. S-a dus supărarea, s-a dus duhul rău din calea noastră, din căsuța noastră. Ce frumos ciripesc păsărelele prin pomi.

- Hai să mergem la ocean, vin eu cu o propunere.

- No way! ăsta e Gogu, nu-i place la plajă, că e praf, prea cald, suflă vântul, fânțari, etc... (de la mine a auzit-o și pe asta). Mergem la ștrand, decide el.

Aneta nu vrea să meargă cu noi. În zece minute suntem la drum, Gogu și eu. Când am intrat pe Princess Road îmi vine în minte o idee.

- Gogule, mai luăm pe cineva cu noi. OK?

- OK!

Opresc mașina în Nollamara, la un prieten vechi, îl iau prin surprindere:

- Gigă, hai cu noi la Beatty Park, la ștrand. El:

- Serios? Eu:

- Serios!

- Hai că merg, au acolo o saună mișto de tot, numai bună pentru oasele mele bătrâne... Își ia în grabă un prosop, încuie ușa și...

- Dă-te mai încolo, Gogule, fă-mi și mie loc, mâncați-aș...

Mergem spre ștrand; îi privesc prin oglindă și-i iubesc pe amândoi... la fel.

CAPITOLUL 5

DOAMNA

- Alo, alo... Fii cu ochii pe client. Cu Costică pocăitu, vă rog.

- Eu sunt, Lorine, pace ție.

- Să ai baftă, și familia, uite care e mișcarea, mâine mergem la Doamna, la închisoare, să-i ducem Biblia, dacă nu te-ai răzgândit.

- Mergem, Lorine. La închisoare - ca la noi acasă.

- Ba pardon, eu stau central, parol. Și ne-am dus.

La ora unu jumate am ajuns împreună cu Lorin la Bandyup Prison. Bun venit... Am trecut printre două rânduri de porți de fier, două garduri de sârmă înalte până la cer, nici pasărea nu trece. Am intrat în sala de vorbitor. Ne-am așezat la o măsuță joasă pe niște scaune mici, nu poți să bagi picioarele sub masă, nici mâinile, totul este la vedere, la suprafață.

- Stai rotund că acum apare Doamna, mă asigură Lorin. Își apropie obrazul de al meu și-mi spune în șoaptă:

- Să ai ceva lovele să lăsăm în poartă când ne roim. Doamna e bogată, are bani la groapă, dar să nu vii la Doamna cu mâna goală niciodată, nu se cade, parol. Eu îi răspund pe tonul lui:

- Sunt putred de bogat, Lorine, o să-i lăsăm Doamnei ceva bani, nici o grijă. Asta a fost o lecție pentru mine. Trebuie lăsat un mic dar, un dar de dragoste și de respect pentru suferință.

- Uite-o că vine, scoală-te și pupă-i mâna. Lorin se scoală respectos și sărută mâna unei femei blonde, în jur de 40 de ani, bine făcută, plăcută la vedere. Era îmbrăcată într-un tricou vișiniu, pantaloni vișinii, plină de bijuterii. L-a sărutat pe Lorin pe obraz:

- Lorine, m-ai uitat și tu, de mult nu ai mai venit, mi-era dor de tine. El se scuză:

- Am fost ocupat, Doamnă, patent, știi că sunt în producție – ‘șoping zilnic’, mai plec și în deplasare, mai am stat pitit să nu mă dibuie presa, viață grea... Dar uite că ți-am adus un bun prieten al meu, fratele Costică. Mă bate pe umăr și mă împinge înainte. Eu mă grăbesc

să-i sărut mâna Doamnei. Are o mână moale, piele fină unsă proaspăt cu cremă parfumată. Mă sărută pe obraz. Miroase bine și este fardată cu gust și pricepere. Într-o clipă am înțeles că femeia asta s-a pregătit mult timp și cu multă grijă înainte să intre la vorbitor.

Ne așezăm pe scăunele. O prizonieră ne aduce câte un pahar plin cu limonadă rece.

- Am auzit de dumneata, domnule Costică, începe ea zâmbind.
Ești pocăit?

- Da, recunosc spășit, ca prins asupra faptului.

- Eu am un unchi pastor Baptist în Târgul Mureș. Este un om deosebit, câteodată îl sun...

- Ți-am adus o Biblie, Doamnă, am lăsat-o la Poartă.

- Mulțumesc, or să mi-o dea, știi, eu sunt bine văzută aici, fac ce vreau, până și ofițerii mă respectă. Eu, de colo:

- Lucru mare...

Ce să-i spun... Mi-am dat seamă că îi place să fie respectată. Doamne... Această femeie se află într-un loc cu alte 200 de femei considerate printre cele mai rele femei din lume. Ce respect... Ce viață... Ce să-i spun... Mai bine tac.

Lorin, guraliv, a început cu frenezie să-i depene noutăți din lumea interlopă. Îi sorbea fiecare cuvânt. Era interesată să știe noutăți despre prieteni, dintre care majoritatea erau după gratii. Lorin îi știa pe toți, avea o noutate despre fiecare.

Am privit-o pe Doamna cu nostalgie. Degetele îi tremură fin. Acel tremur ușor al degetelor ei îmi tulbură mintea și amintirile. Amintiri din timpuri vechi, din vechea și iubita Românie Comunistă, patria mamă, mama care și-a distrus copiii.

Înapoi cu câți ani...? 32, 35? Cam așa să fie... Era prin anii '62, '63. Mama avea, la fel ca Doamna, cam 40 de ani. Condamnată la 5 ani de închisoare – furase din avutul poporului, ieșise lipsă în gestiune. Tata abia venise de la tăiat de stuf din Balta Brăilei – 5 ani, neglijență în

servici. Asta era o metodă a comuniștilor de a-i înlătura pe toți cei ce le stăteau în cale. Mama, soție de dușman al poporului, (își mai amintește cineva aceste lozinci?), o femeie fără studii, prin ‘bunăvoința Partidului’ a fost numită gestionară la un magazin. După câteva luni, la un inventar au găsit-o lipsă în gestiune. Au condamnat-o 5 ani și au trimis-o la Pușcăria Târgșor, lângă Ploiești. Tata, la vremea aceea încă era în Baltă, la stuf.

“Nașa”, așa o numeau oamenii în acel mic oraș de provincie. Botezase și cununase toată țigănia. Țiganiii o iubeau și o respectau, de altfel pe noi toți, pe fratele meu Viorel și pe tata. La acea vreme eu aveam 12 ani și Viorel 14.

Parcă văd și acum... Uite-ne pe noi, doi copii, suiți în tren de la Balș la Craiova, la a mătușă, sora lui tata. Ne-au umplut o plasă cu zahăr, cașcaval, slănină, ouă fierte și am plecat la București la surorile și frații mamei. Ne-au dat și ei biscuiți, margarină, salam, țigări, și încărcăți cu toate aceste bunătăți ne-am dus la Ploiești, am schimbat trenul și am ajuns la Târgșor pe la prânz.

Am mers câțiva kilometrii buni cu plasele în spate și iată-ne la poarta închisorii, iată-ne în sala de vorbitor. Mama, “Nașa”, a apărut îmbrăcată în haine de închisoare, vârgate. Nu o mai văzusem de aproape un an. Slăbise mult dar era frumoasă mama mea. Ne despărteau un coridor, două plase de sârmă; prin coridorul dintre plase se plimba o milițiancă. Mama și-a lipit fruntea de plasa de sârmă:

- Ce faceți voi, copiii mei?

Fratele meu i-a spus ceva, nu mai știu ce, eu m-am pus pe plâns. S-a făcut liniște, plângeau toți și prizonierile și vizitatorii. Milițianca a înjurat soarta tuturor și s-a așezat pe un scaun cu capul în jos.

- Ce faceți voi, copiii mei?

- Ce să facem, mamă, ți-am adus țigări și chibrituri. Și biscuiți ți-am adus dar nu i-au primit. Și margarina ne-au dat-o înapoi.

- Să mâncați voi, copiii mei...

Milițianca a scurtat vorbitorul:

- Gata, timpul a trecut, vorbitorul s-a terminat.

- Sărumâna, mamă... Mama a dat din cap de multe ori, așa am lăsat-o în spatele celor două plase de sârmă și am ieșit.

Afară, țiganii care veniseră să-și vadă femeile ne-au dat un pic de țuică să bem și câteva țigări Mărășești. Am plecat peste câmp spre gară dar ne-am oprit la marginea drumului.

- Mi-e foame, am băgat eu de seamă.

- Hai să mâncăm biscuiți cu margarină, propune Viorel.

A fost cea mai bună mâncare pe care am mâncat-o vreodată. Apoi am aprins câte o mărășască și am plecat spre gară.

Doamne... ce vremuri... ce amintiri... Ce poveste... Cine să înțeleagă...?

Și iat-o pe Doamna în fața mea. Îmi spune ceva dar nu o aud, sunt încă la Târgșor, lângă gratiile care mă despart de mama mea.

- Costică, hai că tu ești băiat deștept, să-ți spun ce am visat. Am un vis pe care-l visez mereu, aproape în fiecare noapte. Se face așa: Apare Sfântul Ștefan, așa s-a recomandat, are în mână o coroană. Se apropie de mine și îmi pune coroana pe cap. Dar coroana este așa de grea că nu o pot purta și mă îndoi din mijloc, nu pot să o țin pe cap. Mă trezesc speriată și în noaptea următoare vine iar cu coroana în mână:

- Sunt Sfântul Ștefan, am venit să te încoronez. Și eu știu că nu pot purta coroana, că este prea grea, dar el tot mi-o pune pe cap. Ce să fie asta Costică? Spune-mi tu că ești pocăit și le știi pe toate.

- Cred că va trebui să te obișnuiești să porți acea coroană, Doamnă. Coroana este bună dacă vine de la Sfântul Ștefan. Poate că nu o porți purta singură... Ai auzit de jugul lui Hristos?

- Nu.

-Vrei să auzi despre el?

- Vreau.

- Buun. Uite ce o să facem, o să vin să te văd în fiecare săptămână și o să-ți spun câte puțin despre Isus Hristos, și despre Sfântul Ștefan, și multe altele. Vrei?

- Vreau.

- Vizita se termină în 5 minute, ne anunță un ofițer care tot timpul fusese cu ochii pe noi, asta fiindu-i meseria, de altfel.

- Hai să ne cărăm, brother, că ne opresc ăștia aici, ce ne facem noi printre atâtea femei...? Lorin își freacă mâinile furat de imaginație. O sărutăm pe Doamna pe obraz, și... vorbitorul s-a terminat.

- Hai la caserie, brother, îmi amintește Lorin.

- Hai!

Am lăsat un dar mic în acel loc unde bogăția se amestecă cu sărăcia, ura cu iubirea, nebunia cu fantezia, lanțurile cu orizontul, visul cu realitatea... Este un loc bun unde să lași zeciuiala.

CAPITOLUL 6

VINE VIOREL

“Dragă frate,

Să știi că, acum după ce mama a murit, am mai scăpat de griji. Să știi că i-am făcut o pomană frumoasă la înmormântare. I-am făcut și parastasul, tot ce trebuie, mulțumesc pentru banii trimiși.

Acum, că m-am mai ușurat, (și băieții mei m-au sfătuit), am să vă fac o vizită în Australia. De multă vreme tu m-ai chemat și eu nu am vrut să vin, acum m-am hotărât. Ba chiar și ăla mic mi-a zis: ‘Tată, du-te în Australia și poate-ți găsești o gagică acolo, te însori și te faci cangur.’ Eu i-am întors-o: ‘Bă, am îmbătrânit, am 53 de ani, acum voi să vă însurați, să scap de voi și văd eu ce fac.’ El: ‘Lasă că te știi eu, parcă văd că vii cu o mireasă.’ Alălaltu a zis: ‘Tată, vezi să nu te pună diavolul să te pocăiești și tu ca unchiu și să ajungi de râsu lumii. Du-te că nu te costă nimic, dar ai grijă să nu te îmbeți pe drum și să ajungi în Rusia.’ Eu le-am închis gura: ‘Bă, să nu mă învățați voi pe mine ce să fac!’

Dragă frate, m-am gândit să vin pentru 2-3 luni la Perth. Așa că sper să ne vedem curând.

Să ai baftă,

Viorel.”

Am închis scrisoarea ușor. Am pus hârtia la loc, în plic. Am privit plicul plin de timbre. Pe timbre este capul de zimbru de pe steagul lui Mihai Viteazul. Iată că după 400 de ani ne-am întors la simboluri vechi, aproape șterse din istorie. Capul lui Lenin a căzut, s-a ridicat capul zimbrului.

Viorel s-a hotărât să vină în Perth. Nu ne-am văzut de 18 ani. Nici măcar o fotografie mai nouă nu am. Oare cum o arăta? Vom vedea când va veni.

Când am plecat prima oară, împreună cu Aneta, la frontieră, l-am chemat:

- Vino, frate, hai să fugim, să scăpăm de cloaca asta comunistă că murim aici ca șobolanii. El, cu tristețe, mi-a răspuns:

- Tu du-te, frate, eu rămân să-mi cresc copilașii. Mi-e frică să nu mă prindă grănicerii și să mă omoare în bătaie. Am auzit că pe mulți i-au omorât sau i-au damblagit, i-au împușcat în Dunăre sau au trecut cu șalupele peste ei. Am auzit și eu... vorbește lumea... Am doi copii de crescut, nu pot să risc. Stau aici unde sunt. Muncesc, mai fur, mai o șmecherie, nu mor eu. Tu du-te pe calea ta. Eu m-am dus, iar el a rămas și bine a făcut. Pe noi ne-au prins grănicerii și am ajuns la Aiud, la închisoare.

Altă dată i-am spus:

- Bagă-mă într-un vagon și sigilează-mă. El era șef cu încărcatul vagoanelor de marfă în gara Chitila. Cu aceeași tristețe în glas și în ochi mi-a spus:

- Nu pot frate, am copii. Dacă te vor prinde pe tine ajung și eu la închisoare. Mi-este frică de bătaie și de pușcărie. Du-te cum știi, urmează-ți destinul, să ai baftă.

Și m-am dus. Dus am fost până la capul pământului, în Australia. Acum, după 18 ani o să ne revedem. Eu sunt acum alt om, dar el? Vom trăi și vom vedea când va veni.

Și a venit. L-am așteptat la aeroport împreună cu mai mulți din Biserică, după cum este obiceiul. Au trecut pe lângă noi mai toți pasagerii. Apoi au trecut stuardezele – frumoase, vioaie cu pieptul în vânt și pletele fluturând, parcă scoase din cutie, și era totuși după miezul nopții. Trăgeau după ele câte un geamantanuș cochet, parcă pluteau. Apoi au trecut piloții, doi bărbați cam la 50 de ani. Mergeau încet, puțin aplecați de spate, cu șepcile la subțioară, mers liniștit, figuri obosite, marcați de marea responsabilitate a slujbei lor. Mare deosebire între pasageri, stuardeze și piloți. Dar fiecare cu slujba lui, cu viața lui, cu destinul lui. Și iată că vine drept spre mine un ofițer al aeroportului și îmi spune:

- Fratele tău este în vamă și nu mă înțeleg cu el. Nu are adresă de destinație, nu are bani, este cam beat și vorbește o limbă ciudată. Vino să lămurești lucrurile.

M-am mirat, minune mare... În jurul meu erau mai mulți bărbați, cum de a venit omul ăsta direct la mine?! Dar când l-am văzut pe Viorel am înțeles totul. Semăna leit cu mine, parcă eram gemeni. Eram identici și la statură și la față, doar că el era tuns foarte scurt, cam pilit, îmbrăcat la patru ace, totuși un pic cam șifonat, și mai era el mare șmecher... Ne-a luat tare:

- Bă, ce căldură pe la voi... Da' să vezi ce e-n Manila! Săru' mâna domniță, (pupă mână unei sore), îmi pare bine de cunoștință. Eu sunt Viorel, sunt de partea Țărăniștilor, că ne-a mâncat banii banditul de Ilescu, las' că-l dăm noi jos. Mă pupă și pe mine:

- Măi Puiule, de când nu te-am mai văzut... Da' tot frumos ai rămas, semeni cu mine... I-am prezentat pe Păstor. El respectuos, dă să-i pupe mâna:

- Săru'mâna, Părinte...

I-am prezentat pe Păstorul cel tânăr. El îi strânge mâna și-mi șoptește într-un moment de răgaz:

- S-a nenorocit de tânăr... Auzi, să se facă popă... Putea să intre în agricultură sau în politică, să ajungă ambasador, ceva... Să vă spun la toți ce am pățit în Manila...

- Frate Viorele, avem timp să ne spui tot ce vrei, dar mâine, că acum este foarte târziu, intervine Păstorul. Să ne vedem cu bine mâine, la Biserică.

- Cum... Ce...? Se bâlbâie fratele meu. Ce Biserică e aia marțea?

- O să vezi dumneata. Să ai o noapte bună. Pacea Domnului să fie cu noi toți.

Ne-am împrăștiat fiecare la mașina lui, fiecare la casa lui. Iată că am ajuns și noi la casa noastră.

Viorel, cu fața rotundă și cu un zâmbet hâtru îmi spune:

- Mi-e o sete de mor, ai ceva bere în casa asta?

Cu mare greutate l-am convins că nu am alcool în casă. El a căutat peste tot, în zadar. S-a înfuriat:

- Ce mai ții frigiderul ăsta? Nu e o bere în el... Consumă curentul degeaba, dă-l afară.

M-am mirat minune mare.

- Ce te miri? N-ai mai văzut oameni serioși?

I-am arat camera unde să doarmă, și înainte de a-l lăsa singur i-am zis:

- Viorele, sunt 6 ani de când nu am mai pus vin în gură, suntem fericiți cu toții. Am scăpat, sunt liber. Vrei oare să mă întorci de unde am plecat? Am învins, cu ajutorul lui Dumnezeu, un blestem ce apăsa peste mine de generații. Vrei s-o iau de la început? Dacă-ți aduc ție băutură s-ar putea să beau și eu, că sunt slab, doar mila lui Isus mă ține. Vrei tu asta? Gândește-te și dă-mi răspuns mâine dimineață. Noapte bună. El m-a privit lung când îi spuneam eu toate astea, m-a privit serios, și așa l-am lăsat. Am închis ușa și m-am dus să văd cum doarme Gogu, era băiat mare și cuminte, avea 13 ani.

CAPITOLUL 7

COPILUL

Doar ce am stins lumina să mă culc, că iată, sună telefonul. Semn rău, cine să sune la 3 dimineața?! Ridic receptorul și:

- Alo, frate Costică, sunt eu, Eleonora. Îți vorbesc de la Brisbane. Cred că la Perth este încă noapte dar a trebuit să te sun. Copilul meu, Copilul din Perth, acum am vorbit cu el. Este foarte trist, supărat, mi-este frică să nu-și ia zilele... Este singur și părăsit de toți, te rog ajută-l, te rog frumos...

- Bine surioară, liniștește-te, Domnul o să poarte de grijă, iar eu o să-l sun imediat pe Copil.

Am pus receptorul jos, mi s-a dus somnul.

Eleonora... Ne cunoaștem de câțiva ani buni. Am văzut-o prima dată în Kiev Club unde m-am dus cu Aneta la o întâlnire a românilor din Perth. Eu m-am ridicat să le vorbesc despre Isus, am deschis gura și m-am prezentat:

- Fraților, eu sunt creștin...

- Stai jos și taci, ce crezi că noi suntem turci? Cea care m-a bruiat în felul acesta era o doamnă cam de 45 de ani, dar greu de precizat că era îmbrăcată tinerește, părul blond, lung, lăsat pe spate. Era plăcută la vedere dar vorbele ei au atras altele asemănătoare care mi-au astupat gura. Cea care mi-a vorbit atunci era Eleonora, i-am aflat numele la scurt timp după acest incident. Iată cum:

Mamaie trimite vorbă: 'Costele, vino urgent până la mine.' Și m-am dus. Când am intrat să nu-mi cred ochilor, mamaie stătea pe fotoliu și lângă ea... doamna de la Kiev Club. Dar acum era îmbrăcată cu o fustă lungă gri, și o jachetă gri, avea părul legat la spate. În tăcere mi-a întins mâna. Mamaie a făcut prezentările:

- Costele, ea este Eleonora, prietena mea de mulți ani, a vrut să te cunoască. Este din familie de pocăiți, toată familia ei merge la Biserica Penticostală.

Doamne, ce mult mi-a plăcut această ființă, parcă m-ar fi primit cu pâine și sare la Kiev Club. I-am urat sincer:

- Pace ție, sora mea.

- Pace, frate Costică... Și pace a fost între noi până în ziua de azi.

Dar să mă întorc de unde am rămas;

Am ridicat receptorul și am format numărul Copilului. Locuia în Bentley, mi-a răspuns imediat cu o voce cam tremurată:

- Nene Costică, ce bine că m-ai sunat că nu mai știu ce să mă fac, am terminat medicamentele, nu pot dormi, n-am țigări, până mâine dimineață înnebunesc... Trebuie să mă duc la farmacie în Canning Vale, e departe, vino și ia-mă și pe mine.

- Vin, Copile, până-n prânz ajung la tine. Acum culcă-te și lasă-mă și pe mine să dorm, ne vedem mai târziu.

- Bine, nene Costică, sărut mâna, te aștept.

La ora 7 dimineață am fost în taxi. Cam obosit, cam somnoros, dar am chemat pe Dumnezeu în ajutor și am plecat la lucru. În jur de prânz eram la Casino cu un client. De acolo m-am repezit în Bentley, la Copil. L-am găsit... dormind. Cu greu a ajuns la ușă. Locuia într-o casă cu un etaj. Dormitorul era sus. Pentru el era greu de urcat că la coborâre venea repede, drept în cap. Era plin de vânătăi și răni și cucuie. De multe ori Eleonora l-a găsit lat în mijlocul casei.

L-am dus la farmacie de unde și-a luat tabletele – valium, panadin forte, droguri legale, cu prescripție medicală.

Ne-am întors acasă și Copilul a pus de cafea. Iată că bate la ușă și intră Grig, ne cunoșteam mai mult din auzite.

- Ce mai faci nea Costică?

- Pace ție, Grig!

Copilul a pus cafelele pe masă. Și-a luat ceașca, a pus 4 lingurițe de zahăr și a început să-l amestece cu lingurița. Învârtea lingurița cu repeziciune în ceașca plină și totuși nici un strop nu a ieșit afară. Tehnică mare... Nu s-a oprit din învârtitul cafelei, nu s-a uitat la noi și a început o poveste care nu se putea îndulcii oricât zahăr i-ar fi pus deasupra:

- Nu mai pot, mi-au distrus grănicerii ficatul cu 12 ani în urmă când m-au prins la frontieră, când am încercat să fug de comuniști. M-au bătut o zi și-o noapte, au fost mulți... M-au tocat cu bocancii, în ficat și în plămâni m-au lovit. Apoi m-au trimis la închisoare, la Popa Șapcă. Acolo am răbdat o mare foame un an de zile, nu puteam mânca turtoi, îmi vomitam fierea. Nimeni nu s-a uitat la mine. Apoi mi-au dat drumu, eram deja terminat după un an de închisoare. Am ajuns în Australia și de 10 ani doctorii încearcă să repare ceea ce au stricat în mine câțiva soldați români.

Intervine Grig, după ce golește paharul de scotch și-mi pune o întrebare:

- Ce zice Dumnezeuul tău despre toate astea, nea Costică? Sau poate nu știe, nu a aflat, nu a observat...

- Lasă-L, bă pe Dumnezeu, că nu e El de vină, doar spurcații ăia de la Oravița, grănicerii, câinii ăia... Dumnezeu nu are treabă aici... Copilul răspunde pentru mine și ia apărarea lui Dumnezeu.

Am bătut în retragere, mai ales că Copilul băuse două pahare de scotch și și continua să învârtească repede lingurița în cafea. Nici un strop nu a dat pe-afară... Le zic:

- Acum vă las cu bine, mă duc să plimb taxiul câteva ore să mai câștig și eu un ban. Dar Grig de colo, rânjind:

- Nea Costică, dacă nu te descurci cu taxiul am eu de lucru pentru matale. Hai cu mine la furat! Câștigi între 500 și 20.000 de dolari pe zi. Două, trei ore... șoferie... M-am scărpinat în cap:

- Bă copii, eu vreau să vă trag în rai și voi vreți să mă băgați pe mine în iad... Copilul se scuză sincer:

- Eu nu, nene Costică, banditul ăsta. Și strigă la Grig: Bă, tu nu știi că nenea Costică e pocăit, cum să vină cu tine la furat?

- Și eu sunt pocăit, vine răspunsul. Se uită drept în ochii mei și zice mai departe: Știi ce doresc eu cel mai mult, nea Costică?

- Ce dorești tu, Grig?

- Să vină Isus! Îl aștept pe Isus, să vină odată, să se termine totul, viața asta blestemată, frica, pușcăria, goana după vânt. Îl aștept pe Isus. Maranata!

M-am înfiorat în duhul meu... Doamne, știe oare omul ăsta ce așteaptă, știe el ce spune? Dar el:

- Să știi că și eu sunt pocăit, așa să știi! Copilul e neîncrezător:

- Tu bă? Mai pocăită e pisica mea. Grig jignit:

- Ce pisică, bă, care pisică? Unde e pisica? Nu e nici o pisică. Și nu mai suci lingurița aia în cană că-mi bingănesc ochii-n cap în cercuri...

- Care cercuri!? Ce pisică...

Am ieșit ușor și am tras ușa după mine. Doamne, ai milă...

CAPITOLUL 8

POATE NUMAI ÎMPIAIAT

Am ajuns acasă pe la 5 după amiază. Aneta și Ruth, (o misionară coreeană care locuia cu noi), erau în panică; m-au luat pe sus de la ușă:

- Fratele tău a înnebunit, vrea să-i cumpărăm vin. Și iată că apare Viorel tocmai ieșit de sub duș:

- Sunteți nebuni de legat, nu aveți un strop de țuică în casa asta. Mi-a venit să râd. Fiecare, în felul lui, avea dreptate. I-am pus mâna pe umăr fratelui meu, l-am privit în ochi foarte serios și i-am spus:

- Mă duc să iau o damigeană de vin, ne îmbătăm amândoi ca porcii și... ce s-o alege. Hai să mergem la cârciumă. Atunci am simțit Duhul lui Dumnezeu peste noi. Viorel s-a înmuiat și cu o voce blândă mi-a spus:

- Frate, nu am venit aici să-ți distrug viața și familia. Uite ce îți promit eu: trei luni cât am să stau la voi, nu voi bea alcool, nu voi fuma țigări, iar duminică am să merg cu voi la biserică.

- Viorele, îți mulțumesc, este o hotărâre bună. Dumnezeu să te ajute să te ții de promisiune. Astă seară biserica se adună, vorbește un evanghelist din România. Eu cu Aneta și Gogu plecăm într-o jumate de oră, vino cu noi.

- Vin, frate, doar să-mi aranjez freza, glumește el, că e tuns la chelie. Viorel este bucuros, degajat, Dumnezeu a început să lucreze, am simțit asta chiar atunci.

A fost seara lui. Predicatorul era un prieten al Tănărului Păstor care de aproape un an păstora Biserica Baptistă Română din Perth. Predicatorul era un om simplu, tânăr, scund de statură, slăbuț, dar plin de Duh. Mic, dar glas mare. Se ruga în genunchi, la pământ și striga cu lacrimi: 'Stăpâne, scapă-ne că pierim.'

- E mic și deștept, ca noi, remarcă cu modestie Viorel. Venim și mâine, frate, combate bine...

Evanghelizarea a ținut până duminică. Noi am lipsit vineri seara, era seara noastră de rugăciune. Ne adunam cam de un an un grup de păcătoși eliberați, câțiva bărbați, câteva femei, erau între noi și necredincioși care căutau Adevărul. Julius era conducătorul grupului, Paloș înregistra cântările. Venea și Vasile Turbatu, vechi prieten din Sheperton, Ștefi și Ioana, o familie de aventiști, bătrânul Iacob, John Boboc, și alți credincioși și curioși, chiar și păstorul Bara a venit de câteva ori să se roage cu noi.

În acea vineri seară Viorel, fără să știe, l-a primit pe Dumnezeu. Iată ce s-a întâmplat:

Tocmai ne ridicasem de pe genunchi și Julius voia să înceapă o cântare, când fratele meu a deschis gura și a vorbit așa:

- Acum 30 de ani eu începusem să merg la o casă de rugăciune, vecină cu noi, îți mai amintești frate?

- Îmi amintesc, râdeam toți de tine. Tu cântai în camera ta și eu cu tata beam țuică sub bolta de viță lângă puțul de apă. Tu cântai și noi, beți, râdeam de tine. Domnul să ierte acest păcat.

- Așa s-a întâmplat. Apoi eu am plecat la mare și am dat cu ochii de o pipiță și gata cu pocăința... Au trecut 30 de ani și acum o iau de unde am rămas... Apoi s-a întâmplat o minune. Viorel s-a așezat la pian, a ridicat capacul și a cântat o melodie frumoasă pe care nu o mai auzisem niciodată. A cântat cu o voce nouă, frumoasă, acompaniindu-se la pian. Minune mare, n-a mai cântat Viorel la pian niciodată în viața lui.

- Nu te mira Costică, mă calmează Julius. De un an ne rugăm Domnului să-i amintească aceste cântări. Iată că am primit răspuns la rugăciuni.

A urmat un studiu biblic maraton. În noaptea ce au urmat Viorel nu a dormit. Citea Biblia și o asculta la casete în același timp.

Într-o dimineață, la 4 mă scoală din somn. Îl întreb:

- Ce este cu tine, frate? El, foarte serios, răspunde:

- Poate numai împăiat...

- Ce împăiat, ce vorbești?

- Numai împăiat voi ajunge eu așa cum scrie aici... Deschide Biblia și începe să citească: ‘Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă,’ sau, ‘Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt...’ Eu am râs în toiul nopții:

- Măi frate, lasă-l pe Dumnezeu să te împăieze cu Duhul Sfânt și o să reușești. Nu te speria, ia-o mai încet.

În altă noapte, la fel, vine la mine:

- Scoală-te, scoală-te, am aflat...

- Ce-ai aflat, somnambulule?

- Am aflat de ce sunteți voi așa de deștepți, am aflat de unde le știți voi pe toate... De aici... mamăăă, și mie nu mi-a spus nimeni, auzi: ‘Fugiți de curvie! Orice alt păcat pe care-l face omul este un păcat săvârșit afară din trup; dar cine curvește, păcătuiește împotriva trupului său. Nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt?’ De unde să știu, ai? De unde să știu eu?! Frate, mi-am irosit viața pentru că n-am știut nimic, am crezut că sunt șmecher și m-am șmecherit singur.

Am încercat să-l liniștesc:

- Și eu la fel, frate, și sunt atâția alții ca noi. Trebuie să mergem să le spunem, prin cârciumi, pe străzi, prin închisori, prin spitale, prin case, peste tot...

- Eu, sare el speriat. Eu să mă duc să spun? Poate numai împăiat, ce vorbești tu acolo? Asta este treabă grea, cine o poate face?

CAPITOLUL 9

COZONAC DE CRĂCIUN

Mașina alunecă parcă pe furiș pe asfaltul încins. Cu un gând ascuns, cu o speranță ca o pânză de păianjen, cu o dorință arzătoare de-a împărtăși taina mântuirii și cu un cozonac, cald încă, în traistă, mă îndrept spre Kellerberrin Work Camp, 300km la sud-vest de Perth. Este Crăciunul.

Am un cozonac cald... De dimineață, devreme, l-a frământat o soră din Biserică, Gabriela. Un cozonac pentru Nick... Oare-l merită el? Oare merită cineva? Aluat frământat cu rugăciuni și lacrimi pentru criminali; Doamne, femeile tale sfinte... Amintește-Ți de faptele lor sfinte când vor fi la necaz și izbăvește-le.

Eu sunt în căutare, caut un suflet răătăcit în împărăția diavolului și sunt decis să-l ajut să-și schimbe direcția și destinația. Este Nick, un prieten mai nou.

Pe Nick mi l-a prezentat John Bobok la Wooroloo Prison. Cum m-a văzut mi-a spus franc:

- Să știi că și eu sunt pocăit. Ehei... de multă vreme am fost botezat în ocean, la Freo. Sunt creștin get-beget!

L-am privit curios, mirat și totodată amuzat de situație. Eram în fața unui bărbat de 35 de ani, bine legat, blond, înalt, îmbrăcat în haine verzi de închisoare. Un "creștin" sadea, ce mai... Îi răspund sincer:

- Bine că ești creștin, frate, mă bucur când întâlnesc unul de ai noștri, cât mai ai de stat pe aici?

- Nu prea mult, sub un an, dar cine știe...

- Ești de mult pe-aici?

- Din bucăți, când înăuntru, când afară, cam 12-13 ani. Doamne Mare, mi s-a zbârlit pielea pe mine. Sunt ani nu glumă, Doamne Mare, copiii Tăi... Ai milă Doamne...

M-am pierdut în gânduri... Timpul zboară, kilometrii se rostogolesc unul după altul ca umbre cenușii pe asfalt și iată că am ajuns la Kellerberrin.

Nu este o închisoare, este o casă de țară foarte mare, cu verandă de jur împrejur. Câteva șoproane, câteva magazii, câțiva câini gălăgioși. Opresc, mă dau jos din mașină, nu bag în seamă câinii care se zburleau împrejurul meu, mă prefac curajos; dar ei, șireții, m-au mirosit că am inimă de iepure și au început să mârâie amenințător la mine. Dar iată se arată un salvator, un ofițer iese pe ușă. Este calm, cam neglijent îmbrăcat în uniformă, nebărbierit de câteva zile, alungă câinii și mă întrebă:

- Ce faci pe aici, sir? Pe cine cauți?
- Pe Nick Dimitrie. Am venit în vizită, din Perth.
- Caută-ți un scaun la umbră, ți-l trimit curând.
- Mulțumesc, domnule ofițer.

Imediat își face apariția Nick, bucuros de revedere, ne strângem mâinile și stăm pe scaune, la masă, sub umbra pomilor. Mai apar doi prizonieri cu fețe prietenoase și se așază lângă noi. Nick face prezentările:

- El este Brother Con, creștin, John și Roger, spărgători de bănci. Eu, ca un bun creștin cum am fost recomandat, îndrăznesc:

- Ne trebuie un cuțit să tăiem salamul! Nick se uită la Roger:

- Roger, mișcă-ți fundul ăla mare de pe scaun, son of a bitch², și adu un cuțit de la bucătărie pentru Brother Con. Și cu alte înjurături prietenești îl invită să se grăbească. Cuțitul vine – un iatagan lung de o jumate de metru, rotund la vârf, și când să tai salamul, taie dacă poți Brother Con, nu avea tăiș... Până la urmă ne descurcăm noi cu ajutorul a o sută de înjurături plastice. Scot brânza, alte multe bunătăți și... hai să binecuvânteț:

- Lord God, Doamne, ai milă de toți criminalii și de familiile lor, mântuiește-i pe ei, toți, și pe ofițeri. Mulțumim pentru salam și pâine și cozonaci, binecuvântează-le pe toate, în numele lui Isus Christos, amin. John îmi spune serios:

² Injuratura in engleza

- Rugăciune ta a fost bună, Brother Con, numai partea cu ofițerii nu mi-a plăcut...

Am mâncat cu poftă din toate bunătățile pregătite de surorile din biserică. Când am ajuns la cozonac a fost o mare explozie de laude, împodobite cu un bogat omagiu de înjurături celebre la adresa cozonacului și celor ce l-au pregătit, și celui ce l-a adus, iar la urmă, toți au recunoscut că:

- Așa ceva n-am mai mâncat în toată viața mea mizerabilă, prin toate închisorile pe unde am călătorit, și nici nu cred că o să mai apuc să mănânc până voi muri.

Spre sfârșitul vizitei am rămas singur cu Nick. El mi-a spus cu seriozitate și îngrijorare în voce:

- Costică, chiar dacă apuc să scap acum de aici nu este mare scofală. Am o coadă după mine, mai am un proces... Și cred că or să mă înfunde iar pe câțiva ani. Cel puțin aici am învățat să muncesc la câmp. Îmi place, nu am crezut că sunt bun de muncă. Aici am căpatat curaj, sunt și eu ca ceilalți oameni. Muncesc cu sapa și târnăcopul, cu mașinile, ofițerii mă lasă chiar să mă duc în sat la cumpărături. Mănânc bine și dorm toată noaptea rupt de oboseală. Am început să mă rog din nou Domnului Isus. Știi tu ce mă rog?

- Ce te rogi, frățioare?

- Mă rog ca în pedeapsa următoare să-mi facă viața grea la pușcărie, boli, pericole mari, și așa să mă scârbesc și să nu mai ajung niciodată aici. Să te rogi și tu la fel, poate Dumnezeu te aude pe tine mai bine.

- Hai să ne rugăm. Am simțit un duh de rugăciune peste noi și I-am spus Domnului:

- Doamne, omul ăsta a stat atâția ani la pușcărie; iată-l sătul de viața lui. Scapă-l de aici și nu-l mai lăsa să apuce pe calea cea rea. Scapă-l de pedeapsa judecății de apoi și de judecata oamenilor. Amin.

- Amin, a fost de acord Nick. Crezi că așa putea să scap?

- La Dumnezeu totul este cu putință, Nick, crede numai și fii neschimbat în hotărârea ta de a-ți schimba viața. Domnul vede inima ta și ascultă. Domnul te iubește, Nick.

L-am lăsat în urmă și am demarat ușor pe șoseaua care ducea înapoi, spre Perth. Am prins viteză, mai repede, și mai repede, am cale lungă de mers – 300 de kilometrii, trei ore, patru ore... Drum lung, drum greu... Drum cu folos... Oare...? Doamne, ajută necredinței mele...

CAPITOLUL 10

MAROMET

*Cine vine-n goana mare?
Vine Maromet călare
La pământ să ne doboare...*

Mare parte din viață mi-a fost acoperită de o aripă întunecată, de o umbră apăsătoare – de amenințarea pușcăriei.

Îmi trec prin fața ochilor imagini vechi, amintiri, fragmente de viață pierdută în deșertăciune.

Eram încă un copil de 13 ani, dar eu nu știam asta. Treceam pe strada mare, prin centrul orașului Balș. Zi de vară, anul 1963. Treceam haihui sub arșița soarelui fără grijă, fără frică, fără să am de dat socoteală cuiva de rostul zilelor mele. Mama era la pușcărie, la Târgșor, tata, după cum știam eu, tăia stuf în Baltă – 6 ani de condamnare.

Mă plimbam fără grijă, eram flămând dar cu speranță, cu ochii după ciordeală... Mă apropiam de Restaurantul Expres, ba chiar am depășit intrarea, când am auzit un glas misterios venit de departe, un glas pe care îl știam încă din pânțele mamei care m-a făcut:

- Puiule, Puiule... m-a chemat glasul fermecat. M-am întors și, iată, în ușa Expresului era tata în carne și oase. Era slab, scund, cu o șapcă ponosită pe cap, o bluză neagră, pantaloni de trening, încălțat în teniși – tata, se întorsese de la închisoare.

- Puiule, Puiule... A întins mâna spre mine. I-am prins mâna și i-am sărutat-o peste pragul cârciumii. El m-a tras înăuntru și m-a îmbrățișat. Am murmurat încă uimit:

- Ai venit, tată...

- Am venit, Puiule, am scăpat...

Un grup de țigani au venit spre noi de la masa de unde se ridicase tata când m-a chemat, ‘Puiule, Puiule’. Țigani, cu lacrimi în ochi, plângând, blestemând, cântând, ne-au îmbrățișat pe amândoi și ne-au așezat pe scaune. Eu eram mai într-un colț, tăcut. Îl priveam pe tata cum vorbea cu ceilalți. Toți îl ascultau cu gura căscată. Tata spunea povești din pușcărie, mai ceva ca-n filme. Toți cei din jurul mesei fuseseră închiși măcar o dată la viața lor.

Lache Cincă, muzicant de seamă, întreabă pe tata:

- Mai bate Maromet în Baltă, nea Gogule? Și imediat un țigan cântăreț prinde nota:

*Aoleo mamă!
Cine vine-n goana mare?
Vine Maromet călare,
La pământ să ne doboare
Și pe hoți să ți-i omoare!
Aoleo, mama mea!*

Tata soarbe din paharul cu țuică, scoate fum de tutun pe nări, își trage șapca pe-o sprânceană și începe:

- Bate, Lache... E moarte-n hoți pe tot canalul. Iar cântărețul își tânguie jelania:

*Din Chilia la Tătaru
Bate Maromet cu parul!
Aoleo, mamă...*

Eu stăream liniștit și mă uitam la tata. Un chelner mi-a adus pe o farfurie câteva feliuțe de salam, câteva cuburi de cașcaval, câteva măslina și o țuică mică cu sirop. Am dus la gură grăbit cu ochii la tata și am început să plâng. Mă uitam la el, mâncam și plângeam liniștit. Nu știu de ce plângeam. Nu știu dacă-l iubeam pe tata, nu-mi făcuse nici un bine, nu-l respectam, totuși, era eroul meu, un erou întors de la pușcărie. Și toți țigani îl ascultau, iar el vorbea:

- Bă, e jale-n Baltă. Malarie, foamete, șerpărie, și... Maromet omoară pe capete. La 6 dimineața, după cafea ne încolonam să mergem la muncă. Coloană de deținuți lungă de 200 de metrii, pe patru rânduri. Abea se crăpa de ziuă. Cum ajungeam la câmp deschis apărea ca un

demon comandantul Maromet, turcul. Venea călare, în goana calului ca o nălucă desprinsă din pânza întunericului. Cu parul de doi metri în mână. Când pălea în rândurile de hoți cădeau doi odată. Unii nu se mai sculau, alții rămâneau una cu pământul. Maromet pălea cu parul pe toată lungimea coloanei, se întorcea pe partea cealaltă și doboră cu parul pe cei din margine, apoi dispărea într-un nor de praf. Noi, politicii și hoții căutam să stăm mai în centrul coloanei să nu ne ajungă parul lui Maromet. Preoții și pocăiții parcă căutau moartea cu lumânarea. Stăteau pe margine, în bătaia parului. L-am văzut pe unul cum i-a ieșit drept în față. La luat în pieptul calului. S-a urcat cu copitele pe el, apoi l-a altoit cu parul până nu a mai mișcat. E mai rău ca un câine turbat.

Tata povestește grozăveniile din pușcărie și toți îl ascultă cu atenție.

- Am o mare durere în inimă, se plânge tata. Un țigan tânăr îl întreabă, curios:

- Care-i beleaua, nea Gogule?

- Mi-a spus careva, acum două ore, chiar când am ajuns în gară, că nevastă-mea a cam umblat haimana în lipsa mea, până s-o aresteze și pe ea.

S-a făcut gălăgie mare în cârciumă. Eu m-am făcut mic, mai să intru sub masă.

- Cine a fost gagiu care a vorbit așa ceva? Asta este o mare minciună. Nașa a fost mereu ca mama noastră, așa o femeie sfântă n-am mai văzut în viața mea, să moară mama mea, nea Gogule dacă te mint. Și toți s-au alăturat jurământului cu alese blesteme:

- Să n-am parte de ochii mei...

- Să-mi moară familia...

- Praful să s-aleagă... Nașa a fost doar pentru matale. Lache Cincă s-a ridicat, cât era de mare, și i-a răsunit vocea de bariton:

- Spune-mi cine e gagiu care a vorbit-o pe Nașa, nea Gogule, și să-mi moară măicuța mea dacă nu-l scopesc. Apoi iau un par de doi metri și-l pisez până nu mai suflă. Cu paru-l omor, nea Gogule, spune-mi, cine-i gagiu?

N-am mai stat să ascult, m-am strecurat invizibil prin ușă, nimeni n-a băgat de seamă. M-am îndreptat spre Parc, peste râul Olteț. Am intrat în parc, în umbra pomilor. M-am așezat pe o bancă. Parcă eram obosit, amorțit, amețit. Și ce bine începusem ziua... M-am întins pe bancă și am adormit în răcoarea umbrei.

Imediat am avut un vis ciudat. Iată că se făcea că eram într-o coloană cu o mulțime de deținuți; eu și tata eram la marginea coloanei. Și iată că se aude un ropot de copite. Din noapte se apropie în goană un cal și un călăteț. Mai aproape, tot mai aproape... Tropotul copitelor răsună să-mi spargă timpanele. Iată, coloana de hoți se destramă. Toți fug care încotro, speriați, pe fața pământului. Doar eu cu tata stăm unul lângă altul, umăr la umăr. Călărețul se apropie, tot mai aproape... Iată-l, are un par de doi metri în mână, îl rotește deasupra capului.

Este Lache Cincă! Lăutarul! Vine în goana calului cu parul nimicitor asupra noastră. Îl ridică... ne ia în pieptul calului...

M-am trezit learcă de sudoare. M-am ridicat de pe bancă clătinându-mă și am pornit spre oraș. După câțiva pași m-am înviorat, mi-am aprins o mărășască și am început a cânta:

Din Chilia la Tătaru

Lache Cincă dă cu paru...

Maromet? Lache? Care e diferența?

CAPITOLUL 11

BUM! CADE CIOCANUL!

Suntem în Tribunal, în sala de judecată: Violeta, Nick și eu. Așteptăm să-l cheme pe Nick în boxa acuzaților. Are o zi grea, așteaptă o sentință grea, viață grea, de rob...

- Hai să ne rugăm, propun eu. Începe Nick:

- Doamne, te rog de data asta dă-mi o pedeapsă grea, să mă facă să urăsc pușcăria, să nu mă mai ajung niciodată aici. Amin! Violeta:

- Doamne, speranța mea este aici, în sala asta de judecată. Scapă-l pe Nick, speranța mea. Amin! Eu:

- Doamne, Tu care le știi pe toate, știi că omul acesta este sătul de pușcărie. Scapă-l, Te rog, scapă-l de data asta ca să vadă puterea Ta și mila Ta, și să creadă. Amin!

- Nick, ce faci tu pe aici? Iar ai dat de necaz? În fața noastră stă un bărbat suplu, la vreo 50 de ani, îmbrăcat impecabil într-un costum gri. Nick răspunde surprins, parcă intimidat:

- Bună ziua Mister Karl. Da, iar am ajuns aici. Se întoarce spre noi și face prezentările: El este Mister Karl, avocat Maestru, ne cunoaștem de mult, ea este logodnica mea Violeta, el este Con, preotul meu. Mister Karl se înclină spre noi:

- How do you do? Apoi îl întreabă:

- Te apără cineva? Nick răspunde cucernic:

- Dumnezeu.

- Vrei să-mi dai mie cazul tău? Să dau un pic ajutor lui Dumnezeu?

- Vreau Mister Karl, thank you Mister Karl.

- Nick, am nevoie de o oră să studies cazul tău, vino cu mine. Se întoarce spre mine și Violeta: Nice to meet you... și dispar amândoi în spatele ușilor gigante ale sălii de judecată, după ce au făcut câte o reverență profesională către curte.

Eu, cu Violeta am rămas să asistăm la un proces plicticos, fără nici un sens, pierdere de timp...

Dar iată că mintea îmi fuge de la comedia de două parale din sala de judecată la drama care se petrece acum și la care particip și eu din întâmplare. Iată-l pe Nick eliberat din închisoare de nici un an și acum se pregătește să meargă înapoi. Și totul mergea așa de bine... Iată cum:

Imediat după eliberare Nick s-a angajat la țară, la un român care avea vii. Totul mergea ca pe roate. Într-o seară mă sună:

- Frate Costică, am avut un vis, să ți-l spun. Se făcea că eram în vie, printre rânduri, era cald, pe la jumatea zilei. M-am uitat înaintea mea și, iată, la capul rândului am văzut-o pe Violeta. Parcă mă aștepta, parcă mă chema. O știi? E femeia care vine singură la grupul de rugăciune al lui Julio, o știi?

- O știi, Nick.

- Vrei să-mi dai numărul ei de telefon? Îl știi?

- Îl știi, scrie-l și Domnul să fie cu voi.

După un timp, iată-i pe amândoi în Biserică. Nick îmi șoptește între două cântări:

- După ce mi-ai dat telefonul ei am sunat-o și am vorbit cu ea toată noaptea. Dimineață am venit la Perth. Mi-am găsit fericirea, nu vreau s-o mai pierd. Eu:

- Șșșt, că se uită păstorul la noi.

- Ok, Ok, dar să știi că o iau cu mine la vie, n-o mai las.

- Bă, suntem în Biserică și vorbim de femei, ne bate Domnul, îi șoptesc eu în glumă.

- Lasă că nu ne bate, Isus e dragoste.

Așa este, dragostea este din Dumnezeu, cine-i poate sta împotriva? Totul mergea bine între ei, totuși, într-o zi, Nick îmi zice:

- Când te mai duci pe la Doamna, la închisoare?

- Luni, la două după masă.

- Ia-mă și pe mine, și pe Violeta.

- Ok.

Iată-ne luni la Doamna, la Bandyup. Nick i-a lăsat o sumă de bani la poartă; îmi spune:

- N-are Doamna nevoie de bani, e bogată, dar atenția contează...

Cu mare... atenție intrăm în sala de vorbitor. Ne așezăm pe scaune și iată că intră Doamna parfumată și fardată ca Brigitte Bardot. Dă cu ochii de Nick și Violeta.

- Costiică, pe cine mi-ai adus... Nu v-am văzut de atâția ani... Violeta, Nick! Cu toții se bucură de revedere. Nick îi pupă mâna cu respect, eu la fel, Violeta dă să-i pupe mâna și ea, dar Doamna o îmbrățișează, o sărută, și...

- Ce faceți voi, porumbeilor, de când v-ați cuplat? Ce faci cu Anton, Violeto?

- Las că-ți spun eu mai la urmă.

- Ok.

Începem o discuție de rutină, adică Doamna vorbește și noi ascultăm. Într-o jumătate de oră aflăm tot, cine a intrat, cine a ieșit, cine s-a sinucis, cine se pupă cu cine, tot tacâmul ce mai... Apoi, că vizita se apropia de sfârșit, Nick îndrăznește:

- Doamnă, de câteva luni eu și Violeta trăim împreună și avem gânduri curate unul față de altul. Eu vin de la fermă în fiecare sâmbătă. Nici nu apuc să mă odihnesc și să beau o bere că vine pe poartă Anton, fostul soț al Violetei. Vine cu trei, patru ciumeci și se așază pe trepte, în verandă. Nu vin în casă, dar de acolo ne iau la mișto, ba chiar îmi bea și berea. Acum, dumneavoastră mă știți pe mine, pot să-i curăț pe toți, un cartuș e 20 de cenți, dar o iubesc pe Violeta și vreau să încep o viață nouă, să nu mai ajung la pușcărie. Altfel le-aș fi găurit burțile de mult și cred că dacă mai continuă așa o fac până la urmă. Doamna pare mirată:

- Cine mă, Anton? Ce-a înnebunit? Îl știam băiat salon. L-a prostit alcoolul și heroina.

- Doamnă, de aia am venit la dumneavoastră, ajutați-mă ca să nu le iau zilele și să îmfund iarăși pușcăria, vă rog frumos.

- Nick, îi spune Doamna, duceți-vă acasă și fiți fericiți unul cu altul și stai departe de pușcărie; ne-am bătut joc de viețile noastre. Lasă pe mine, mă ocup eu de Anton. Ok?

- Sărut mâna, Doamnă. Și așa și face, și eu la fel. Violeta îi spune:

- Ajută-mă, te rog, abea l-am găsit pe Nick, e un om bun nu vreau să-l pierd.

- N-ai să-l pierzi, Vi, îți promit.

Am ieșit pe poarta închisorii fiecare cu gândurile lui. Vi îl ținea strâns de mână pe Nick, să nu-l piardă. Cert este că Anton cu gașca lui nu i-au mai călcat până-n ziua de astăzi.

- Ai adormit, Costică!... S-au întors, și eu m-am întors din călătoria gândurilor mele. Mă interesez politicos:

- Are ceva șanse, Mister Karl?

- Toate șansele din lume, îl scot curat ca lacrima!

- Să-ți ajute Dumnezeu, îi urez eu.

- O să vedeți voi.

Și iată că îl cheamă pe Nick. El se așază, (pentru a câta oară?), în boxa acuzaților și un procuror începe să vorbească aducând niște învinuiri care puteau duce la ani grei de închisoare. Intră pe rând doi martori ai acuzații – un funcționar de stat și un polițist. Aduc și ei mărturii serioase în fața judecătorului. Mister Karl se ridică și începe să le pună întrebări. În 20 de minute i-a făcut mat pe amândoi. Funcționarul nu mai era sigur că l-a văzut pe Nick, iar polițistul nu a fost luat în considerare pe motiv că el însuși nu era martorul, ci purta un teanc de hârtii acuzatoare semnate de alt polițist care nu era în Perth la acel timp.

Judecătorul ridică ciocanul. Ne-am oprit respirația. I se adresează direct lui Nick:

- Eu cred că tu ești vinovat, dar din lipsă de probe anulez acest caz care se termină aici, nu se va mai rejudeca niciodată.

BUM! Cade ciocanul.

Maestrul Karl se ridică aplecat de la mijloc cu un deget ridicat. Judecătorul îi face semn să vorbească.

- Your Honor, clientul meu nu are bani, a ieșit din închisoare de câteva luni, cer să fiu plătit de Guvern \$500.

- \$500 pentru serviciul tău, declară judecătorul și...

BUM! Cade iar ciocanul.

Nick este amețit, toți suntem amețiți și bucuroși, mai ales Violeta.

Îi strâng mâna Maestrului Karl:

- Ai făcut treabă bună, felicitări.

- Thank you, Father, mă respectă el.

Eu I-am mulțumit lui Dumnezeu care este Stăpânul tuturor, ceea ce ne face pe toți robi, fie șomer, fie împărat.

Aici se termină viața de prizonier a lui Nick – până în ziua de azi este în libertate, printre rândurile de vie, alături de Vi.

CAPITOLUL 12

SPANIOLUL

Mihu trage cu sete din țigară, mă privește drept în ochi și îmi zice calm:

- Este un om la spital. Un suflet rătăcit, cu stomacul perforat de alcool, venele ciuruite, merge drept în iad. Poți să-l ajuți cu ceva, frate Costică?

- Ar trebui să pot... Unde este prietenul tău, Mihule?

- La Royal Perth Hospital. Trage să moară și nu are cine să-i închidă ochii. Nu vrei să-i închizi tu?

- Eu aș prefera să-i deschid ochii, apoi... Dumnezeu cu mila.

- Îl cheamă Carlos, este țigan din Sibiu.

Dulce dragoste dintâi!!! Într-o oră am fost la spital, la etajul 6... ultimul. De aici nu prea mai e scăpare. Carlos m-a întâmpinat cu un zâmbet forțat pe obraz.

- Hai să trăiești, nea Costică. M-a sunat Mihu și mi-a spus că vii. Stai colea lângă mine. I-am strâns mâna rece și uscată și m-am așezat pe pat, lângă el. Era un om mic, slab, brunet, cam la 40 de ani. Parcă l-am mai văzut undeva. Continuă:

- Te-a lăudat Doamna, că ești pocăit dar că ai fost un mare stricat la viața ta, să fiu sincer nu prea-mi vine să cred când te văd așa de blând.

- Pisica blândă zgârie rău, ai auzit-o pe asta? O cunoști pe Doamna?

- Bine de tot, am fost cel mai bun negustor al ei, eheei, vremuri bune... Doamna m-a salvat de la moarte. Eram într-o petrecere cu lumea bună la Jean, în Fremantle. Un dușman al meu a vrut să mă taie, dar Doamna era aproape, a strigat la el: 'Vasile, Turbatule, lasă cuțitul

jos că te împușc cu mâna mea.’ Așa am scăpat cu burta negăurită la vremea aceea, acum 3 ani, dar a găurit-o alcoolul.

- Cum ai zis că-l chiamă pe dușman?

- Vasile Turbatu. Băiat bun, doar că la băutură își aduce aminte de toate datoriile.

- Cred că l-am cunoscut în Victoria, la Sheperton, cu vreo 10 ani în urmă, apoi i-am pierdut urma, știi cum să dau de el?

- Sigur, stă în North Perth, am adresa lui pe undeva, ți-o dau mâine, vino și ia-mă că îmi facăștia vânt de aici, să mor acasă... Vii?

- Vin.

Și m-am dus, dulce dragoste dintâi, (dacă nu ești pocăit nici nu ai idee despre focul dragostei dintâi, dragoste din Dumnezeu, arzătoare, care te face să ierți și să iubești chiar pe cei mai mari dușmani ai tăi, chiar și pe comuniști.)

A doua zi, la 8,30 dimineața am fost în salon. Carlos era îmbrăcat de drum, era foarte slab, burta umflată; abea a mers până la mașină. Pe drum am încercat să-l descos:

- Carlos, spune-mi câte ceva despre tine, care e viața ta, de unde vii și unde te duci?

- De unde vin nu mai are importanță, nea Costică. Ce este sigur este că mă îndrept către iad, acolo unde sunt toți ai mei; prieteni, frați, părinți, dușmani... Acolo mă duc, Costică.

- Destinația nu este bună, frățioare. Dacă ai intenția să o schimbi te pot ajuta, dacă ești hotărât pe calea ta, nu-mi mai irosi timpul, frățioare, am destule belele pe cap.

- Și unde să mă duc? Se uită la mine cu ochi neâncrezători.

- În rai! El, cam opărit:

- Eu? În rai? Glumești, nea Costică; i-aș ispiti pe îngeri la heroină, glumești... Fața i s-a deschis într-un zâmbet șiret, parcă îmi pare familiară figura lui. Îi răspund calm:

- Mergem cu toții în rai, Carlos, dar trebuie să ne pocăim mai întâi. Vrei să încerci? Răspunsul lui a fost pentru mine ca o melodie divină:

- Vreau, nea Costică, hai s-o încerc și pe asta că pe toate le-am făcut în viața asta afurisită. Tot nu mai am ce pierde... Să oprești la un pub³ să iau o sticlă de vin.

- Ok. Atâta am spus și am oprit la primul pub. Intrăm în Osborne Park.

- Fă la dreapta pe Waterloo Street, așa, intră în curte frate Costică, bravo, ești taxi bun.

Când am intrat în parcare am recunoscut imediat casa – memorie de taximetrist. M-am întors brusc spre Carlos și l-am privit cu atenție. Atunci l-am recunoscut.

- Carlos... tu ești The Spanish Gipsy... mă, tu ești...

- Eu sunt Costică. Te-am recunoscut de cum ai intrat ieri pe ușă la spital dar am tăcut când am văzut că nu mă cunoști, tare mult trebuie să m-am schimbat... Eu sunt... eu am fost Țiganul Spaniol...

- Băăăă... Am amuțit privindu-l.

Stop, stop! Oprim aici un minut și ne întoarcem cu un an în urmă. De necrezut... Era târziu, într-o noapte. Lucram cu taxiul. Am fost trimis la o adresă în Osborne Park, pe Waterloo Street. Am intrat în parcare și imediat a apărut din întuneric clientul – un bărbat încă tânăr, brunet, părul ca pana corbului, statură mijlocie, bine legat. Îmbrăcat în blugi, cămașă largă, roșie, cisme de Mayer, degetele pline de inele.

- La Casino, șofer!

- Ok, boss. Îl întreb mai mult ca să intru în vorbă:

- Din ce parte a lumii ești, că nu pari Australian?

- Sunt țigan din Spania, numele meu este Carlos, The Gipsy.

- Eu sunt din România, mă cheamă Con.

- Aha, suntem cam la fel, The same difference⁴. Șii ce? Vino cu mine la Casino. Îți dau o bătrână. Dacă câștigi îmi dai jumate, dacă pierzi îți mai dau una și mă duci acasă la ziuă. OK?

- Nu sunt jucător, Gipsy, îți pierd banii și cred că tragi din greu pentru ei. Dar, oricum, îți mulțumesc de invitație, ești un om generos.

³ Public Bar, prescurtare, în engleză.

⁴ Aceeași diferență – în engleză joc de cuvinte.

- Bani am foarte mulți, șofer. Te cumpăr cu taxi cu tot. Bani dulci... ușor făcuți, ușor vin, ușor se duc... Hai, intră cu mine la Casino.

De fapt ajusesem. Am oprit taxiul la scară, un valet i-a deschis amabil ușa. El, către mine:

- Hai, nu vii? Am strâns din umeri și i-am răspuns:

- Nu vin cu tine, Gipsy. Du-te pe drumul tău, și poate ne vom revedea o dată-n viață...

Și s-a dus. Nu l-am mai văzut niciodată, până acum... Și nu-mi vine să cred...

- Nu-ți vine să crezi? Sunt tot eu, șofer. Zâmbește trist și continuă, nici mie nu-mi vine să cred când mă privesc în oglindă. Dar asta este viața, azi ești, mâine nu mai ești...

S-a coborât ușor din mașină și s-a îndreptat spre ușă fără să privească înapoi. Eu i-am strigat:

- Gipsy, sună-mă dacă ai nevoie de ajutor. Puțin tulburat, puțin întristat, am întors mașina și am ieșit pe Main Street. Și totuși este o speranță, altfel de ce mi-a ieșit în cale... Este o întâmplare? Există întâmplări, este Dumnezeu în controlul fiecărui lucru mic sau mare, este predestinare, este chemare, este alegere, și dacă este alegere de ce atâta alergare? Ooopa, era să lovesc un biciclist beat care uite-l cum mă mai înjură. Și asta cum de este beat la 10 dimineață? Minunea nu este că el e beat, ci că eu sunt treaz. Oare și asta este o întâmplare...?

CAPITOLUL 13

VASILE TURBATU

L-am găsit, l-am găsit după 12 ani. Stătea la blocuri în William Street, nu departe de City. Când eu dădeam să intru în bloc el dădea să iasă. L-am cunoscut imediat, nu era prea schimbat. I-am ieșit în cale:

- Dumneata ești Vasile? Oho... s-a dus, a zburat Vasile dinaintea mea cu o sută pe oră. A dispărut după colțul blocului, iar eu am înțeles că nu prea era în pace cu toată lumea. Cine știe drept cine m-a luat. Am revenit după două ore și am bătut la ușă. A deschis ușa și eu i-am luat-o înaintea de a-mi trânti ușa în nas și să o radă pe geam:

- Vasile, sunt eu, Costică de la Sheperton. Nu fugi mă că-ți sunt prieten. S-a arătat cam neîncrezător. Eu i-am arătat Biblia mică cu coperti roșii arsă în foc pe o parte, Biblia pe care mi-o dăduse cu 12 ani în urmă la Sheperton. A cunoscut-o, și mi-a spus:

- Cunoscut cartea asta, am pierdut-o cu mulți ani în urmă, dar pe tine nu te cunosc. Hai, vino, înăuntru să bem o bere că văd că ești băiat de gașcă. Stătea la parter într-un apartament frumos. Casă curată de moldovean, mirosea a borș, o oală fierbea încet pe foc. Îl întreb:

- Nu mă mai știi, Vasile?

- Nu te cunosc, gagiule.

- Adu-ți aminte... Ne-am cunoscut în Sheperton în '83, Am băut împreună 5 zile, apoi tu ai plecat la Perth, eu am rămas pe loc cu încă doi români.

- Nu mai știi nimic din tot ce-mi spui, dar te cred, că ai Biblia asta mică, cum a ajuns la tine?

- Tu mi-ai lăsat-o când ne-am despărțit.

- Păstrează-o sănătos, eu am altele acum.

- Alte ce? Alte Biblii?

- Alte belele. Când te-am văzut la colțul blocului, mi-a sărit inima din mine. Nu prea mai ies, dar am avut nevoie de ceva verdeață pentru ciorba asta. Am dușmani mulți care vor să-mi ia zilele.

- Dar prieteni?

- Prietenii s-au dus. Unii au plecat din Perth, alții sunt la pușcărie, alții au murit... Doar unu' a mai rămas, Julius.

- Pocăitu'?

- El. Îl cunoști? Te-ai pocăit și tu? Sigur că da, uite că nu te-ai atins de pahar, las' că-l beau eu și pe asta să vedem dac' o să mor...

- Să nu vorbim de moarte acum că ne-am întâlnit după atâta amar de vreme. Vasile, tu mi-ai dat Biblia asta mică, dar tu ai citit-o?

S-a uitat nervos la mine, și mi-a răspuns scurt:

- N-am citit nimic, bă. Sunt un prost!

- Hai s-o citim amândoi, câte un pic, câte un pic. Vrei?

- Și Julio a încercat de mai multe ori. Nu se lipește nimic de mine, bă. Ce rost mai are? Poate sunt prea rău, prea păcătos, prea prost... Nu știu...

- Vasile, hai să mai încercăm, nu te da bătut.

- Ok, hai să o facem și pe asta... Stai să mâncăm din ciorba asta că este gata.

Am stat la masă și am mâncat cea mai bună ciorbă de care-mi aduc aminte, apoi l-am lăsat pe vechiul meu prieten.

Am revenit peste câteva zile, apoi mereu, în fiecare săptămână citeam câte puțin, vorbeam și ne rugam împreună. Mi-a promis mereu că vine la Biserică dar nu a reușit să fie treaz duminica dimineață niciodată. Într-o duminică eram în biserică la ora de rugăciune. Mi-a venit rândul să mă rog și am strigat către Domnul:

- Doamneee, ai milă de Vasile, Vasile, Doamneeeee, nu-l părăsi pe Vasile! Imediat m-a bătut pe spate Puiu și mi-a șoptit:

- Costică, e unu afară. Spune că-l cheamă Vasile și vrea să vorbească cu tine. Am ieșit imediat afară. Vasile sprijinit de zid râdea la mine. Era beat dar se ținea pe picioare. Mi-a spus:

- Am venit, am venit să mă pocăiesc și eu. Dă-mi să semnez.

M-am mirat minune mare. El, de colo, nerăbdător și dezamăgit de lipsa mea de entuziasm:

- Ce te uiți așa la mine? Nu mă crezi? Dă-mi să semnez ca să intru în adunarea pocăiților. Dă-mi să semnez, bă!

M-am uitat mut la el, nu știam ce să fac. Și el m-a studiat un pic, apoi a scrâșnit din dinți, a suflat cu putere părul ce-i căzuse pe-o sprânceană, (obicei al lui), s-a răsucit pe călcâie și s-a depărtat fără o vorbă. L-am auzit trântind ușa mașinii și demarând cu scârțâit de roți. L-am văzut conducând în mare viteză prin fața bisericii, pe Guildford Road, în jos.

Hei, Vasile, hei, Turbatule, unde te grăbești? Încotro așa grăbit?
Hei, Vasile, hei, Turbatule, Unde ai să te oprești?
Hei, Vasile, hei, frate...

CAPITOLUL 14

SĂRUT MÂNA, DOAMNĂ

- Sărut mâna, Doamnă.

- Vino să te pup, Costică. Ne pupăm cu respect și ne așezăm, în camera de vorbitor, la o măsuță joasă, față-n față. O tânără deținută vine și ne aduce două pahare cu limonadă rece. Doamna începe:

- Nu mai scap de-aici, Costică; și sunt nevinovată. M-a turnat Stela, dușmanca mea de moarte. Am cheltuit o avere cu avocații, sunt nevinovatăăăă. Eu, de colo, vin cu rezolvarea:

- Dacă ești nevinovată nu-ți fie frică, Doamnă. Dumnezeu te va scăpa. Și chiar dacă ești vinovată și-ți recunoști vina în fața oamenilor și în fața lui Dumnezeu, El te va elibera.

- Ce să mărturisesc, Costică... Dacă deschid gura nu mai ies vie de aici; ești nebun Costică.

- Nu, Doamnă, Dumnezeu te va scăpa, fii sinceră și ai o șansă.

Eram convins că ceea ce spun este adevărat. Aveam o încredere orbească, o credință totală în indulgența lui Dumnezeu. Credeam cu tărie că Dumnezeu va sfărâma porțile de fier și o va elibera dacă își va pune soarta în mâna Domnului. Aveam credință de copil, mi-e dor de ea...

- Costică, Doamna mă prinde de mână și îmi zâmbește tainic. Costică, tu l-ai scăpat pe Nick... Am auzit, mi-a spus chiar el, cum te-ai rugat în tribunal și Domnul a trimes pe Maestrul Karl care l-a scos nevinovat. Am auzit tot. M-am înfiorat în duhul meu, și am răspuns:

- Doamnă, eu sunt neputincios, acolo a fost ceva între Nick și Dumnezeu, eu s-a întâmplat să fiu pe aproape. Asta este tot. Nu mai știam ce să-i spun. Ea a adăugat ca din întâmplare:

- Am undeva, ascunsă bine o groapă plină cu bani, doar să ies de aici...

- Doamnă, banii nu sunt buni, nu ajută la nimic. Nimic nu te poate ajuta decât adevărul.

- Ce este adevărul?!

Acolo, în închisoarea de femei din Bandyup, i-am mărturisit Doamnei despre Adevăr. Acolo, în locuința diavolului, i-am mărturisit despre Împărăția lui Isus. Acolo, în împărăția minciunii, Adevărul a triumfat. Adu-Ți aminte de mine, Doamne, spre bine, dacă voi ajunge vreodată la loc strâmt, legat și prigonit, adu-Ți aminte și vină-mi în ajutor.

Doamna a scos din sân o carte poștală. Îmi zâmbește:

- Am făcut-o eu însă-mi cu mâna mea, și am scris și o poezie pentru tine, Costică.

Mă uit la cartea poștală – Mărite Doamne... ai milă de mine...

La exterior era pictat un contur de femeie, nud, văzută din spate, cu picioarele adunate sub ea, cu părul... Gata Costică, întoarce foaia!

Pe interiorul cărții poștale era o poezie în limba engleză, cu rime destul de bune, parcă i le dictase Satana, dușmanul meu. Spunea așa:

Dumnezeul meu nu vine la mine duminica.

Duminica, la biserică mă duc singură,

Sau nu mă duc de loc.

Și asta pentru că dumnezeul meu

mă vizitează luni, după prânz.

Abea aștept să vină luni ...

Am închis ochii și m-am înfiorat în duhul meu. Eu eram dumnezeul de care vorbea vrășmașul meu, eu o vizitam aproape în fiecare luni. Am lăsat cartea de-o parte și am vrut să mă apăr, dar ea se adresează unei femei în uniformă care ne fila fără cruțare:

- Domnișoară, pot să-i dau această carte lui Father Con? Este pentru ziua lui de naștere, minte ea cu seninătate. Domnișoara privește cartea poștală cu atenție, o citește, și:

- Frumoasă, un pic sexy, happy birthday, Father. Poți s-o păstrezi.

Iau cartea poștală și o ascund mecanic în buzunarul de la piept. Deținuta de serviciu ne mai aduce două pahare proaspete de limonadă rece, foarte bună de altfel. Doamna își moaie buzele, pune paharul jos și vorbește cu voce tremurândă:

- Vor să spele ochii vizitatorilor cu apă rece, colorată. Sunt amabile și politicoase și se arată îngăduitoare... Dar este un infern aici... Azi își taie venele una, peste o săptămână alta, se bat ca fiarele, noaptea urlă ca vitele. Dacă nu ies de aici în curând înnebunesc. Bea limonadă, Costică. Roagă-te pentru mine și poate Dumnezeuul tău are milă de mine. Am un copil, Costică, un copil străin și singur, fără tată, fără mamă, fără ajutor de nicăieri. Și eu zac aici și nu pot face nimic. Spune-i tu lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi...

Doamne, iartă... Doamne ai milă... Doamne nu tăcea...

CAPITOLUL 15

TANTI VICA (Sâmbăta morților)

Am plecat de la închisoare lăsând-o pe Doamna lăcrimând. Ieșind pe poartă am lăcrimat și eu. Am luat ceva din viața ei cu mine. Aveam, de fapt, ceva din viața ei în mine, în trecutul meu. Ea mi-a spus: ‘Am un copil părăsit și singur...’ Nu ești singura, Doamnă; nici copilul tău nu este un caz izolat, rar. Istoria se repetă, doar cu alți eroi, alte locuri, alte timpuri.

Doamne... prin ce ai îngăduit să treacă fiii oamenilor...

Eu cu fratele meu... cu, poate, 45 de ani în urmă... Doi copiii, eu 11, el 13. Iată-ne la procuratura din Balș, îl căutam pe procurorul Lică. El are grijă de noi. El l-a condamnat pe tata la 6 ani închisoare și pe mama 5 ani – sarcină de partid. Ne avea pe suflet, pe mine și pe fratele meu.

Intrăm la el în birou. El se uită la noi aspru:

- Bă, uite 200 de lei să vă cumpărați un purcel, și încă 50 de lei pentru un sac de porumb, să-l hrăniți. Să-l îngreșați până la Crăciun, când se termină porumbul vă mai dau bani de porumb. Voi să-i culegeți iarbă și să-i dați apă să bea. Înainte de Crăciun vă trimit pe cineva să-l taie și să-l pregătească, să aveți ce mânca. Mai luați 20 de lei să vă cumpărați pâine și salam și ceapă să aveți ce mânca vre-o două, trei zile.

Așa am făcut. Am luat godacul de la un țigan din târg, porumb, salam și pâine, ceapă și... un kil de vin de șapte lei. Țiganul ne-a pus în căruță cu tot calabalâcul și ne-a cărat acasă. Și asta a fost încă o zi din... copilăria noastră.

În fiecare seară ieșeam pe centrul orașului. Ne plimbam pe ici pe colo și ne vedeau țiganii din cârciumă. Ne băgau înăuntru și ne

dădeau salam cu franzelă, și măslina, și țuică cu sirop. Apoi mergeam acasă și ne culcam.

Întă că este vineri seara. Stăteam cu fratele meu în pat, ședeam turcește și jucam tabinet. Beam apă și fumam chiștoace de prin scrumieră.

- Puiule, îmi ghiorțăie mațele de foame, îmi spune fratele meu răsând, parcă în glumă. Este ceva interesant de care îmi aduc aminte, cât de rea ar fi fost situația noastră noi răsdeam, luam totul în joacă.

- Măine este sâmbăta morților, îmi aduce el aminte. Măine vine tanti Vica cu colivă. Mai sunt câteva ore și ne aduce tanti Vica pomană. Tanti Vica era nevasta lui Ion Țurin care murise cândva... cine să mai știe când... Ea ne aducea în fiecare sâmbăta pomană – sâmbăta era a noastră, sâmbăta morților.

Închide ochii Viorele, frate, închide ochii Puiule, să dormim și să visăm colivă și colaci, și bomboanele roșii de pe colivă. Închide ochii mamă, închide ochii tată și visați despre casa voastră și copiii zburdalnici... Închide ochii, Doamnă și visează-ți copilul tău, fetița ta, cu flori albe în părul bălai...

Doamneeee... nu ne uita...

Din nou la procurorul Lică în birou. El:

- Bă copii, de când nu ați mai văzut-o pe mama voastră? Știa el bine de când, de când o trimisese la pușcărie.

- De un an, domnule procuror, răspunde Viorel, băiat politicoș din naștere. Procurorul zâmbește, este în toane bune:

- Uite o sută de lei. Să cumpărați un kil de slănină, un kil de zahăr cubic, un salam afumat, 200 de țigări naționale, un kil de biscuiți, două pachete de margarină. Uite alți 250 de lei pentru biletele de tren. Un bilet costă 61 de lei de căciulă dus, 61 de lei de căciulă la întors. Câți bani face la un loc, Puiule?

- 122 de lei, domnule procuror.

- Și pentru fratele tău?

- Iarăși 122 de lei.
- Cât face împreună, mă, știi să socotești?
- 244, domnule procuror.
- Cât mai rămâne din 250 de lei?
- Două pachete de țigări carpați plus o duzină de chibrituri.
- Bă, să nu vă prind că dați banii pe țigări că nu vă mai dau un

leu. Auziți?

- Am înțeles, Domnule procuror, răspunde Viorel și-mi trage un șut în gleznă. Procurorul Lică zâmbeste și ne spune:

- Mâine dimineață, la 5 și jumătate pleacă trenul la București. De la Gara de Nord, din București, luați trenul de Ploiești, de la Ploiești aveți o legătură imediată la Târgșor, la penitenciarul de femei. Ajungeți acolo mâine după amiază, vorbitorul ține o oră. Seara aveți tren înapoi. Să nu pierdeți trenul că rămâneți prin gări și vă ia miliția și vă bagă la Casa de corecție și nu am cum să vă scot de acolo. Să veniți să-mi spuneți ce ați făcut cum ajungeți în Balș. Bine?

- Mulțumim, domnule procuror.

- Sărumâna, domnule procuror...

Am văzut-o pe mama după un an, mulțumită acestui procuror care trebuie că avea mari insomnii... Plângea mama când ne-a văzut, și plângea și gardiana. I-a adus mamei o cană de tablă plină cu apă, și plângeau toate femeile de la vorbitor, și era liniște...

Ia te uită, m-a luat plânsul... Las în urmă zidurile închisorii din Târgșor, zidurile închisorii Bandyup, și-i las pe toți plângând. Ce este cu mine? Hei, Costică, Hei!!! Uită-te împrejurul tău, Costică. Uită-te la pomii înfloriți, la papagalii multicolori ce se ceartă-n gura mare. Iată, treci pe lângă Swan River, cu apa lină coborând spre ocean... Totul este minunat, încântător... Bucură-te Costică!!! Taci, fățarnicule. Taci și plângi. Taci...

CAPITOLUL 16

VIOREL CEL ÎMPĂIAT

Viorel a stat în Perth 3 luni. Multe s-au întâmplat în timpul acesta, ba chiar era să se însoare.

A apărut de nicăieri, eu credeam că de la Domnul, Lucia, o italiancă simpatică, între două vârste, trecută prin viață; și au început să se plimbe împreună. Se înțelegeau de minune, adică de loc. Viorel nu știa nici engleză nici italiană, iar Lucia nu vorbea o boabă românește.

Totuși, se înțelegeau cumva, iată cum: Au mers pe plajă. Lucia îl roagă:

- Dragule, du-te, te rog, la șopul de colo și adu înghețată.

El a priceput totul că s-a sculat și a pornit după înghețată. A văzut el că o înghețată mititică, preambalată, costă 2 dolari iar o cutie de un kilogram costă 3 dolari. Gândește el: 'Ia să vezi ce impresie fac, să știe Lucia că sunt băiat deștept și econom, iau un kil!' Zis și făcut. Ia înghețata, se descurcă, cumva de două linguri și apare pe plajă cu fața jovială, chelia lucitoare și cu trofeul în mâini – un kilogram de înghețată. Lucia s-a înroșit de parcă o prinsese tot bronzul din soare, măcar că era cam brunețică, s-a fofilat cumva, l-a luat și au plecat acasă cu trofeu cu tot. El nu a înțeles nici până-n ziua de astăzi de ce ea a fost nemulțumită de gestul lui.

Altă dată au plecat de asemenea pe plajă. S-au dus în apă și când s-au întors hoții le furaseră hainele. S-au trezit dezbrăcați, fără chei de la mașină, fără telefon și fără nici un ban. Viorel, descurcăreț, a intrat într-un chioșc și s-a explicat:

- Please, Sir, eu și cu Lady Lucia... baie, ocean. Hoții, criminalis, a ciordit hainele, poșeta, tot, mony, gologanii, tot, telefon. Nu putem go home!

Omul a înțeles și le-a dat \$20, bani înapoiți de Lucia în aceeași zi. Dar aici s-a cam sfârșit relația lor. Lucia s-a depărtat de el și de noi toți. Nu am mai văzut-o până în ziua de azi.

Viorel a abandonat atât învățarea limbii engleze cât și a limbii italiene și s-a reîntors la Biblie. Tânărul Păstor venit de curând din România a fost cel care l-a botezat într-o duminică dimineață în Biserica Baptistă Română din Perth. Apoi Viorel mi-a mărturisit:

- Am auzit o voce în somn care-mi zicea: ‘Ți-am dat tot ce ai dorit, acum du-te acasă!’ Trebuie să plec, frățioare. Acum ard gazul degeaba pe aici.

Într-o zi, la prânz, am invitat un tânăr aboriginal venit din Nord să se trateze de rinichi. Am încercat o vreme să-l lipesc de Biserica Aborigenilor din Balga, și chiar am reușit. Apoi, după o vreme a dispărut, numai Dumnezeu știe pe unde umbla sau dacă o mai fi în viață. Lawrence era numele lui. Nu l-am mai văzut până-n ziua de azi.

Și cum spuneam, eram la masă cu toții, Aneta ne servea. Viorel i-a turnat apă în pahar lui Lawrence tot timpul și a încercat să-l servească de câteori avea ocazia.

Mai târziu, spre seară, când ne răcoream în grădină, la umbră, Viorel îmi spune:

- Ceva se întâmplă cu mine frate. Nu mai sunt ce eram înainte. Nu știi de ce, dar am simțit o mare dragoste pentru omul acela negru. Eu am crezut mereu că dacă sunt alb sunt superior, dar azi am înțeles că sunt greșit. Când l-am văzut pe acest tânăr l-am iubit și mi-a părut rău că este bolnav, mi-a părut rău că nu-l pot ajuta. Cred că l-am privit cu ochii lui Isus.

- Aha! Acum chiar să știi că ești împăiat, împăiat cu Duhul Sfânt. Ești bun de plecat acasă. Misiunea ta în Perth s-a terminat.

La scurt timp, fratele meu a plecat la București. Când a auzit primarul că s-a pocăit i-a zis cu dispreț:

- Erai mâna mea dreaptă, m-ai făcut de râs.

Stelian, vărul:

- S-a scrântit Viorel în Austria!

Șeful:

- Caută-ți de lucru că s-au făcut restructurări cât timp ai umblat tu în pelerinaj la Ierusalim.

Lenuța:

- Vioraş, mă pocăiesc, mă călugăresc, fac ce vrei tu, numai ia-mă de nevestă. Dacă nu mai bei eşti al meu, pâinea lui Dumnezeu.

Măriuţa:

- N-o asculta pe Lenuţa că te minte să pună mâna pe tine. Eu mă trag din neam de pocăiţi, am Biblie, mă cunosc toţi de femeie credincioasă. Am avut dragoste pentru tine când picai de beat şi să te pierd acum când nu mai bei? Zii şi tu... Vioraş...

Şi Viorel, cel împăiat cu Duhul Sfânt, s-a însurat, (cu una din ele, dacă Lady Lucia a pierdut partida), şi este fericit cu noua lui familie până-n ziua de azi.

CAPITOLUL 17

MOARE CARLOS

Într-o zi cam ponosită, plină de nori și ploaie mărunță, iată că vin două doamne, Regina și Luna, și-mi spun franc:

- Ajută-ne să ne îngropăm mortul.
- Cine este mortul vostru?
- Carlos.
- Glumești, cum a murit?
- Ca un înger!

Măi să fie... m-am mirat minune mare... Carlos – înger...

Doamna Regina dă ceva amănunte:

- Nu are pe nimeni în Australia, spitalul îl ține la congelat de două luni. Dacă nu apar moștenitorii săptămâna asta, este al nostru și noi ți-l dăm ție să-l îngropi. Vrei să faci tu asta?

M-am aranjat... Ce întrebări ciudate îmi pun mie oamenii. Îi răspund respectuos:

- Nu depinde de mine, doamnă Regina. Păstorul decide, dar după cum îl cunosc eu nu poate să refuze o așa binecuvântare. Duceți-vă în pace și plângeți-vă mortul, o să ținem legătura.

Și doamnele au plecat cu necazul lor, eu am rămas cu al meu. Oare a scăpat Carlos, The Spanish Gipsy? Îmi vine să strig și să-l întreb:

- Unde ești Gipsy? Unde ai ajuns? Ai scăpat de cazanul cu smoală?! S-ar putea să fi scăpat. Iată de ce gândesc așa:

Cu câteva luni bune în urmă, în vară, pe la prânz, într-o duminică, ne întorceam de la Biserică - Păstorul cel Tânăr și eu. Păstorul cel Tânăr conducea cu viteză pe Tonkin Highway când sună telefonul mobil. John Little, în mare panică ne dă de știre:

- Părinte, vino repede că moare Carlos.
- Venim acum, și ne-am dus glonț.

În vremea aceea Carlos locuia într-un apartament în Osborne Park. Când am intrat noi s-a făcut liniște. Erau mulți români acolo, oameni

din lumea interlopă, pe unii îi cunoșteam, pe alții nu. John Little a încercat să facă prezentările:

- Bă, ăsta e Costică pocăitu', și ăsta e păstoru'... Cum te cheamă părinte, săru'mâna matale...

- Taci, bă, că ești beat, îl întrerupe Marcus – un uriaș din Bihor pe care îl cunoscusem la Vasile Turbatu. Se întoarce spre Tânărul Păstor cu mult respect și reverență:

- Sărut mâna părinte, mulțumim că ați venit. Nu știm ce să facem cu țiganul ăsta că nu vrea să-l ducem la spital, moare cu zile...

Păstorul cel Tânăr se uită nedumerit în jur și întreabă:

- Unde este?

- Veniți încoa. Ne duce în camera alăturată. Carlos era întins pe pat, John Little, ca o umbră, îi era de ajutor. Carlos respira greu, tușa și scuipa sânge într-o cutie. John Little îl ștergea la gură și îi servea câte un strop de lichior franțuzesc – 'ăsta te vindecă și de bătături' – își dă el cu părerea și trage și el un gât bun din sticlă.

Ne apropiem de pat. Păstorul cel Tânăr își pune mâna pe pieptul lui și începe o rugăciune în șoaptă, parcă tainică. Era liniște. Nu știu de ce dar m-am simțit bine în acel loc de jale, de moarte.

- Amin, Domnul să fie cu tine pe ultimul drum. Trecem în camera unde era lumea bună.

- O mai duce, părinte? Vasile Turbatu e curios.

- Dumnezeu știe, el ne are zilele însemnate la toți.

M-am uitat la oamenii adunați în aceste momente de tristețe. Erau lângă prietenul lor, îngrijorați de viața lui. Mai o bere, mai o înjurătură, îl compătimeau așa cum știau ei mai bine, așa cum simțeau ei. Am zis cu o voce înceată:

- Fraților, suntem toți români, suntem toți creștini, să ne plecăm genunchii și să ne rugăm Domnului.

Minune mare... În tăcere toți au îngenunchiat, fiecare în locul unde se afla. M-am rugat Domnului în acel loc o rugăciune a durerii, o rugăciune pentru aceste suflete înșelate de satana, pentru Carlos care era pe moarte, tușa și scuipa sânge și asculta din camera alăturată. Și toți au spus 'Amin'.

- Noi o să plecăm acum, dar aş vrea să ştiu dacă are cineva nevoie de o Biblie în româneşte. Am aşteptat un pic, şi...

- Eu vreau o Biblie. Era un bărbat tânăr pe care îl vedeam pentru prima dată. I-am dat o Biblie nou nouţă, mai aveam o mulţime, dormeam cu ele sub pat.

- Noi plecăm acum, spune Păstorul cel Tânăr. Eu sunt nou prin părţile astea ale lumii, nu vă cunosc, totuşi, vă iubesc şi am să mă rog pentru voi. Rămâneţi cu bine. Pe când strângeam mâna la unul şi la altul, Marcus, uriaşul din Bihor, a început să cânte cu o voce caldă:

*O dată l-am văzut trecând
Cu turma pe Păstorul Blând
Merga cu turma la izvor
Blândul Păstor, Blândul Păstor...*

Eram aproape de uşă; m-am uitat în urmă la aceşti oameni călătorind prin valea plângerii, şi i-am iubit. Marcus cânta cu ochii închişi:

*O oaie ce căzuse jos
A ridicat-o El duios,
Şi-a dus-o-n braţe la izvor,
Blândul Păstor, Blândul Păstor.*

Am coborât scările spre parcare umăr la umăr cu Păstorul cel Tânăr, tăcuţi... Ce să mai spunem?... Se auzea în urma noastră glasul cald şi trist al lui Marcus:

*Dar mai târziu L-am întâlnit
Cu spini era împodobit.
Într-o mulţime de popor,
Blândul Păstor, Blândul Păstor.*

Atuncea oile-au venit,

*Pe cruce, sus, L-au răstignit,
Iar El plângea de mila lor,
Blândul Păstor, Blândul Păstor.*

Și pentru că parcă simțeam că am lăsat ceva neterminat în locul acela, seara, m-am întors împreună cu Păstorul.

John Little se învârtea în jurul patului. L-a sprijinit și Carlos s-a ridicat de pe pat și s-a mutat pe o canapea comodă, joasă. Îi spune lui John:

- Bă, du-te acasă, este târziu de-acum.

- Mă duc, mâncați-aș, da-mi trebuie și mie de un autobus, un taxi, ceva. Carlos îi pasează un ghemotoc de bani, scump autobuzul în zona asta... Îi spune la despărțire:

- Vino mâine dimineată să vezi dacă mai trăiesc.

- Vin, mâncați-aș, să n-am parte. Sărut mâna părinte, baftă, și iese în noapte.

Păstorul se așază lângă Carlos, plin de pacea Duhului Sfânt. Îi spune:

- Prietene scump, s-ar părea că zilele îți sunt numărate. Nu ai vrea să faci legământ cu Domnul Isus și să scapi de mânia lui Dumnezeu?

- Vreau, părinte.

- Pune-te pe genunchi și repetă după mine. Costică, pune-ți mâinile peste el. Păstorul îl conduce pe Carlos într-o rugăciune de dedicare, rugăciunea păcătosului care zărește o rază de lumină răsărind în beznă.

Era târziu, zece, zece și jumate, eram toți trei obosiți. L-am lăsat pe Carlos în singurătatea lui peste care chemase prezența lui Isus. L-am lăsat cu Domnul și am ieșit în noapte. În mașină, după un scurt timp de liniște, Păstorul îmi spune:

- Trebuia să-l botez, să-l fi tras în baie, umpleam cada și-l botezam. Nu știu dacă se va mai ivi altă ocazie.

Nu s-a mai ivit ocazia ca să fie botezat Carlos, The Spanish Gipsy. La scurt timp a dispărut, am auzit că niște doamne miloase îl

internaseră la o casă de... tranziție. Acum este deja transferat. Unde? Dumnezeu știe.

La scurt timp după aceea Tânărul Păstor i-a ținut o scurtă cuvântare deasupra gropii. Câțiva oameni diferiți au aruncat câte un pumn de țărână peste sicriul negru. Adios, Carlos, The Gipsy. Să ne vedem în rai.

CAPITOLUL 18

UN COLEG DE LICEU

Trebuia să-l cunosc, trebuia să-l văd. Cu ceva timp în urmă, un bucureștean din Melbourne mi-a zis:

- Am un prieten în Perth. Om bun, cu nume. Își pierde vremea la Acacia prison, vreme lungă, ani mulți. Dacă ajungi la el salută-l din partea mea. Eu îndrăznesc, curios din fire:

- Cum îl cheamă pe prietenul tău?

- Deva, a venit răspunsul.

Deva, numele acesta atât de neobișnuit mi-a trezit amintiri. Deva – așa se numea un fost profesor al meu din liceu. Și el avea un nepot cu acelaș nume care era coleg de clasă cu mine. Asta era prin '65, '66 la Liceul Frații Buzești din Craiova unde am poposit pentru scurt timp. Am fugit repede de acolo și din orice școală unde nu se bea bere. Dar asta este altă poveste.

Ca să nu mor de curiozitate am sunat la Acacia prison și m-am anunțat cu o vizită familială pentru prizonierul Deva.

Și într-o zi de vară, prin februarie, anul 2001, m-am prezentat la Acacia prison să-mi văd fostul coleg de școală. El era. Precis că el era. Numai că erau alte timpuri, alte locuri, ani mulți scurși în valurile vieții. S-a bucurat că m-a văzut, nu ne mai aduceam aminte unul de altul, dar aveam întâmplări comune.

Unul după altul, au trecut câțiva ani și în acest timp îl vizitam chiar și în fiecare săptămână. Ne-am împrietenit. Vizitele mele erau plăcute pentru amândoi, eu cântam după ureche. Tot ce voiam era să-i aduc o mireasmă de libertate și dragoste. Dumnezeu este dragoste.

Și iată-mă într-o zi de toamnă târzie a anului 2003, la Acacia Prison, în vizită la fostul meu coleg de școală.

- Master Control, Master Control, open external door. Ofițerul vorbește direct în microfonul agățat de umărul stâng, cu o palmă pe ușa mare de fier care se deschide automatic spre curtea a doua a închisorii. Intrăm 8 vizitatori.

“TRANC!” Ușa se închide în urma noastră. Ne oprim fiecare pe un punct portocaliu marcat pe asfalt. Se apropie de noi un ofițer irlandez, blond, înbrăcat într-o șalopetă albastră cu mânecile suflecate până la coate. Ține în ham un câine mare, negru – sniffing dog. Parcă am mai văzut scena asta într-un film cu naziști. Ofițerul pornește în fugă, cu câinele în ham în jurul nostru. Deodată, câinele se oprește și se așează lângă o femeie tânără, foarte slabă, foarte obosită.

- Good boy, good boy, îl laudă ofițerul și o cheamă pe femeie afară din rând. Femeia este dusă înapoi, la administrație, urmează să aibă un control amănunțit, birocratic...

Noi, ceilalți, ne îndreptăm, conduși de un ofițer, spre poarta a treia. Și, iarăși:

- Master Control, Master Control, external door to visits! Intrăm, și...

“CLANC!” Ușa se trânteste în urma noastră. Și iarăși:

- Master Control, Master Control, internal door to visits!

- Welcome to Acacia Prison, pe cine vizitați?

- Deva T.

- Masa 40 la Verandă, please. Ce politicoși, ce amabili, ce oameni cumsecade sunt ofițerii ăștia, m-am mirat minune mare... M-am îndreptat spre Verandă. Este un loc larg între zidurile de beton. Este acoperit cu plasă de fier. Mese rotunde de plastic. Trei scaune albe pentru vizitatori, un scaun albastru pentru prizonier. Mă așez și închid ochii: ‘Doamne, în acest loc de întuneric, fă să răsără lumina Ta și mântuirea Ta, amin!’

Deschid ochii și, la o masă, sub plasa de fier, văd o femeie aboriginală cu ochii țintă la mine. Îi deslușesc pe buze un ‘amen’ născut din suferințe și lacrimi de mamă.

Încep să apară prizonierii. Iată-l pe Deva, înalt, bine făcut, distins, om la 50 de ani, părul cărunț acoperit cu a șapcă cu cozorocul

lung. M-a depistat, îmi zâmbește de departe. Aduce două cafele, le pune pe masă. Ne strângem mâinile, ne îmbrățișăm și stăm la masă. El se așază lângă mine pe un scaun alb. Întreabă formal:

- Ce mai faci, ce mai spui, frate Costică?

Nici nu-și trage răsuflarea că vine glonț la noi un ofițer:

- Te rog să treci pe scaunul albastru. Politicos, rece, profesional.

Deva se conformează cu o strâmbătură. Are o față foarte mobilă.

- Așa-mi fac mereu, frate, sunt persecutat de toți, mă mută de colo colo, nu-mi respectă drepturile. Și stau în pușcărie nevinovat, sunt nevinovat, frate Costică, nevinovat... Vreau să scap de aici, nu mai pot, ajutați-mă să scap de aici că mor... Ajutați-mă... Și iată că se apropie iar ofițerul cel politicos:

- Te rog să-ți dai șapca jos. Și-o dă jos.

- Te rog să-mi dai șapca. I-o dă, și fața i se schimonosește iar, și iar se vaietă către mine:

- Îi vezi cum mă persecută? La fel și deținuții. Suntem 6 inși într-o aripă, ceva mai liberi. Ne gătim singuri. Eu îmi fac salată și pun măslina în ea și vine un hoț și-mi zice: "Ce măslina frumoasă, dă-mi să citesc eticheta să văd de care sunt". Eu îi dau borcanul și el bagă laba-n el, îmi umflă măslina, își umple gura cu ele și râde la mine de ce ispravă a făcut. Și au aids, și ciroză și TBC. Uite printre ce oameni trăiesc. Vreau să ies afară altfel mor sau mă înjunghie careva. Sunt nevinovat!!! Faceți ceva și scoateți-mă din pușcăria asta.

Doamne mare, ce să facem?!

- Ușurel frățioare, ușurel... Apropo, pictura aia care ai făcut-o pentru mine am dus-o în biserică. Toți au fost încântați de ea. Și Păstorul, ce mai, a făcut senzație. S-a schimbat la față:

- Serios, frate Costică? Știam eu că o să placă. Eu am făcut-o după Biblie, pentru Dumnezeu, pentru Isus. Hai să-ți spun un banc, vrei?

- Vreau, Deva, dar să n-audă Păstorul că spunem bancuri că ne dă afară din biserică.

- Nu ne dă, că și el e bun de glume. Uite cum a fost, un țăran săpa un șanț, muncea din greu. Vine un cioban și-l întreabă:

- Hei, creștine, n-ai văzut o oaie pe aici? Am pierdut o oaie.

- N-am văzut, răspunde țăranul.

- Cum n-ai văzut?

- Păi eu săp la șanț. E lung, am de lucru cu șanțul nu cu oaia ta.

- Dar tot puteai să o vezi că nu ești orb. Ciobanul e și mai insistent. Dă-mi, totuși, un sfat, unde crezi că o fi luat-o. Dă-mi un sfat că-ți dau un miel. Țăranul, ca să scape de cioban, îi spune:

- Du-te-ncolo, după deal.

- Mulțumesc de sfat, dacă o găsesc îți dau un miel

- Du-te, omule cu mielul tău că nu-mi trebuie, eu... cu șanțu'...

După două ore vine bucuros ciobanul:

- Măi țărane, să știi că am găsit oaia. Mulțumesc de ajutor, acum mă duc să-ți aduc un mielușel. Țăranul:

- Lasă-mă măi, ciobane, cu mielul tău că nu-mi este de folosință. Eu am treabă să sap șanțul ăsta până nu se întunecă, nu mă mai ține din treabă.

- Nu, îți dau un miel!

- Nu, nu-l vreau.

- Ce contează, eu îți aduc un miel.

- Nu-mi aduce!

- Ba da.

- Ba nu!

- Uite că vine un călăreț. Să-l întrebăm ce părere are el. Hei, tu, călărețule, oprește și ascultă. Eu am pierdut o oaie, țăranul ăsta m-a ajutat să o găsesc. Eu vreau să-i dau un miel, el nu vrea să-l ia. Tu ce părere ai?

Călărețul cade pe gânduri. Privește când la unul când la altul și zice:

- Bă, voi vreți să-mi furați calu'!

Acum, ne-am uitat noi unul la altul și am izbucnit în râs. Deva se oprește brusc din râs:

- Asta e, frate, ăștia vor să-mi fure calul... Eu, mai calm:

- Frate, sapă-ți șanțul liniștit și stai departe de cioban că are câini răi, și de călăreț că are cal iute; tu sapă șanțul cu Isus alătura.

Domnul te ajută, nu ești singur la jugul ăsta. Să știi că bancul e bun, o să-l pun într-o carte.

Mă uit cu milă și dragoste la acest om care are așa un șanț lung de săpat; lung și sucit, și pietros. Cum să te ajut, frate!? Numai mila lui Isus.

- Hai să ne rugăm, frate Costică. Mai avem câteva minute și totul se termină, trebuie să ne despărțim. Hai să ne rugăm.

- Hai.

Se roagă mai întâi el, rugăciunea Tatăl nostru. Apoi se roagă lui Dumnezeu să-l protejeze și să-l elibereze. Apoi se roagă pentru femeia lui care se pare că a înnebunit la Bandyup Prison. Mă rog apoi eu pentru el, pentru toți criminalii din închisoare, pentru victimele lor, pentru păzitorii lor, vizitatorii lor. Apoi mă rog pentru Biserica lui Hristos. Milă și înțelegere. Apoi totul se termină:

- Master Control, Master Control, internal door to exit!

CLANC, ușile se trântesc după mine.

- Mastre Control, Master Control, external door to exit!

CLANC, am ieșit în curtea a doua.

- Master Control, Master control!

CLANC.

- Master Control, Master Control...

CLANC.

- Master Control... CLANC...

O, Doamne, Tu care ești Suprem Master, în controlul tuturor lucrurilor văzute și nevăzute, ascultă rugăciunea mea:

Fă din închisoarea Acacia o Biserica – Biserica Acacia. Amin.

CAPITOLUL 19

JIDANUL

Vrea să pară degajat, indiferent, chiar bine dispus, dar eu îi văd degetele ușor tremurând și buzele uscate. Îl întreb familiar:

- Nu mă cinstești cu o cafea?

- Vine băiatu'.

Se scoală de pe scaunul de fier înșurubat în ciment și cu mers de fotbalist se duce spre mașina de cafea.

Cu câteva stămâni în urmă Deva îmi spusese:

- Este un evreu român aici. Îl cheamă David, ca pe toți evreii. Are cale lungă și el. Poate-i bagi o vizită.

Și iata-mă față-n față cu acest fotbalist profesionist poposit pentru o vreme la închisoarea Acacia. Aduce două cafele, se așează, soarbe un pic din paharul de carton și-mi spune emoționat:

- Dumnezeu te-a adus, Costică. Cu două luni în urmă, Marko, un Sicilian, mi-a vorbit despre Isus. L-am ascultat cu plăcere mai ales că nu știu engleză și nu pot comunica cu australienii. Dar vorbesc bine italiană, ebraică și arabică. Marko mi-a dat o speranță, mi-a citit din Biblie, s-a rugat pentru mine și m-a dus la Capelă sâmbăta și duminica. Înainte să se elibereze m-a văzut trist și descurajat și mi-a spus: 'Nu te teme, Dumnezeu îți va trimite oamenii Lui care vor continua ceea ce am început eu.' Și iată-te aici, frate, exact cum mi-a promis Marko. Dumnezeu te-a trimis.

- Așa cred și eu, Jidane, așa cred și eu, Davide... El continuă:

- Și mai cred, Costică, mai cred că Dumnezeu m-a adus până la capul lumii că de aici nu mai am unde fugii. Unde să mai fug, sunt înconjurat de ape. Dar prin apă am să scap. Marko mi-a spus că trebuie să mă botez. Vrei tu să mă botezi, Costică?

Mi-a plăcut graba lui. Iată unul care ia cu năvală Împărăția lui Dumnezeu. Ia să-l mai domolesc un pic:

- Măi, Jidane, cine crezi tu că sunt eu, Costică botezătorul? Pentru asta trebuie să vorbești cu un păstor. Eu sunt doar... pițifelnic.

El, curios:

- Ce este ăla pițifelnic?

- Nu știu, copile, am glumit. L-am auzit pe Luca că mi-a zis așa odată când umblam pe urmele Păstorului. Apropo, Luca este un bun învățător, vrei să-l cunoști?

- Sigur că vreau. Uite că Marko a avut dreptate. Dumnezeu îmi trimite oamenii Lui. L-am încurajat:

- Las' pe mine, îți aduc eu și pe Păstor și jumătate din Biserica Română. O dată se botează un evreu în pușcărie. Tu ai să rămâi de pomină.

- Doar de n-aș... rămâne prea mult... Apoi, voia Domnului. I se luminează fața. Am aici o poză a logodnicii mele din Brașov. Am scris și o poezie Domnului, apleacă-te peste masă să ți le pasez să nu ne vadă ăștia. Și palmează o bucată de hârtie gata să mi-o transfere. L-am oprit înclinând capul:

- Jidane, tu ești mai nou ca mine în pușcăria asta. Chiar deasupra noastră este un aparat de filmat, ai un ofițer la trei metri în spatele tău – urechile și ochii mari. Hai să procedăm legal.

Atrag atenția ofițerului care vine alene spre noi. Îi spun politicos nevoie mare:

- Sir, prietenul meu vrea să-mi dea o fotografie și un poem, vă rog, este posibil? El se uită la poză, peste hârtie și răspunde calm:

- De ce nu? Poți să le iei cu tine. Se depărtează la fel de alene cum a venit.

- Vezi, Jidane? Merge și așa. El, cam încurcat:

- Eu am altă educație.

- Trebuie să te naști din nou...

- Lasă vrăjala, Costică, poate un om ca mine, de 33 de ani, să se nască din nou? Pot eu să intru iar în burta mamei și să mă nasc din nou?

- Trebuie să te naști din nou, o să aflu tu cum. Îți trimit învățători și păstori, tobă te fac.

- Ok. Acum citește poezia.

Și o citesc. Iat-o:

Cum?

O întrebare-mi zace-n minte
Răspunsul însă nu-l pot da:
Cum, ca s-ajung la lucruri sfinte
Mi-a folosit doar temnița?

Căpățânos și plin de mine
Eram un orb care vedea
Eram un surd ce-aude bine
Un mut care mereu vorbea.

Dar cel mai vechi doctor din lune
Nu m-a lăsat să mor încet
M-a vindecat în al Său Nume
În Prison, da, nu-i un secret.

Dorind să beau din cupa vieții
El mi-o umplea neâncetat,
Mi-a dat lumina dimineții
În Duhul Sfânt m-a scufundat.

Isus e El, El e Mesia,
De peste două mii de ani
Ne-a împăcat cu veșnicia,
Și ne-a făcut frați, nu dușmani.

Și-atunci, îmi stăruie în minte
Vezi bine, Doamne, întrebarea:
Cum, ca s-ajung la lucruri sfinte
Mi-a folosit doar închisoarea?

Și eu ce să mai spun?... Cum, necum, asta e... căile Domnului sunt misterioase. Cât despre fotografie... era o fată așa de frumoasă că la soare te puteai uita, dar la dânsa ba.

Vizita s-a terminat. L-am lăsat pe acest tânăr evreu, român, pocăit, poet și nedumerit în privința propriei lui nașteri. La scurt timp am revenit cu Luca învățătorul, cu Păstorul, cu Păstorul cel Tânăr, cu o soră Brașoveană care s-a nimerit să fie fostă colegă de școală cu mama lui. Și s-a hotărât data botezului după ce am primit aprobare de la Superintendentul închisorii, al Capelanului și... nu a fost ușor... a trecut timp, cam un an.

Dar o să revin în curând la Acacia Prison, acum hai să facem o călătorie la închisoarea Aiud, din iubita noastră patrie, România Comunistă.

CAPITOLUL 20

LA PATINAJ

“Faptele voastre sunt ca niște zdrențe murdare...” Așa vorbește Domnul. Se pare că orice am face nu putem fi la înălțimea chemării lui Dumnezeu. Faptele noastre... ca niște zdrențe...

Zdrențe murdare... Eu știu cum arată niște zdrențe. De unde? Iată de unde:

Cu ani în urmă, pe când serveam iubita Românie Comunistă în pușcăria Aiud am făcut cunoștință cu niște zdrențe de postav, rupturi din mantalele militare scoase din uz. Uite cum a fost:

Majorul strigă ca turbatul la ora cinci jumate dimineața:

- Celulele 8, 9, 10, 11, 12, 13, la patinaj. Ușa se deschide și eu ies primul din celula 8. După mine Romică, palmând un chiștoc, apoi ceilalți patru deținuți. Din celelalte celule au ieșit alți deținuți. Ne încolonăm unul după altul și pășim spre capătul culoarului. Suntem la nivelul al doilea. Într-o parte avem celulele, în cealaltă parte balustrada și sub ea o plasă de sârmă care ar fi împiedecat pe orice hoț disperat și sătul de chin, să sară în cap și să treacă în lumea dreptilor. La capul coridorului este o cămară. Un milițian ne dă fiecăruia câte două petice de manta. Imediat le punem sub tălpile bocancilor și începem să patinăm cu ele pe scândurile de stejar ale culoarului. Așa măturam și lustruiam bec scândurile pe care călcam.

Târăsc picioarele mecanic, nu mă gândesc la ceea ce fac, sunt încă tulburat, simt un tremur nervos în vârful degetelor. Sunt de o săptămână în această închisoare. Ce caut eu aici? N-am omorât pe nimeni, n-am furat nimic. Am vrut doar să scap din lanț, să-mi părăsesc țara și neamul și să fug în America. Așa ceva era o crimă la acea vreme – 1982. M-au prins securiștii, vai de capul meu... Au prins-o și pe soția mea, vai de zilele ei, și pe alți șase prieteni, vai de sufletele noastre... Am ajuns cu toții la Aiud, cruntă închisoare, loc de teroare și spaimă.

Pe cursă am fost cam 20 de toți – hoți, boschetari, criminali și frontieriști. Când am ajuns la Aiud, primul lucru care ni l-au făcut ne-au dat haine de pușcărie. Apoi cu aceste haine în mâini ne-am aliniat unul lângă altul. Un milițian a strigat la noi:

- Dezbrăcarea la piele. Puneți hainele la picioare. Așa am făcut. Ne-am dezbrăcat și am aruncat hainele în fața noastră, la picioare. Imediat a venit un deținut cu o găleată plină cu DTT și a aruncat o mână de praf pe haine. Altul le-a băgat în pungi de naylon cu numele fiecăruia, și le-a dus.

- Îmbrăcarea, hoților. Acum eram alții, aveam altă haină, altă identitate...

Târșesc petecele de postav pe scândurile de stejar și parcă nu-mi vine să cred că sunt unde sunt, că fac ceea ce fac. Îmi pare bine că este ziuă, că noaptea a trecut. Dar a trecut oare?...

Aseară adormisem, în sfârșit, după ce mă perpelisem o bună vreme în patul rece. Patul meu era lângă al lui Romică. Deasupra mea dormea un bandit din Bolintin, deasupra lui Romică un țigan tânăr, șuț de buzunare, care avea o mustață subțirică pe care de neagră ce era o mai înegrea și mai mult cu chibritul ars.

După miezul nopții m-au trezit niște zgomote pe culoarul din față, cel pe care patinam acum. Auzeam pași în fugă, parcă cineva a căzut la ușa noastră și a început să se zbată scoțând zgomote înăbușite, nearticulate.

- Ține-l de picioare bă, am auzit o voce înceată. M-am ridicat pe marginea patului. Romică, bunul meu prieten mi-a șoptit:

- Nu mișca, Costică, culcă-te...

- Vreau să văd ce se întâmplă.

- Nu scoate o vorbă, îți spun eu ce se întâmplă, tot nu ai cum să vezi. Îl siluiesc pe Mutu'. Nu ai cum să-l ajuți. Ușa e blocată, spurcatu' a plecat să-i lase peăștia să-și facă de cap. Costică, ești în iad, nu uita. Dar scăpăm noi și de aici. N-am murit eu în 14 ani de pușcărie, nu mor nici acum. Tu să stai pe lângă mine. Încearcă să dormi.

Am pus capul jos, pe pernă. Ce să adorm?! La ușă Mutu' horcăia ca un porc junghiat. Am închis ochii și m-am ascuns în

întuneric. Apoi am adormit buștean. Asta s-a întâmplat cu câteva ore înainte de patinaj.

Târșesc petecele de postav pe scândurile de stejar. Suntem un șir lung. Scândurile lucesc bec în urma noastră.

- Bă, hoțule, tu patinezi la mișto, mișcă mai repede că te pun în genunchi. Mi-am dat seama că despre mine era vorba. Am început să mă mișc mai repede. Gândul îmi fuge la Aneta, soția mea. Este și ea pe aproape, ne despart doar câțiva pereți. Oare ce-o face ea acum? Este însărcinată. Când am aflat că vom avea un copil ne-am bucurat. Am jurat că nu se va naște în cloaca comunistă în care trăiam. Și am fugit toți trei în căutarea libertății. Iată-ne pe toți trei în pușcărie. Copilul este frontierist înainte de a se naște. Doamne, ce viață...

- Mă bucoreștene, tu faci mișto de mine, nu vrei să te miști mai repede. În genunchi, toți în genunchi, patinați cu genunchii, hoți puturoși.

Asta este Jean Căruntu, un țigan din Tei. Era hoț de butelii, spărgător de case, avea renume. Era cam trecut, 45-50 de ani, îmbrăcat impecabil – pantaloni vârgați călcați la dungă, bonetă albă, și pantofi albi, unde i-o fi găsit?! Era șef pe celular și-și făcea de cap.

Hoții s-au trântit în genunchi. Romică s-a apropiat de Jean:

- Mă țigane, tu mă cunoști pe mine? Jean a intrat în alertă. Imediat a băgat mâna în sân, probabil după cuțit. Apoi s-a luminat la față:

- Romică Marmură! Nu te-am cunoscut, mâncați-aș. Te-ai schimbat, arăți mai gras, nu te-am mai văzut de la Rahova⁵, de acum doi ani. Iartă-mă că nu te-am cunoscut, vino-ncoa, lângă mine. Cine e gagiul ăsta, arată spre mine, e șplingar de-al tău? N-am știut mâncați-aș. Apoi strigă la coloana îngenunchiată:

- Hai, sculați-vă și patinați mai departe, luna să o văd sub picioarele voastre. Se întoarce spre Romică:

- Îmi pare bine că te văd, când ai venit?

- Nu de mult, Jane. Care mai este pe aici?

⁵ Rahova – închisoare din București

- Toată țigănia Bucureștiului, mâncați-aș, toți, floare, mărci, să n-am parte. Și crema Moldovei, hoți din Sibiu și Arad. Vine iarna, se trag toți la adăpost. Tu cu ce-ai căzut?

- Cu frontiera, Jane. Arată spre mine, El e Costică, am fost tovarăși. Și nevastă-sa a fost la drum, a căzut și ea. Îl ști pe Ali, nepotul meu?

- Nu-l știu da am auzit de el. Îl știu pe tac'so, nea Șmit.

- Este și Ali aici. Poate îl bagă la minori că nu are 21 de ani.

L-am pierdut, dă de el și ia-l sub aripa ta.

- Ca pe copilul meu, mâncați-aș. Azi ți-l găsesc și te anunț. Vă trimit vești și țigări. Acum s-a terminat patinajul. Dați-mi patinele și duceți-vă la ușa camerei. Apoi strigă spre ceilalți:

- Gata cu patinaju', patinele la don major, adunarea la camere pentru numărătoare.

Ne-am aliniat în camerele noastre, umăr la umăr cu fața la perete. A venit un major robust și a început să strige numele.

Sunt la Aiud. Este o zonă muntoasă, minunată. Nu pot vedea munții Carpați. Sunt ascunși după umerii majorului cel robust, sub cămașa lui Jean Căruntu, lângă brișcă, sunt ascunși în adâncul gemetelor Mutului, pe muchia cuțitului, pe buza blestemului.

S-au ascuns Munții Carpați sub cupola închisorii Aiud ca să ierneze, la adăpost.

CAPITOLUL 21

MOARTEA UNUI COPIL

La cimitir Păstorul vorbește câteva cuvinte numai. Dar cine să înțeleagă durerea unei mame? Eleonora plânge și își freacă vânătaia de la ochi. Pastorul vorbește grăbit. Între altele adaugă:

- Cine își va necinști părinții va avea zile puține pe pământ.

Suntem la înmormântarea Copilului. S-a dus Copilul. Cum s-a întâmplat? Iată cum:

Un prieten îi dăduse o șansă. Îl luase la fermă, să lucreze pământul. După o vreme l-a adus înapoi. Eu l-am așteptat la el acasă. Când s-a dat jos din mașină m-am speriat de el. Era bătut măr, învinețit pe toată fața, ochii umflați, capul spart. M-am mirat minune mare:

- Ce e cu tine Copile, cine te-a aranjat în halul ăsta? N-a răspuns nimic. A intrat în casă și s-a așezat pe canapea. A închis ochii. Prietenul meu care-l adusese de la fermă mi-a făcut semn să-l lăsăm să se odihnească. I-am pus cheile pe masă, am tras ușa după noi și l-am lăsat în umbra înserării.

- Frateee, mi-ai dat un drac. Ia-l înapoi, îmi spune rapid prietenul meu.

- Ce s-a întâmplat cu el?

- Nu știu. S-a luptat cu satana toată noaptea trecută. Dormeam în cabina mea când am auzit strigăte și zgomote în bucătărie, vase răsturnate, spărturi, ce mai, scandal mare. Mi-am pus păpușii și m-am dus glonț la bucătărie. Aici luminile mari. Am privit pe geam. Copilul se lupta cu cineva invizibil. Se da cu capul de chiuveță, de pereți, cădea, se scula, parcă cineva îl trăgea de gât în sus. Era plin de sânge din cap până-n tălpi. Mi-am făcut curaj, am deschis ușa la perete și am strigat:

- Înapoia mea, satano! În numele lui Isus Hristos te izgonesc din acest loc. Pleacă și să nu te mai întorci aici. Și tot am strigat și am cerut protecția sângelui Domnului și Copilul a căzut lat tremurând ca varga. L-am dus în patul lui apoi am venit în bucătărie și am făcut ordine, am

spălat sângele împrăștiat peste tot. Acum, iată, și l-am adus înapoi. Să nu-mi mai trimiți de ăștia că mă supăr.

Eu, curios din fire, pun întrebarea:

- Da' ce să-ți trimit, frate? Vreun doctor, profesor, popă? Pe ăștia mi i-a dat Dumnezeu... Sunt oile mele, oile de tăiat... Dumnezeu ne iubește pe toți...

Și iată-ne acum la cimitir. A murit un Copil. Păstorul își face slujba bine, cum știe el. Vorbește oamenilor adunați în jurul gropii, oameni veniți din lumea lată, adunați la capul pământului, unde să mai fugim de aici?

Cu ceva timp în urmă Eleonora a venit la Biserică șifonată rău de tot. Avea ochii umflați, vânăta, bătută bine. S-a dus glonț la Păstor:

- Frate Păstor, m-a bătut Copilul. Copilul meu, copilul meu...

Plânge Eleonora și cine poate s-o mângâie?... Atunci Păstorul a zis:

- Haidem să vorbim cu el. Și am plecat toți trei în Bentley, la Copil acasă.

Ne-a primit tăcut, cu capul plecat. Am stat în jurul mesei. Atunci l-am văzut pe Păstor cum știe să îngrijască oaia disperată și să înfrunte lupul vicelan și fioros. Cu o asprime în glas pe care nu i-o știam a vorbit cu ochii în ochii Copilului:

- Ascultă aici, Copil nemernic. Ai ridicat mâna împotriva mamei tale și ăsta este un păcat mare și o mare mișelie. Am venit să-ți spun că dacă o dată mai ridici mâna împotriva ei vin la tine cu poliția și nu mai vezi lumina soarelui multă vreme. Și să nu uiți de mânia lui Dumnezeu. Ai înțeles?

- Da, Părinte, iartă-mă Părinte, iartă-mă mamă... Copilul plânge și toți suntem cu inimile îndurerate.

Dar iată că după câteva zile Eleonora l-a găsit lat în mijlocul casei. Căzuse pe scări. A murit singur, și nimeni nu a fost lângă el să-i aprindă o lumânare. Și apoi, la ce avea să-i folosească?!

Am ridicat capul și am privit peste mulțimea de morminte, locuri de refugiu și adăpost, de uitare și aducere aminte... Undeva, la câțiva metri distanță era îngropat trupul lui Vivi Radio; cu ceva timp în urmă părăsise și el pământul celor vii. Doar o piatră rece la cap, la ce să mai folosească?...

Păstorul concludă, nu știu de unde a scos-o că nu este în Biblie:
- Dacă ar putea, Copilul ne-ar spune la toți care suntem aici:
“Cine face ca mine, ca mine o să pățească!”
S-a făcut o mare liniște în cimitir...

CAPITOLUL 22

PROFESORUL

Am parcat mașina în buza gropii. De fapt este o vale largă înconjurată de dealuri mici, împădurite. În această groapă se află cea mai mare închisoare privată din Australia de Vest. Privesc trista priveliște din fața mea: clădiri de beton, ziduri, bare de fier, valuri de sârmă ghimpată. Dincolo de toate astea trăiesc oameni nefericiți, prizonierii, victimele diavolului.

Cobor câteva trepte și trec prin prima poartă. După verificarea de rigoare pășesc în prima curte, apoi trec prin a doua poartă. După o altă verificare trec prin a treia poartă, în curtea interioară. Mă opresc nemișcat pe un punct portocaliu desenat pe beton și se apropie de mine un ofițer irlandez cu un câine în lesă. Mă ocolește de câteva ori în fugă, câinele nu prinde nimic în nări și sunt condus la altă poartă, de aici într-un mic coridor unde mă așteaptă un ofițer și mă îndrumă politicos:

- Masa numărul 40.

- Mulțumesc, domnule.

Mă așez pe unul din cele patru scaune de fier aflate împrejurul unei mese de fier în formă de segment de cerc. În interiorul segmentului este un alt scaun de fier, al prizonierului. Masa cât și scaunele sunt înșurubate în ciment. Mă aflu în una din sălile de vizite din Acacia Prison. Aici sunt aduși prizonierii periculoși; sunt multe camere de filmat și, probabil, microfoane. Întotdeauna este frig în sala asta.

Și iată-l că apare... Se mișcă încet, este bolnav, infirm. Vine încet, înclinat puțin într-o parte; este ca un trunchi de copac frânt de la jumătate, albit, slab, tuns scurt, cu barba nerasă de trei, patru săptămâni – este Profesorul – om foarte respectat între bandiți, atât de cei din închisoare cât și de cei de afară. Toți vorbesc cuvinte frumoase despre el. Aceste cuvinte frumoase ar fi suficiente să-l trimită în măduva inimii focului iadului. Dar eu nu mi-am pierdut speranța, Isus a venit ca să caute pe cei pierduți, pe păcătoși. Mă întrebă în timp ce se așază pe scaun:

- Mi-ai adus? Mă uit la el nedumerit:
- Ce să-ți aduc? El închide ochii parcă savurând o priveliște pe care doar el o poate vedea:
- O pușcă cu foarte multe cartușe...
- Eheeei! Nu ți-a trecut? Este timpul de iertare și de împăcare, Profesore.

- Când am să ies de aici am să le spun la toți dușmanii: 'Te-am iertat – Buum!' Dușmanul meu m-a băgat aici, pentru el stau la pușcărie...

Să îndrăznesc?! Adevărul trebuie spus în iubire, Isus este Adevărul și în El nu este minciună.

- Profesore, nu dușmanii tăi te-au băgat la pușcărie, ci păcatele tale. S-au suit până la Dumnezeu și El nu le-a mai putut răbda. Atunci s-a folosit de dușmanul tău ca de un instrument și te-a pus la păstrare în vederea salvării sufletului tău. Dacă nu te-ar fi iubit așa de mult ți-ar fi scurtat viața și acum erai la cazanul cu smoală, dar El te vrea cu gelozie pentru El, de aceea te-a pus la colț și te va urmări până vei capitula în fața Lui.

- Să-mi mai dea puțină pace, să mă mai uite pentru un timp că nu mai pot suporta, sunt terminat...

- Profesore, cu patru ani în urmă ți-am adus, la tine acasă, o Biblie și un mesaj de la Isus: 'Împacă-te cu Dumnezeu, El te iubește.' Același mesaj ți l-am adus mereu, la spital și prin toate închisorile pe unde ai umblat, același mesaj ți-l aduc și acum...

M-a privit cu un zâmbet neputincios, răsucind degetul arătător prin aer, cum avea obiceiul, și a vorbit:

- Și azi îți spun ca și acum patru ani, prietene, sunt prea bătrân, sunt prea rău, sunt prea păcătos. Nimic nu mai are rost, am o cale pe care trebuie să merg...

- Profesore, și eu am fost rău, Domnul m-a primit și a primit pe alții mai răi ca mine și ca tine, nu-ți pierde speranța.

- Speranța mea este o pușcă cu foarte multe gloanțe...
Eu am nevoie de o gură de aer și de un minut de pace, duhuri grele simt pe umeri...

- Speranța mea este o cafea, ce gazdă ești tu Professore? A ridicat degetul răsucindu-l în aer, s-a sculat încet și s-a dus să aducă cafelele. Am două minute cu Domnul – Vino, Duh al lui Dumnezeu, împrăștează-mă, sfințește-mă, atinge-mă, unge-mă, fă-mă o binecuvântare pentru acest om nefericit, amin! Aud de departe:

- Ți pun și zahăr?

- Pune, dacă te lasă inima!

Inima mea s-a liniștit. Vine încet, îmi pune cafeaua înaintea și mă întrebă zâmbind:

- O știi pe asta? Un milițian a întrebat pe un bistrițean: “Care este deosebirea între ‘necaz’ și ‘bai’? Bistrițeanul răspunde: ‘Dacă intră vaca în lucernă și se umflă este bai dar nu-i necaz. Dar dacă lovește mașina un milițian este necaz dar nu-i bai.’” Figură mare Profesorul, figură mare. Soarbe tacticos din cafea, pune cana jos și îmi spune:

- În decembrie am ultimul recurs, aș putea să scap afară, pregătește-mi o pușcă cu multe gloanțe.

- Professore, trebuie să faci ceva cu răutatea din inimă, nu poți ieși afară cu dorul ăsta de răzbunare, ai face mare pagubă între oameni. Închipuie-ți că undeva, cineva, cu mult efort și viclenie a capturat un lup și a reușit să îl închidă într-o cușcă de fier. Acum, crezi că va deschide ușa să îl lase afară, între oameni? Lupul ar sfâșia mulți oameni buni și răi.

Profesorul a ridicat degetul arătător și mi-a răspuns în șoaptă, ca un secret:

- O să mă îmbrac într-o piele de oaie și tot scap eu de aici.

- Au mai rămas cinci minute și vizita se termină, ne informează foarte amabil un ofițer.

- Pentru mine pauza s-a terminat, capul la fund... o știi pe asta? Nu mai avem timp, ți-o spun data viitoare. Îl îmbrățișez ca pe un prieten drag aflat la strâmtorare, el îmi spune:

- Mulțumesc că ai venit să mă vezi. Eu îi răspund:

- Să nu-mi mulțumești, Professore. Timpurile se schimbă și prigoane pot veni, poate că o să ajung și eu la închisoare iar tu o să fii liber. Te rog să vii și tu să mă vezi... Promiți?

- Promit, prietene, o să vin să te văd... și o să-ți aduc o pușcă cu multe cartușe.

Mare figură Profesorul.

CAPITOLUL 23

BIBLIA ÎN TRI ZILE

“Nimeni nu vine de capul lui la Mine”, zice Domnul Dumnezeu. Eu am încercat odată, demult; iată cum:

Era în 1983; tăiam frunze la câini în Sheperton. Într-o seară, m-a pus Poliția pe fugă. M-am ascuns până dimineață și am luat primul tren. M-am coborât în gară la Melbourne și m-am pierdut în mulțimea pestriță de pe Flinders Street. Aici era puhoi de lume, magazinele ticsite. Până spre seară m-am învârtit, m-am sucit și m-am ales cu câteva ceasuri, ceva îmbrăcăminte, o pereche de pantofi și o sticlă de scotch. Am cumpărat un salam, o pâine și m-am oprit pe o bancă într-un mic părculeț, să-mi potolesc foamea și setea.

Eram fericit. Eram liber. Fără dușmani, fără prieteni, (ăștia uneori sunt mai periculoși decât dușmanii), fără familie, fără casă, fără masă, fără bani. Eram liber și fericit.

Un hoț mi-a furat sacoșa pe când dormeam beat pe bancă. L-am găsit la celălalt capăt al parcului. Își admira ciordeala etalată pe iarbă înaintea lui: o pijama nouă, câțiva ciorapi, un pulovăr, actele mele. Tocmai admira fotografia soției mele care la acea vreme era închisă la Popa Șapca în Timișoara. O prinseseră grănicerii la frontieră, vai de sufletul ei... Am strigat la el:

- Hoț, rup gâtul tău! Chiar i-am pus mâna în gât. El mai mult a priceput gestul decât engleza mea de baltă, că s-a speriat de moarte. Era un om mic, cu vârsta greu de ghicit. Avea fața nerasă de săptămâni, pălărie pe cap, un palton lung până la călcâie. S-a arătat... foarte speriat că mi-a zis:

- Sorry, sorry, sir, nu-mi dai o țigară?

Am dat din cap dojenitor, mi-am pus hainele înapoi în sacoșă, i-am dat o țigară, foc. Apoi am scos sticla de scotch din sân și i-am întins-o.

- Bea, fumează, cum te cheamă?

- Mark, sir, dar pe tine?

- Con. Nu bea tot, i-am luat sticla din mână.

- Sorry pentru sacoșă, Con. Ești supărat tare pe mine?

Am tras un gât din sticlă și mi-am ascultat cu mirare vorbele:

- Nu, Mark, și eu sunt hoț!

‘Și eu sunt hoț...’ Cum am ajuns hoț? Eram un băiat bun, băutor, șmecher de București, taximetrist. Avusesem o mulțime de prieteni, avusesem o soție, care acum era în pușcărie în iubita noastră patrie. Dar iată că am ajuns în Lumea Liberă și am devenit hoț. Cum am putut să ajung la performanța asta? Iată cum:

Totul a început la Sheperton. Prin șopuri toate erau așa de la îndemână, doar să apuci și să bagi în sân, apoi... valea. De fapt nici nu știam ce altceva să fac. Era în apropierea Crăciunului, nu era de lucru, limba țării nu o cunoșteam, guvernul oferea ajutor celor în nevoie dar eu nu știam cum să caut acest ajutor. Așa că... nevoia te învață. Și viața merge înainte...

Mark mi-a fost tovarăș pentru câteva zile, nopțile dormeam în parc. Vindeam tot ce ne intra în mână unui negustor pe care-l cunoștea Mark.

Într-o zi stăteam la adăpost sub pom, în parc. Mark dormea dus, mort de beat și eu priveam la cer. Oare o fi ceva dincolo de crengile alea, dincolo de nori, dincolo de spațiu? Aveam în sacoșă Biblia mică cu copertile roșii, trecută prin foc, arsă în parte. Am scos-o și am început să citesc: “La început Dumnezeu...” – Care început, care Dumnezeu?! Țsta a fost începutul... Am adormit pe bancă și m-am trezit la miezul nopții. Un copil aboriginal încerca să-mi scoată cismele din picioare. Eu l-am luat pe românește:

- Cioară, pleacă până nu-ți rup gâtul... Hăuuu, hăuuu... strig tare la el și fuge în întuneric. Mark nici n-a mișcat, sforăia greu, sau... se prefăcea că doarme. L-am lăsat acolo și am plecat încet spre gară. Nu l-am mai văzut niciodată.

Am închiriat o cameră la un hotel mic. Era Crăciun, câteva zile de sărbătoare. Numeni nu mișcă în Melbourne. Totul este închis. Eram în așteptare să treacă sărbătorile și să plec spre sudul Australiei unde era sezon de vară, puteam găsi de lucru prin ferme.

În zilele acelea, de așteptare, am umblat mult pe stăzi și aveam Biblia cu mine mereu. Biblia de la Vasile Turbatu, trecută prin foc. Am citit puțin câte puțin și m-am minunat. Cum oare, să fi făcut Dumnezeu pe om din țărâna pământului?! Pe femeie din coasta lui?! Cine poate să creadă?! Eu credeam că Dumnezeu m-a trecut frontiera. Mai credeam că-mi poartă de grijă.

Iată cum credeam eu:

La Sheperton am fost cu doi prieteni – Pescaru și Vânătoru. Pescaru și-a făcut undițe, pescuia și chiar prindea peștii cu mâna din canalul de irigație. Vânătorul și-a cumpărat o pușcă. Mie mi-au zis:

- Tu nici nu știi să pescuiești, nici să tragi cu pușca. Tu să cari damigeana cu vin. Zis și făcut. Umblam toți trei prin câmpuri largi, cât vezi cu ochii. Iarba până la brâu. Mie-mi tremurau picioarele numai când mă gândeam cum pășesc printre șerpi, și strigam din răspuțeri:

- Doamne, care ești în cer, am ajuns la capul pământului. Nu mă da pradă șerpilor așa cum nu m-ai dat pradă grănicerilor. Beam un gât din damigeană, că era la îndemână, și-mi făceam o cruce mare. Așa comunicam eu cu Dumnezeu. Chiar țineam o zi de post pe săptămână, miercurea - ziua când am trecut frontiera. Miercurea nu mâncam nimic până seara, doar beam câteva beri... pentru proteine.

Dar acum, umblam pe străzi prin Melbourne toată ziua și citeam din Cartea mică, roșie. Dar iată că în Cartea asta, scrie că Dumnezeu a dat ordin unor oameni să intre în țara altor oameni și să-i nimicească cu desăvârșire. Să-i omoare și pe ei, femeile lor, copiii lor, chiar și boii și caii. Vorba cântecului: “Pe mine m-ai omorât,

Dar cu calul ce-ai avut?”

Aici m-am blocat și m-am dus să văd cum mă învârtesc de o masă pe datorie la restaurantul hotelului. Nu m-a crezut proprietarul că am \$200 la Bancă și că-i voi plăti după Crăciun. A răs de mine grecoteiul și mi-a zis ceva ce n-am înțeles, eu i-am răspuns pe românește la fel de politicos, și am plecat la drum.

Și cum mă plimbam pe străzi, hai hui, fără grijă și lihnit de foame, iată că oprește lângă mine un van, o dubiță. Din el coboară un tânăr și mă salută:

- Hi, omule, are you hungry? Eu nu l-am înțeles. El a arătat la gură și la stomac?

- Hungry?

- Yes sir, am răspuns rușinat. El a luat din van și mi-a întins o farfurie de plastic cu tot felul de bunătați, salam, cașcaval, și mai știu eu ce minuni.

- Mănâncă, omule. Isus te iubește. Apoi a plecat pe drumul lui. Eu am stat pe o bancă, mâncam liniștit dar mintea mea lucra. ‘Cum mă iubește Isus?! De unde mă cunoaște El pe mine? Știe El ce-am făcut eu în viața mea? Dacă da, și totuși mă iubește, înseamnă că este tare bun’.

Din nou la Biblia mică cu coperti roșii arse de foc. Împăratul David spune că este rob al Domnului. Cum vine asta, este rob sau împărat? Eu nu sunt rob nimănui; doar la Aiud, în pușcărie, am fost un rob, un zero din boxa zero. Dar acum? Sunt liber să fac ce vreau! Pot să fac binele și pot să fac răul. ‘Alege binele ca să trăiești!’ Așa scrie în Cartea ce mică.

Mă întorc la hotel spre miezul nopții. Pe hol dau nas în nas cu vecinii, doi australieni cam șifonați. Ne împrietenisem, aveau țigări. Unul îmi pune mâna pe umăr și îmi zice:

- Române, vino cu noi. În noaptea asta ne îmbogățim, bani mulți, aur, diamante. Hai, vino cu noi, o să-ți dăm partea ta, o să fii bogat.

Am rămas blocat. În Cartea cea mică citisem așa ceva cu câteva ore mai înainte: ‘O pungă vom avea cu toții... Tu să nu te duci cu ei... Alege viața ca să trăiești’.

Îmi tremurau vârfulurile degetelor. I-am prins mâna care-mi strângea umărul și l-am împins spre perete. Știam ce fac dar nu știam să-i explic. I-am aruncat în urmă două cuvinte, unul în engleză și unul pe românește:

- Life! Viață! Am intrat în cameră și am trântit ușa după mine.

Eu nu mi-am dat seama, dar atunci, în acea noapte, eu am ales să trăiesc. Dar... viața merge înainte.

Așa a trecut Crăciunul anului 1983. L-am petrecut pe străzi în Melbourne, într-o cameră de hotel. Trei zile și trei nopți am răsfoit acea

Carte mică cu coperti trecute prin foc, cadou de la Vasile Turbatu. Și viața merge înainte...

CAPITOLUL 24

ÎNGERUL GABRIEL

Ce s-a întâmplat cu Vasile Turbatu? S-a întâmplat un lucru idiot de simplu – a murit! A trecut în lumea dreptilor în 2007, de Ziua Australiei.

Ceva mai înainte de ziua Australiei, eu mă rugam la ora patru dimineată, înainte să mă sui în taxi să plec la lucrul meu de toate zilele. Tocmai citisem în Biblie cum a venit îngerul Gabriel la Daniel pe când se ruga el și m-am rugat Domnului:

- Doamne, trimite-mi și mie pe îngerul Tău așa cum l-ai trimis la Daniel. Și... minune mare, aud în ușă bătaie: cioc, cioc, cioc! Și iar: cioc, cioc... Am înghețat. Cu ochii închiși, cu mâinile ridicate la tavan, nici nu mai suflam. Și iar cioc, cioc, și un glas:

- Frate Costică, deschide ușa, frate Costică. Am deschis ochii și am văzut prin ușa de sticlă de la intrare pe... Vasile Turbatu, beat mort.

- Deschide ușa, frate Costică.

- Tu ești, Vasile? Credeam că este Gabriel...

- Care Gabriel?

- Un cunoscut de-al meu, lasă-l că nu bea cu noi la aceeași cârciumă. Ce cauți tu la ora asta pe stradă, Vasile, și mort de beat?

- Cine, eu? Mă jignești, sunt treaz ca lacrima. Am venit cu bisnis. Te iau partener. Juma, juma. Își face loc prin ușa deschisă. Om te fac Costică. Am nevoie de o sută de dolari. Vin direct de la Casino. Am pierdut tot dar am niște numere în cap... De data asta câștig. Îmi trebuie o sutară. Dă-mi-o tu și fac câștigul juma-juma cu tine, să n-am parte de mama dacă te mint.

M-am mirat minune mare. Vasile sare cu gura mare:

- Ce, nu mă crezi?

Doamne, ce Ți-am cerut eu și ce mi-ai trimis Tu... Îi spun calm:

- Vasile, dacă ți-e foame îți dau să mănânci, dacă ți-e sete îți dau să bei apă și să pleci în viteză că nu am timp de pierdut.

- Ce? Ratezi ocazia? Nu știi ce pierzi. Suntem milionari dacă îmi ies numerele... L-am împins pe ușă afară:

- Lasă-mă cu Daniel...

- Cine e Daniel? Are-o sută? Hai cu toții la Casino, oameni ne facem în noaptea asta.

Dacă a văzut că nu are noroc, s-a suit în Toyota lui și a demarat cu scârțâit de roți, și dus a fost. Nu l-am mai văzut niciodată, nici viu, nici mort.

Imediat după ziua Australiei a ieșit zvonul printre români:

- Ai auzit, ai aflat, a murit Vasile Turbatu? L-au găsit mort în casă. Om tânăr și plin de viață, nu avea 40 de ani... Bun la băut, bun de ajutor, om bun... Oricine îl chema la muncă se ducea, și plata lui, câteva beri... Suflet rătăcitor, aventurier, mereu cu o vorbă hâtră – ‘Bă, multe tumbe am făcut eu pe insula asta!’ – o vorbă de pahar.

L-a îngropat preotul ortodox român la Cimitirul Karakata. Am fost și eu la înmormântare. Au venit mulți români și nu numai români, și greci, și sârbi, și australieni. Preotul i-a ținut o slujbă frumoasă, de... încurajare. Spunea că Vasile ne așteaptă și pe noi să mergem după el, Doamne, ai milă... Apoi a destupat două sticle cu vin, unul roșu și unul alb. A început să toarne din conținutul lor în groapă, peste sicriu. Poate ar fi golit sticlele, dar am văzut pe Little John cum s-a grăbit să i le ia din mâini, salvând ceva din lichidul prețios care s-a dus în jos pe gâtul lui cu mare viteză.

Am mâncat coliva lui Vasile Turbatu, omul care mi-a dat prima Biblie din viața mea. O carte mică, cu coperti roșii, trecute prin para focului. O mai am și astăzi.

CAPITOLUL 25

DRAC BOTEZAT

Ora 8.30 dimineată. Acacia Prison, sala de vizite, secția protecție. La ora aceasta sunt puțini vizitatori. Este o zi rece, de toamnă. Acacia este înconjurată de păduri, pe platoul unui deal. Aerul e rece, proaspăt. Stau și aștept. E frig. Nu este încălzire în sala de vizite, mai târziu, când intrăm în iarnă, vor instala o sobă cu gaz. În jurul ei se vor aduna cei cu copii.

Intră Deva – grav, merge ca un model pe podium.

- Frate Costică, ne-au pus ăștia la congelat. Ce mai faci, ce mai zici? Hai că fac două cafele să ne mai încălzim pe la mustăți. Ia uite cum se uită caraliul ăla la mine...

Totul se repetă ca la indigo... Deva are cale lungă de făcut dar nu se poate acomoda cu viața de închisoare. Este cu o treaptă mai sus ca hoții și cu un grad superior ofițerilor, vorbește poruncitor tuturor. Mai târziu, în cursul anilor avea să se mai domolească puțin dar statura lui impunătoare și atitudinea autoritară trezea atenția și chiar invidia.

Venea cu cafelele încet, atent să nu verse un strop. Întreabă:

- Îl botezați pe Jidan?

- Botezăm.

- Drac botezat! Cine a mai pomenit?!

- Nu e drac. A fost mort și acum e viu.

- E viu, toți trăiesc, toți sunt vii... Prea vii, prea mulți, frate Costică... Se așază pe scaunul din fața mea, soarbe din cafea și privește prin mine, departe, dincolo de ziduri, dincolo de dealuri, dincolo de ocean... Am ajuns în București la tatăl lui, sora lui, verii lui. Apoi am mers prin Oltenia, ne-am ridicat spre Brașov, la pârtiile de schi. Am coborât la mare, la Eforie, pe plajă, cu cei doi băieți ai lui și soția tinereții lui. Și... ne-am întors la închisoare, înapoi de unde am plecat... Deva are fața dură, ochii ca de sticlă – ‘cum să-l mântuiesc eu pe ăsta Doamne?’ (La vremea aceea tot mai credeam că pot mântui oameni prin puterea convingerii).

- Să-l ții mai mult la fund pe Jidan, când l-oi boteza, să scape lumea de un câine. Voi nu știți cine e, eu îl cunosc mai bine.

- Nu-l botez eu, îl botează Păstorul Tânăr.

- Tot un drac. Știi tu ce visez eu ziua în amiaza mare?

- Ce?

- Închid ochii și îmi închipui că am în mână un par mare și greu.

Îl învârtesc cu putere deasupra capului și îi dobor pe toți ce-mi intră în rază, prizonieri și ofițeri. Zboară în jurul meu carne, oase, sânge, aud strigăteleperate... Nu este scăpare, nimeni nu scapă. ‘Muriți, muriți toți, unul să nu scape!’, strig la ei și-i lovesc cu parul. Frate Costică, în subconștientul meu eu omor oameni. Sunt un ucigaș?

Doamneeee, privește la disperarea acestui suflet și vino-i în ajutor, Doamneeee... ai milă de noi toți. Răbdare, iertare, milă...

- Deva, hai să ne rugăm Domnului...

Plecăm capetele și ne rugăm, întâi el, apoi eu. Vizita s-a terminat. Părăsim sala de vorbitor, întâi el, apoi eu... Trec prin cele patru porți și ies la libertate. Mă urc în mașină. Pentru un moment mă rog în tăcere pentru Deva, pentru prizonieri și ofițeri – vii sau morți, pentru mine, pentru Jidan și pentru Profesor. Pe ei îi voi vedea peste două ore.

Ies din parcare la închisorii și mă îndrept spre o stație de petrol, cam la 10 km distanță. Parchez la benzinărie și îmi cumpăr ceva să mănânc și după ce îmi liniștesc stomacul închid ochii să mă rog, și adorm dus până la 12:30. La unu fix sunt înapoi la Acacia, în sala de vorbitor.

Iată-i, vin încet, încet, Jidanu înainte și Profesorul după el cu vechea lui întrebare pe buze:

- Mi-ai adus pușca, frate Costică, și cât mai multe cartușe?

- Hai să ne rugăm Domnului, propun eu după ce se așază pe scaune.

- Poate-mi trimite o pușcă cu multe gloanțe, visează Profesorul.

- Și mie o pereche de bocanci de fotbal, vine cu pretenția Jidanu.

Doamne, ce caut eu aici?! Le-o tai scurt:

- Bă, tăceți din gură. Hai să ne rugăm și după aia vă spun un banc.

- Ok, amândoi sunt de accord.

Închei rugăciunea cu:

- Ajută-ne, Doamne, să-i iertăm pe dușmanii noștrii.

- Amin, aprobă Jidanul, dar Profesorul:

- I-am iertat – Bum! Cel ce a mâncat și a băut din mâna mea, sluga mea credincioasă, m-a turnat. Eu sufăr la pușcărie iar el trăiește lângă femeia mea, în casa mea. Jidanu schimbă discuția cu diplomatie:

- Profesorul este în greva foamei de o săptămână. Eu, milos:

- Asta-ți mai trebuia, și așa ești slab mort... El, bățos:

- Trebuie să protestez, să știe toți că sunt dușman al oricărei forme de persecuție. Închisoarea este un loc unde trebuie să te lupți să supraviețuiești onorabil, să te lupți pentru a fi respectat. Onoarea înainte de toate! Am să stau în greva foamei până mor!

Este hotărât, nu glumă, dar Jidanu îmi face cu ochiul și-l dă de gol:

- Îi car 5, 6 sandwichiuri pe zi. De când e în greva foamei s-a îngrășat 2 kg, nu-l mai plânge, are Dumnezeu grijă de el. Hai, spune bancu'.

Copii, copii bătrâni și... periculoși.

- Ok. Iată că într-o zi eram în Coles, după cumpărături și mă lovesc de un tânăr care se dă la mine:

- “Vezi pe unde umbli, bătrâne”! Eu:

- “Sorry, dar am pierdut-o pe nevastă-mea și încercam s-o găsc”.

El:

- “Uite ce coincidență. Și eu am pierdut-o pe a mea. Hai să ne unim forțele și să le căutăm amândoi”.

Eu:

- “Bună idee, cum arată soția ta?”

El:

- “Păi este înaltă, are părul blond, ondulat, o fustă mică, o bluză cam așa... picioarele cam așa... dar a ta cum este?”

Eu:

- “Tinere, las-o pe a mea, hai s-o căutăm pe a ta!”

Acum să vezi râsete în sala de vorbitor că se uitau toți la noi. Profesorul, plin de bunătate:

- Te torn la nevastă-ta cum dau cu ochii de ea. Jidanu, inimă mai bună:

- Te torn la Păstor că te ții de bancuri.

- Să nu faci figura asta că-ți bag strâmbe și nu te mai botează.

Jidanul devine serios:

- Nu e glumă, frate. Abia aștept să fiu botezat.

- Luni venim cu Păstorul Tânăr să te botezăm. Ești sigur că asta este ceea ce tu dorești din inimă?

- Eu nu mă las de Isus, vine răspunsul. Dacă a trebuit să ajung la închisoare, în Australia, ca să mă întâlnesc cu Domnul nu-mi pare rău. Eu merg înainte. Botezați-mă. Profesorul ridică un deget și își îngustează ochii:

- Drac botezat, asta este ceva nou pentru mine... Dar Jidanul e hotărât:

- Nu te lua după el, Costică, nu știe nimeni ce este în sufletul meu. Uite, am scris o poezie, să ți-o citesc.

Scoate cam pe șest o foaie și-mi citește:

O, suflet trist

O, suflet trist, îngenunchiat de-amar,

Păcat, durere, suferință.

Pe-un drum spre iad, pavat cu jar

Mergeai, năuc, în necredință.

Vedeai lumina prin tunel

Și, poate că din teamă,

Orbecăiai umblând prin el

Și n-o băgai în seamă.

Dar azi ești nou, din Duh născut.

Lumină și iertare

Tu ai primit, nu ești pierdut,

Ce bucurie mare.

*Și frați o mie ți-ai făcut,
Păcatele-s iertate,
În ochii Domnului, plăcut
Tu ești acuma frate.*

*O, suflete, trist mai erai
Și plin de griji amare.
Tu ai găsit drumul spre rai
Urmând sfânta chemare.*

- Vizita se termină în 5 minute – îngerul închisorii ne amintește.
- Ai talent, Jidane, folosește-l. Așa rămâne. Ne vedem luni, la

botez.

Ne-am despărțit. Ei s-au întors după gratii, eu am trecut prin porțile închisorii cu glasul Profesorului în minte: ‘Drac botezat... Cine a mai văzut...’ Parcă am mai auzit vorba asta de curând... Doamne, tu le știi pe toate...

CAPITOLUL 26

BOTEZ LA ACACIA PRISON

Conduceam în viteză taxiul pe Great Western Highway. Aveam “clienți” pe Păstorul Tânăr și pe sora Brașoveanca. Trăgeam după taxi o remorcă mică și în ea un cazan de 1000 de litri, gol. Era baptisterul Jidanului. Ne îndreptam spre Acacia Prison. Era o zi mare. Un bandit avea să primească botezul, intrând în tabăra lui Isus Salvatorul. Mare e puterea Ta, Doamne. Eram în cuprinsul unui miracol, ne mișcam în acest miracol – un evreu, roman, avea să mărturisească în apă credința lui în Isus. Eram parte a acestui miracol, ne mișcam în el... Și poate pentru că ne mișcam cu prea mare viteză iată că auzim un zgomot de zăngănituri de tablă și ne uităm în urmă. Minune mare! Baptisterul Jidanului sărise din remorcă și se rostogolea pe asfalt parcă fugind după noi.

Am oprit taxiul și ne-am dat jos, l-am apucat, eu cu sora Brașoveanca și l-am așezat frumos înapoi în remorcă. Dar vezi că sforile se rupseseră de mult și nu mai aveam cu ce să-l legăm. Sora, către mine:

- Sări în cazan, Costică!

- S-a făcut. N-am stat pe gânduri, am sărit în cazan să-i țin echilibrul. Păstorașul se suie la volan cu sora lângă el iar eu pe fundul cazanului. Așa ne-am făcut apariția spectaculoasă la Acacia Prison. Fratele Iosif ne aștepta.

- Unde e Costică, întreabă el. Eu din baptister cu mare rezonanță:

- Aici sunt. El:

- Ieși afară de acolo c’avem treabă.

Botezul a fost rapid. Apa fiind foarte rece, Jidanul a trebuit să fugă să-și schimbe hainele. Capelanul Anglican, care a asistat la ceremonie, la despărțire ne-a strâns mâinile și ne-a spus:

- Sunt Capelan de 25 de ani dar așa ceva n-am mai văzut până acum. Botez în închisoare, mare este Dumnezeu!

Sigur că ne-am bucurat, dar a fost ceva lăuntric, nimeni nu s-a manifestat în nici un fel. Pe drum, înapoi, am fost tăcuți.

Mașina aluneca pe asfalt înghițind kilometri după kilometri. Am trecut prin Sawyers Valley, chiar pe lângă un stadion de fotbal. Am văzut parcată duba de la Wooroloo Prison Farm. Pe stadion jucau prizonierii cu cine știe ce echipă de afară. Ne-am oprit puțin să ne mai dezmoțim și am privit la meci. Am gândit cu glas tare:

- Hai să facem o echipă de fotbal și să intrăm cu ea în închisori.

- Bună idee, frate, Domnul să lucreze. Păstorul Tânăr e de partea mea.

Dumnezeu a lucrat într-un fel diferit de cum gândeam noi. Iată cum:

La scurt timp după botez, Jidanul a fost transferat la Wooroloo Prison Farm. Aici se juca fotbal de clasă. Cum a pus piciorul pe minge l-au ghicit că este profesionist. În scurt timp a făcut cea mai bună echipă de prizonieri, jucau și înăuntru și în deplasare, cu echipe de club.

- Fă-ți o echipă, frate Costică, și vino să jucăm fotbal, mă invită Jidanul la una din desele vizite pe care i le făceam.

- Ok. A fost mai ușor de zis decât de făcut.

Întreb pe careva din biserică:

- Vrei să joci fotbal cu deținuții? Hai să facem o echipă.

- Sorry, sunt ocupat cu Uni, am de studiat. Întreb pe altul:

- Dar tu?

- Eu lucrez cu cărămizi, la zidit, nu am timp nici să mor.

- Dar tu?

- Eu... chiar îmi vine mireasa din România, trebuie să mă însor, te rog să mă ierți...

- Dar tu?

- Eu mi-am cumpărat o mașină nouă, mă duc s-o încerc.

Iată că mă sună John Boboc, mort de beat:

- Frate Costică, ajută-mă, vino și ia-mă de la Vintilă Cojoc; du-mă acasă că mă așteaptă copilașii mei.

Descind la Vintilă Cojoc și iată-i, mândri și morți de beți, "fotbaliștii" mei. Îndrăznesc:

- Bă băieți, vreți să mergem la închisoare să jucăm fotbal cu hoții?

- Mergem, frate Costică, să n-am parte de mama, se oferă cu amabilitate John Boboc.

- Merg și eu da' stau în poartă... Țsta e Little John.

- Eu am jucat la Steaua, să-nebunesc dacă mint, se oferă și Ivan Doi. Am alcătuit o echipă pe loc, vreo cinci... sportivi, crema fotbaliștilor.

Am jucat cu Wooroloo Prison la Sawyers Valley Oval. Am mâncat bătaie, dar ce contează? Domnul s-a uitat cu plăcere la noi toți și la cei de pe teren și la cei din tribune – toți oameni plini de necazuri și dureri, dar care nu ne-am pierdut speranța, nici zâmbetul de pe obraz.

Și aici l-am cunoscut pe... Maradona. Iată-l:

CAPITOLUL 27

MARADONA

Juca fotbal la echipa închisorii. Jidanul a văzut un pic de talent în el, fugea bine pe teren dar nu prea avea echilibru. Profesorul l-a diagnosticat imediat: ‘demențiii!’

Era un tip scund de statură, lucru neobișnuit la australieni. Să fi avut 35 de ani. L-am vizitat într-o dimineață. Stăteam afară, pe o bancă, în curtea închisorii, sub pomi la umbră.

- Să știi, brother Con, că sunt creștin și spărgător de bănci. M-am mirat minune mare, ia te uită dom’le ce pretenție... M-am gândit la diagnosticul Profesorului și am avut o vagă părere că-mi pierd timpul degeaba. Totuși, îl întreb:

- Cum se împacă una cu alta?

- Păi... la început aveam pistolul, intram în bănci și le jefuiam, acum iau Împărăția Cerului cu năvală.

- Deci, tot periculos ești.

- Este ceva rău cu asta?

- De când ești pe aici, Maradona? Evit eu răspunsul.

- De 6 ani, dar una peste alta am 13 ani de pușcărie. Viață grea, brother Con. M-am săturat de ea. Aș vrea să mor și să mă duc s-o întâlnesc pe mama. Ea și-a tăiat venele și a ajuns drept în rai, eu nu am așa curaj...

Mai spune ceva, Costică... mai deschide gura, brother Con... Ce să-i mai spun acestui om?! Iată ce:

- Joci bine fotbal, te-am văzut cum joci, mi-a plăcut, să știi...

- Maradona, m-au poreclit prietenii, nu pot să fug prea mult, dar o repriză îi mănânc.

Am un gând. Hai să-l pasez pe Maradona altcuiva:

- Maradona, am un prieten care este bun învățător, Jidanul îl cunoaște, poți să-l verifici. Vrei să stai de vorbă cu el? Mai ascuți, mai întrebi, crești în credință, și eu la fel... Vrei?

- Absolut, brother Con. Pe mine nu mă vizitează nimeni decât tu.

- Buun. Atunci ne vedem sâmbătă, la vizita familială. Acum te las și mă rog Domnului Isus să te apere.

- Și pe tine, brother Con.

Am ieșit pe poarta închisorii copleșit de suferința acestui om.

Am revenit împreună cu Luca sâmbăta următoare.

Luca a început serios, s-a rugat Domnului fără să-i pese de spectatori. Erau 200 de prizonieri în curte, și familiile lor. Fiecare își vedea de ale lui.

- La început Dumnezeu a creat cerul și pământul, șoptește Luca cu ochii în ochii lui Maradona. Crezi tu acest adevăr, Maradona?

- Cred, brother Luke.

- Isus este răscumpărătorul sufletelor noastre, jertfa perfectă a lui Dumnezeu. Crezi tu acest adevăr?

- Cred.

- Dumnezeu ne-a dat libertate de alegere – viața sau moartea, binele sau răul.

- Cred, brother Luke, dar eu aș alege binele și moartea. Dacă aș avea curaj mi-aș tăia și eu venele, ca mama, și m-aș opri drept în paradis.

La cuvântul ăsta Luca s-a uitat la mine nedumerit. Eu am ridicat din umeri neputincios. El a înțeles neputința mea, a pus mâna pe umărul lui Maradona:

- Prietene, Cuvântul Domnului spune: ‘Eu am dat viață și tot eu o iau’. Nu te mai gândi la sinucidere că asta este șoapta diavolului. Sinuciderea este un păcat de moarte.

Mi-a sunat straniu în urechi fraza asta: ‘sinuciderea e un păcat de moarte’... Cu alte cuvinte moartea cea adevărată vine după sinucidere...

Timp de o jumătate de oră Luca l-a învățat cum a putut mai bine, cu mult tact și blândețe. L-a privit cu blândețe și dragoste și a încheiat:

- Totuși, Dumnezeu se îndură de cine vrea să se îndure și are milă de cine îi place să aibă milă... Oricine are scăpare...

Iar eu ca să schimb atmosfera:

- Maradona, te apucasei data trecută să-mi spui din aventurile tale, dă-i drumul de unde ai rămas, poate le pun într-o carte.

- Și eu am scris o carte, Brother Con. Șase ani am muncit la ea, acum o finisez. Se va chema: ‘The bleak shall inherit the mirth’. (Cei amărâți vor moșteni veselia – tradus în românește.) Hai să vă spun cum am ajuns aici.

- Spune, Maradona, suntem numai urechi, îl încurajază Luca. Și Maradona începe:

- Credeți că magistrații și acești oficiali care ne judecă pe noi sunt oameni inteligenți? Pentru că și eu și Luca am înclinat din cap el continuă:

- Șă știți că nu este chiar așa, ba se întâmplă că și ei sunt la fel de păcătoși ca orice muritor, sau cel puțin unii din ei. Uite cum s-au întâmplat lucrurile: eu eram arestat pentru o spargere la o bancă, dar eram în bail⁶ și am fost chemat la judecată la Tribunalul din Perth. Eu sunt dușman al băncilor căci sunt doar instituții legale care înșală oamenii nevinovați. Și cum spuneam, așteptam liniștit sentința când judecătorul spune că se ia o pauză pentru prânz, să revenim peste o oră. Buun, ce să fac eu într-o oră. Hai să beau o bere. Am luat-o pe Hay Street, în jos, m-am oprit la Cryterion Hotel, am băut ceva, nu-mi trebuia prea mult ca să mă turtesc. Sunt acloolic de copil. Cu capul plin de curaj am intrat în prima bancă, am scris pe o hârtie ceva și m-am dus la caserie. Am înaintat biletul casieriței. Ea, citind, s-a îngălbenit. Pe hârtie scrisesem: ‘Nu scoate o vorbă, dă-mi \$3000 repede că am un pistol îndreptat spre capul tău’. Aveam mâna sub haină, țineam degetul, ca o țevă de pistol, întreptat, spre ea. Mi-a pasat banii imediat, într-un plic. Mai făcusem treaba asta, știam că lucrează. Am întins-o repede. Chiar în fața ușii un autobuz era oprit în stație, gata să plece. L-am luat din zbor și m-am coborât la gară. Am intrat la o tavernă și am lins câteva beri. Am ieșit afară și am intrat în prima bancă. Am repetat

⁶ Eliberat pe cautiune

aceeași figură și am ieșit cu \$3000, noi nouți. Am luat-o la fugă, am dat colțul și m-am împiedecat de o familie de aboriginali tineri care împingeau copilul în cărucior. Mie-mi plac copiii și, galant, am scos \$200 și i-am întins tânărului: ‘Bro, doar ce am spart o bancă, am ceva bani, ia și tu banii ăștia.’ El, de colo: ‘Poți să mai adaugi încă \$200, bro?’ ‘Ia-i pe ăștia și rade-o până nu-ți bag un glonte-n burtă, lacom nenorocit ce ești’. Am strigat după el, că s-a îndepărtat în grabă: ‘Nu aveți nici un pic de respect față de generozitatea mea, că-mi risc viața ca un erou pentru niște nenorociți ca voi... Rușine să vă fie!’ De supărat ce eram am intrat într-un bar și am băut o bere, două. Am ieșit din bar, m-am suit în autobuz și acolo am băgat de seamă că nu mai aveam nici un ban.

Plicurile mele dispăruseră din buzunar, fie că le pierdusem, fie că mi le furase cineva. Acum eram beat bine. Am coborât din autobuz unde am văzut o bancă. Am intrat ca la mine acasă. Am scris nota și am înmânat-o unei femei la casierie. Era o doamnă în vârstă, cam durdulie. Ea s-a uitat pe hârtie, s-a uitat la mine și a ridicat o palmă mare ca o lopată și m-a plesnit peste față de m-am trezit la pământ. Am luat-o la fugă spre ușă, ea a strigat după mine: ‘Gunoii nenorocit, dacă te prind te usuc din bătaie!’ Eu am crezut-o, afurisită femeie, așa că am sărit într-un taxi, ‘La tribunal, șofer!’ Nu am făcut o sută de metri că ne-au blocat câteva mașini pline cu detectivi, au tăbărit pe mine cu armele în mână, am crezut că nu mai apuc să ajung viu la judecată. Eram doar în pauza de masă. Uite cum s-au adăugat la acuzarea mea aceste spargerii involuntare, am ajuns din nou după gratii. Asta este viața mea, Con , Luke, așa am crescut...

Povestea continuă și cine știe când se va sfârși...

L-am lăsat pe Maradona cu speranțele lui și ne-am îndreptat spre oraș.

CAPITOLUL 28

JESUS BREAD

În vara anului 2004, Dumnezeu mi-a scos în cale un om deosebit, un irlandez pe nume Kevin. Mi-a spus:

- Frate Con, eu am câteva familii sărace de emigranți musulmani și creștini pe care îi ajut cu pâine donată de Bakers Delight. Dar sunt singur, bătrân și cu fondurile limitate. Vrei să mă ajuți? A fost o melodie îngerească în urechile mele. I-am spus:

- Hai la Păstor. Păstorul a cântat cu noi această melodie angelică și a convins Biserica Baptistă Română să finanțeze și să se dedice acestei frumoase lucrări. Am luat contact cu Food Bank și alături de pâine am adăugat și alte alimente, plus îmbrăcăminte și tot ce primeam din partea Bisericii. Am numit-o Misiunea Pâinea lui Isus. Pentru că cerințele au devenit mari, înmulțindu-se numărul celor în nevoie, un an mai târziu, am găsit adăpost la North Way Church, o Biserică Penticostală. În acea vreme eu am aflat suferințele la care sunt supuși oamenii în diferite timpuri, în diferite părți ale lumii. Eram ca o Biserică, câțiva credincioși suferind cu cei ce suferă, acoperind lipsurile celor ce duceau lipsă. Totul era așa de natural, fără restricții religioase, fără pretenții, fără prea multe reguli. Eram doar oameni. Și nu s-a terminat această stare de har. Această dragoste omenească turnată în noi împreună cu dragostea dumnezeiască merge mai departe până-n ziua de azi.

Hai să tragem un colț al cortinei:

MONICA

Era pe la ora patru după amiază, pe la jumătatea lui mai. Tocmai ațipisem. Obişnuiesc să dorm o jumate de oră înainte de a pleca să iau taxiul de la garaj. Lucram în schimbul de noapte.

Deci, cum spuneam, tocmai adormisem când deodată mă trezesc într-o mare hărmălaie. Țipete, plânsete, m-am alarmat. Am deschis ușa și Priscila a intrat disperată. Priscila este o femeie sudaneză ce locuiește în vecinătate. Fiind văduvă, este în atenția Bisericii. Plânge, strigă necontrolat:

- Monica, Monica mea, copila mea, am pierdut-o, nu a venit de la școală, nu știu unde poate fi; Dumnezeu mi-a luat copila, Doamne, dă-mi-o înapoi, te rog...

Apoi s-a agățat de mine:

- Con, unde este Monica mea? Caut-o... Caut-o... Monica mea...

Dar iată că apare în grabă, dinspre Warriapendi Primary School, un tânăr african înalt și slab. Este și el în căutarea fetei pierdute.

- Nu este nicăieri, am căutat-o peste tot, ne anunță el descurajat.

- Hai să o mai căutăm, mă hotărâsc eu fără să știu prea bine ce era de făcut. Să începem cu școala, așteptați mă duc să scot mașina din garaj.

Van-ul este la Andy, mecanicul, la reparat, așa că iau Toyota lui Gogu, băiatul meu, mașină sport, mică, abea încăpem.

Ne-am învârtit în jurul școlii, în Nollamara Avenue, nimic, nici picior. Priscila are o idee:

- Hai la Niybol, poate fetele ei știu ceva de Monica mea.

- Hai!

Niybol s-a alarmat imediat. Fetele ei, are zece, au intrat în panică. Toate vorbesc de-o dată, țipă, plâng.

- Monicaaaa, unde esteee, Jesus Christ, unde este... El să o scoată și să o găsească... Hai la Agnet, poate fetele ei știu ceva. (Are opt fete.)

Am înghesuit în Supra lui Gogu pe Priscila, Tânărul african, două, trei fete ale lui Niybol, pe Niybol în față, și am plecat în grabă mare pe Ravenswood Drive, la Agnet. Agnet nu este acasă. Fiecare are câte o idee, unde ar putea fi Monica. Le-am spus cam categoric:

- Tăceți din gură că am asurzit, toată lumea merge acasă, eu cu Priscila și Tânărul african mergem la Poliție. Cu fiecare minut întârziat e mai dificil de găsit copila.

Le-am dus la Niybol acasă, când apare dinspre Flinders Street Ria, mama lui Athor, o femeie africană încă tânără, foarte înaltă.

- Merge și Ria cu voi, este ea hotărâtă.

- Nu ai loc!

- Am, sunt puțină, puțină, am loc.

- Ba nu ești puțină, ai doi metri, în cultura mea ești destul de mare, vezi cum faci, unde te bagi...

Am ajuns la ora șapte la Mirrabooka Police Station cu Priscila, Ria și Tânărul african. Noroc cu el că știa engleză și swahili, și arabă, băiat deștept, ce mai, a fost interpret.

O polițistă foarte amabilă și afectată de situație ne duce într-o mică încăpere:

- Așteptați aici să vină un ofițer să ia toate datele ca să o poată da dispărută pe fată. Vine ofițerul, eu îl întreb:

- Cât durează formalitățile?

- Cam o oră, presupune el.

- Bun, atunci eu mă duc la garaj să-mi iau taxiul și vin într-o oră,

Ok?

- Very Good, toți mă aprobă și eu dispar.

M-am îndreptat în viteză spre Kingsley să-mi iau taxiul. Pe drum m-a cuprins îngrijorarea, panica, tristețea. Știu toată situația Priscilei. Are cinci copii. O fată de 20 de ani măritată la Sidney, alta de 15 ani, Asunatha care locuiește cu sora ei, dar trebuie să vină în curând la Perth, un alt băiat pe nicăieri, unul prin America. La ora actuală Monica este singura ei copilă care i-a mai rămas. Și iată că s-a dus și ea, a dispărut și nu mai este... Ce ne facem, Doamne, ce ne facem...?

Mi-am adus aminte de fratele Vili, cum cântă el: ‘să ne rugăăm...’ și am început să mă rog Domnului:

“Doamne, numai Tu știi unde este Monica acum și, dacă vrei poți să o dai înapoi mamei ei. Este ultima ei nădejde, ai milă, Doamne.”
Și rugându-mă în felul acesta am ajuns în Kingsley, am parcat Supra lui

Gogu, am luat taxiul și m-am întors la Poliție, în Mirrabooka. Nu terminaseră încă formalitățile.

M-am așezat pe un scaun mai într-un colț să vorbesc cu Domnul.

Dar iată că se deschide ușa și intră un șofer de autobuz, îmbrăcat într-o cămașă albă imaculată, în pantaloni scurți, ciorapi albi trei sferturi, și lângă el... Monica. Polițista se uită la mine, la Monica cu fața luminată de bucurie. Monica a venit în grabă spre mine:

- Con, m-am pierdut, m-am rătăcit... O iau în brațe bucuos, polițista se grăbește să ducă vestea bună Priscilei și celorlalți. Când a văzut-o Priscila a strigat bucuroasă:

- Fata mea mică, Monica mea, Mulțumesc Jesus Christ... Mai că a albit-o de pupături. Ria și Tânărul african la fel, ce mai, bucurie mare. Polițistul era și el plăcut impresionat de această scenă.

Șoferul de autobuz mai să iasă pe ușă, dar nu a scăpat până Priscila nu l-a strâns la piept și l-a sărutat conștiincios, până ce omul a ajuns la ușă și ne-a urat de bine dispărând în noapte.

Priscila a îmbrățișat-o pe polițistă, a lăsat-o și s-a îndreptat hotărâtă spre ofițer cu brațele deschise. Polițistul a driblet-o cu mare abilitate și a trecut în dosul biroului. Foarte oficial s-a adresat copilei:

- Dragă Monica, ai făcut bine că ai anunțat o persoană adultă că te-ai rătăcit și în special un șofer de autobuz. Dar cel mai bine este să suni "000" la Poliție, la orice telefon public, fără bani, spui unde te afli, noi venim și te luăm. Să nu te urci la un necunoscut în mașină, doar în mașina Poliției. Să ne vedem cu bine.

Am plecat fericiți, ne-am suit în taxi. I-am dus pe fiecare acasă.

Am dus-o ultima pe Ria, stă în Balga, suntem vecini. A încercat să-mi spună ceva dar nu am înțeles sau mi s-a părut că nu înțeleg. O întreb:

- Ce ai spus? Mai spune o dată.

- John Howard, este bun.

- Ce ai spus?

- John Howard, Regele, The King, Regele Australiei, este om bun. Are grijă de Ria, Athor, Monica, mâncare, apă, foc, haine... John Howard Good King, bun cu Ria...

- Să știi că ai dreptate, Ria, Regele John Howard este bun cu toți, și cu Con, și cu Anita, și cu Carmen, și cu Lucas, Dumnezeu să-l binecuvânteze.

- Amina, amina, aprobă Ria.

Am lăsat-o în fața porții și am început lucrul cu taxiul, coborând ușor spre Nollamara.

CAPITOLUL 29

BALENA

(Pentru un turtoi în plus)

- Am să mă judec cu Ministerul de Justiție; m-au obligat să muncesc în închisoare după ce venisem din Spital, după operație. Eram anemic și slab că nu puteam să car găleata cu apă, spălam pe jos pe uscat. Am să cer despăgubiri și am să mă judec până voi câștiga – nu pot să pierd, dreptatea este de partea mea!

M-am mirat minune mare... Profesorul îmi expunea planul lui de răzbunare – bani mulți în schimbul anilor pe care i-a suferit în închisoare... pe nedrept.

- Dreptatea este de partea mea!

Pretenție mare, cine poate s-o dovedească?

Să speli dușumelele fără apă, să mături fără matură, asta nu este posibil... Dar să bați cuie... fără cuie, asta este posibil?

Doamne, mi-e frică să mă întorc din nou în frumoasa și iubita mea patrie-mamă, România. Mi-e frică de amintiri; să mă întorc în închisoarea Aiud... (Dacă nu mai pot ieși de acolo?!)

1982, iarnă cumplită. Eram în Boxa Zero, vecin cu Boxa Criminalilor. Frig, îngheț... Boxele erau ca afară. Un perete era din plasă de sârmă, ceilalți din scândură, tablă deasupra capului. Frig cumplit...

În fiecare dimineață venea "Balena". Asta era o remorcă imensă, ca un vapor mare, ca o... balenă. Era încărcată cu lădițe de lemn, lădițe de bere, cine-și mai amintește de ele... cine poate să le uite? Erau mii de lădițe de lemn rupte, grămădite la întâmplare; balena se legăna pe valurile blestemelor noastre. Fiecare hoț primea câte 17 lădițe care trebuiau reparate. Fiecare hoț avea un fel de ciocan – un fier pătrat sudat la capătul unei țevi scurte. Și mai trebuia să aibă fiecare hoț o cutie cu cuie. Cuiele erau date jos din balenă, dar luau calea gheretelor

unde stătea caraliul. Cuiiele erau ciubucul lui, nu știa nimeni ce face cu ele. Porunca:

- Hoților, scoateți cuiiele vechi, îndreptați-le și folosiți-le. Și nu cumva să nu faceți norma de 17 lădițe că nu mâncați nimic azi.

Pocăitul se apropie de mine:

- Hai să ne plimbăm amândoi până se descarcă balena.

- Hai, gagiule, și pornim, cinci pași înainte, cinci pași înapoi. Ies aburi din nările noastre. Îmi spune tainic:

- Șă știi că așa a făcut Faraon lui Israel, poporul Domnului, cum ne face Anticristul ăsta. (Vorbea codificat despre Ceaușescu). I-a forțat să facă cărămizi fără paie. Își adunau singuri paie de pe câmp și trebuiau să facă norma întregă. Uite, eu am adunat un buzunar de cuiie vechi, tu ai?

- Nu. Nu cred că am nevoie.

- Uite, ia de la mine cuiiele astea, și îmi pasează un pumn de cuiie ruginite. Apoi, misterios:

- Te cunosc, știu că nu ești un om rău, dar oricine ai fi, crede în Isus Hristos și vei fi mântuit, tu și familia ta. Caraliul strigă la noi:

- Încolonați-vă să primiți lucrul pe azi.

Ne încolonăm. Eu stau mai la margine. Arunc pumnul de cuiie ruginite pe pământul înghețat. Un hoț se apleacă repede și le culege cu degetele înghețate de pe pământul înghețat. Vine Romică din boxa criminalilor cu doi țigani slabi și lungi de statură. Îmi spune:

- Costică, dă-le câte o legătură de țigări, ăștia vor face și lădițele noastre. Și vino la criminali că este mai adăpost.

Aveam la sarsana 80 de legături de țigări câștigate la barbut, mai mult de Romică. O legătură putea să aibă între 15 și 18 țigări. Multe puteai cumpăra cu o legătură, două de țigări.

Vine un șplingar din Ferentari și-mi spune în șoaptă:

- Dingo va pus gând rău. A adunat câțiva țigani, mărci din Sibiu; aveți grijă să nu vă dea mațele afară.

- Romică știe?

- Îi spun și lui acum. Dacă n-ai cuțit cumpără unul. O să ai nevoie... Baftă gagiule.

Aveam la sarsana un pulover de lână, roșu, pe gât, foarte frumos. Întâmplare sau destin? După câțva timp eram în dormitor. Se apropie un necunoscut, un bihorean și-mi spune:

- Te-am văzut cu un sfeter roș, fain. Nu-l vinzi?

- Ce dai? A deschis palma și a lăsat să alunece din mânecă un cuțit cu resort.

- Faină brișcă, facem târgul? Rânjește la mine.

- Facem, coane.

Scot puloverul și facem schimbul. Pocăitul, cu ochii pe mine vede toată manevra. Se apropie. Ce-o mai vrea și ăsta?! Îmi spune încet:

- Omule, nu te distruge singur. Mai ai câteva luni. Am auzit că de Crăciun dă Anticristul un decret și ieșim toți afară. La ce-ți trebuie brișca? Dacă-ți pierzi cumpătul și tai pe cineva nu mai ieși viu de aici...

- Am dușmani, trebuie să mă apăr...

- Tu? Cum să te aperi... Ești doar o umbră trecătoare... Crede-mă pe mine, nu ți se va întâmpla nimic. Eu mă rog Dumnezeuului meu pentru tine.

- De ce, coane? De ce te rogi pentru mine?

- Tu nu înțelegi acum dar vei înțelege mai târziu. Scapă de cuțit cât mai curând.

- Nu mai pot. Dacă-l arunc îl găsesc mâine caralii și ne țin pe toți în lanțuri până spun tot. Și am dat puloverul de lână pe el. Pocăitul mă privește în ochi:

- Dă-mi-l mie. Îți dau în schimb sfeterul meu. M-am uitat mirat la acest om pe care nu-l puteam înțelege. În tăcere i-am palmat cuțitul.

- Lasă sfeterul pe tine că este frig.

Pocăitul s-a depărtat. Părea mulțumit, zâmbea și mormăia ceva în barbă. M-am suit în pat și am încercat să dorm.

Dimineață Dingo l-a atacat pe Romică. Eram în curte, așteptam numărătoarea. Aveam mult de așteptat, era cinci jumate, numărătoarea începea la șase, apoi cafeaua; la șapte mergeam la boxele noastre. Romică nu a rezistat niciodată la frig, îl știam de pe frontieră. Dar el era 'marcă', nu ieșea din dormitor până nu venea cafeaua pe care ne-o dădeau afară din niște bidoane mari, împreună cu turtoiul zilnic. Lui îi

aduceau cafeaua în dormitor, apoi când venea caraliul cu numărătoarea ieșea în coloană. Dingo era șef de dormitor, nici el nu ieșea la frig. Făcea ce voia – ‘marcă de Sibiu’. În dimineața aia l-a atacat pe Romică pe când erau singuri în dormitor. Mare curaj! Nimeni nu putea intra, și cine ar fi îndrăznit?! Ne uitam prin geam; luptă curată, s-a lăsat cu sânge, dar au rămas în viață.

Eu eram înghețat tun, bolnav la acea vreme. Nu știu, poate am tras prea adânc din chiștocul ascuns în palmă, sau știu eu ce altceva, dar am simțit cum îmi fuge sângele în picioare și picioarele mi se fac de plumb. Am ieșit din coloana ce se formase pentru cafea și m-am așezat pe pământul înghețat. Simțeam că o să leșin sau o să mor, aveam o puternică senzație de vomă și un tremur în tot corpul. ‘Umbră trecătoare...’ – vorba pocăitului mi-a sunat în ureche.

Atunci a ieșit Romică din dormitor și m-a văzut căzut la pământ. Era fără ochelari, îi rupsesse în lupta cu Dingo, avea sânge pe buze. Totuși s-a aplecat spre mine și apoi a strigat caraliului:

- Cetățene major, ăsta moare aici...

- Treceți în formație. N-are nimic, să-i dea un turtoi în plus.

Romică m-a ajutat să mă scol și am intrat în formație cu cămile în mâini. Ne tremurau cămile în mâini la amândoi. Primim cafeaua și turtoiul. Eu am rămas cu mâna întinsă după al doilea turtoi promis. Majorul:

- Mișcă-te, ce mai aștepti?

- Turtoi...

- Cară-te de aici, boschetar nenorocit.

Nu mi l-a dat... Oare are importanță un turtoi în plus? Oare mai are importanță ceva? Moartea, viața, cafeaua și brișca, turtoiul, Dingo, prietenia și ura, viața și moarte?

Doamne, mi-este frică să mă întorc înapoi în timp, în gânduri, în patria mea, Aiud. Dacă nu mai pot scăpa?

Douăzeci de ani mai târziu, mă coboram de la Wooroloo Prison Farm. Am lăsat în urmă un om nenorocit, încărcat de blesteme și ocară. L-am lăsat în pedeapsa lui – ani lungi scurși printre gratiile pușcăriilor. Îi plâng de milă și mă cuprinde descurajarea. Mai este șansă? Mai este noroc? Mai este har? Poate plângeam și de mila mea căci dintre lacrimi a ieșit o poezie, o amintire,

Un minut la închisoare

Înapoi la închisoare
În memorii ce-au apus
Lângă clipa trecătoare,
Lângă anii ce s-au scurs.

Un minut să stau cu Tine
Pe pământul înghețat,
Aplecat în rugăciune,
Umilit, îngenunchiat.

Rugăciuni ce niciodată
N-am legat într-un cuvânt
Se rostogolesc de-odată
În zăpadă, pe pământ.

Strig la cerul de aramă,
Strig la Dumnezeuul meu,
Înghețat de frig și spaimă –
Rugăciune de ateu:

“Doamne, mor de frig și foame
Nu mai prind ziua de mâine.
Dă-mi încălțăminte, Doamne
Și măcar un colț de pâine.

Sunt bolnav, dă-mi sănătate,
Apără-mă de dușmani,
Nu mă osânda la moarte,
N-am decât treizeci de ani.

Dă-mi putere, dă-mi speranță.
Și... doar un minut aș vrea
Cât mai sunt încă în viață
S-o văd pe soția mea.

Iată, un minut dispare
Stors din teamă și durere...
Totuși... ca din întâmplare
A venit... o grațiere.”

A venit de Crăciun în 1982.

CAPITOLUL 30

ULTIMA GARĂ

Prin anul 2005 s-a eliberat Maradona. L-a luat un creștin și l-a găzduit, a avut grijă de el pentru o vreme. Era fericit. Era liber. Nu se atingea de alcool și scria cartea vieții lui. Ne întâlneam în Gara Centrală.

- Îmi place să stau aici, în gară, îmi spune el. Mă sui în ce tren vreau, mă dau jos unde vreau, numeni nu mă deranjează, nimeni nu mă urmărește.

- Norocosule, gândesc eu cu glas tare.

Stăteam la o măsuță într-o cafenea în Murray Street, lângă Mayer. Liniște, răcoare, bună cafea. Maradona a început să-mi citească din cartea lui dar gândul m-a purtat departe, departe, în iubitul București, imediat după decretul din 1982 când am fost eliberați de la Aiud, soția tinereții mele și eu, vai de noi amândoi... Era iarnă, frig uscat fără zăpadă, dar mie nu-mi păsa. La Aiud lăsasem boxa zero – minus douăzeci de grade, îmbrăcat în zdrențe de boschetar. Acolo mă plimbam cinci pași înainte și cinci pași înapoi. Atunci visam că mă plimbam pe Calea Griviței de la Podul Constanței până la Cișmigiu; treceau tramvaiele pe lângă mine, priveam case, blocuri, mașini, femei frumoase, restaurante.

Dar iată că visul a devenit realitate... Am mers într-o zi de la Chitila până la Chibrit, să tot fie 10 km. Tocmai voiam să traversez Calea Griviței să intru la Alimentara să-mi cumpăr o sticlută de țuică să am de drum când, iată că se opresc toate mașinile. Eu mă uitam la șoferi și ei la mine. ‘Măi, ce să fie?’ Un șofer îmi face semn cu mâna că pot să traversez. Eu? Da, eu, nu mai era nimeni lângă mine. Adică toate mașinile astea s-au oprit pentru ca să mă lase pe mine să trec? Am traversat strada în fugă. Am observat că eram la trecerea de pietoni – eram pieton, făceam parte dintr-o categorie de oameni. Mai târziu, când am citit în Biblie că toți suntem păcătoși m-am bucurat că iar m-am găsit făcând parte dintr-o categorie de oameni. Nu eram un individ

separat, neînsemnat, eram un păcătos... Dar asta a venit mult mai târziu, acum eram un pieton și m-am bucurat că sunt și eu cineva.

În plimbările mele mereu aveam o coadă după mine. O Dacia neagră mă urmărea, mă depășea, mă aștepta până ce eu treceam și... tot așa... O dată șoferul s-a dat jos să se dezmoștească și fuma liniștit. Eu am ajuns lângă el, am scos o țigară, m-am apropiat, i-am zâmbit:

- Îmi dați un foc, don major? Mi-a dat foc și s-a uitat cu ură în ochii mei. Eu i-am mulțumit:

- Să trăiți, don major, și am trecut mai departe.

Treceam într-o zi peste podul Giulești, Dacia neagră era după mine fără jenă. Am traversat bulevardul 1 Mai că am văzut o coadă mare la Alimentară. Nu aveam nevoie de nimic, doar să-mi petrec timpul. Magazinul era gol, nimic de mâncare pe rafturi, doar apă minerală. Afară era o coadă de 100 de oameni. Intru-n vorbă:

- Ce se dă aici? Un bătrân pufăie din țigară și-mi răspunde:

- Ce-o fi, dom'le. Bun ce-o fi... O țigancă tânără, tremurând din dinți de frig, este mai informată:

- Vine 'frații petreuși'⁷ și tacâmuri. Altă țigăncușă:

- Aduce brânză și ulei, mi-a spus mie sectoristul⁸. Cealaltă o plesnește peste gură:

- Ti-am spus fã să nu mai umbli cu câinele ăla. Te omoară tata dacă te spun. Țigăncușa lasă capul jos, plânge ușor:

- Să nu mă spui, fã...

Și viața merge înainte....

Maradona citește din cartea vieții lui. Eu îl privesc cu bucurie – ăsta a scăpat de focul iadului. Îi și văd sufletul în rai.

L-am lăsat în gară și au trecut câteva săptămâni bune până l-am revăzut. Pentru ultima oară. Uite cum a fost:

⁷ Doi pui de găină congelați

⁸ Milițianul responsabil pe cartier

Conduceam taxiul prin Northbridge. Era după miezul nopții, vineri seară. Aici este iadul pe pământ noaptea. Eram oprit la semafor pe William Street, colț cu Frances Street. L-am văzut ieșind din mulțime, traversa strada – Maradona, cu capul plecat, mers nesigur, împleticit, s-a apropiat de mine. M-a cunoscut. Am tras taxiul lângă el și am împins ușa:

- Urcă, sari sus, Maradona. S-a urcat în taxi greoi. Am demarat ușor, am virat stânga pe Roe Street. Am oprit într-un loc liniștit. Eram în spatele Gării, vechiul nostru loc de întâlnire. Eu nu am scos un cuvânt, așteptam...

- S-a terminat, Brother Con, am ajuns la capul puterii mele, la capătul drumului... Fiul meu s-a sinucis, biet copil, doar 19 ani... Nu mai am de ce să lupt, sunt învins... Rămâi cu bine, Brother Con, eu plec într-o lungă călătorie... Înainte să scot un cuvânt a deschis ușa și a coborât în noapte. A pășit în întuneric, înapoi, cale lungă, neștiută...

A fost ultima dată când l-am văzut pe Maradona

CAPITOLUL 31

ANUL SABATIC

Am lipit pe panoul Bisericii această informație:

“Crezi că Domnul Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul tău personal”?

“Cred cu toată inima mea”!

“Pe baza mărturiei tale și la porunca lui Dumnezeu, te botez în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt”.

Păstorul l-a scufundat în apă pe Mario Grecu și iată un miracol împlinit sub ochii martorilor văzuți și ne văzuți – un păcătos devine un sfânt. De necrezut, a fost scufundat în apă un om care doar cu o oră și jumate mai înainte ieșise de la închisoarea Karnet după șase ani de detenție. Mario a folosit primele minute de libertate făcând pace cu Dumnezeu, s-a alăturat poporului Domnului, a devenit un om liber în Domnul Isus.

În legea Mozaică evreii consideră fiecare al șaptelea an un an deosebit. Este anul când se iartă datoriile, pământul nu se cultivă și este anul de eliberare al robilor. Este Anul Sabatic – o șansă nouă. După șase ani petrecuți ca rob în închisoare, iată-l pe Mario intrând în Anul Sabatic. Rob eliberat din lanțul satanei, cu trecutul iertat, sub protecția Harului lui Isus Hristos.

Bun venit în Familia Domnului, frate Mario”.

Ianuarie 2006, Perth, Biserica Baptistă Română.”

Și viața merge înainte; a trecut ceva timp. Și când îl vedeam pe Mario cu sufletul în rai, primesc un telefon de la Poliție:

- Îl cunoști pe Mario Grecu?

- Îl cunosc.

- Vino să-l vezi la arestul din City. Are să-ți dea cheile de la casă, mașină, etc... Și m-am dus.

La ușa arestului un ofițer mi-a dat o pungă de plastic cu ceva chei, apoi l-a adus pe Mario care, speriat și foarte agitat, cu părul vâlvoi, mi-a spus grăbit din ușă:

- Fratele meu, m-au luat degeaba, nu am făcut nimic. Nu mă lăsa, fratele meu, vino după mine și ajută-mă. Ia-mi mașina, ia-mi mobila, eliberează-mi apartamentul, eu nu știu cât stau pe aici. Ia legătura cu Gayl, ea o să te ajute. Imediat a dispărut după ușă. Îl întreb pe ofițer:

- Ce s-a întâmplat, sir?

- A încălcat toate regulile în baza cărora a fost eliberat cu 2 ani mai devreme. Good night, sir. Mi-a trântit politicos ușa în nas.

A doua zi m-am întâlnit cu Gayl și împreună am mers în Como, unde Mario promise de la Guvern un apartament splendid, între milionari. Am încărcat ce era mai prețios, restul am lăsat la săraci. Mașina am dus-o la mine, un Comodore alb, impecabil. Am descărcat restul la Gayl. Îi dau un sfat:

- Gayl, lasă-l pe Mario să-și revină, are nevoie de timp, uită-l pentru o vreme, găsește-ți pe altul, este spre binele tău. Ea, bătoasă:

- Ce vorbești, sir? De ce vrei să-l ascunzi de lume? Este liber să-și aleagă viața, și eu la fel. Și, apoi, cum să-l las??? Că-mi umple patul cu sute. Mario este tot ce-mi trebuie.

- Ok, fă cum vrei... Am dispărut din calea acestei femie care credea că a prins rața cu ouă de aur. Nu am mai văzut-o până în ziua de azi.

Îl vizitez pe Mario la Hakea Prison. Se apără:

- Sunt absolut nevinovat, fratele meu. Or să-mi dea drumul dar trebuie să apar în fața judecătorului, o să fie proces în toată regula. Așa că iar am de suferit pe nedrept. O să vorbesc cu avocata mea să văd dacă pot ieși pe cauțiune. Sunt complet nevinovat. Fii atent să-ți spun cum a fost. Mario începe să-mi povestească:

- Era pe la prânz, tocmai mă sculasem din pat când aud bătăi în ușă. Am cunoscut eu bătăile astea. Fratele meu, așa cum eram, doar cu pantalonii de pijama pe mine, am sărit pe geam de la etaj. Am căzut pe asfalt și când să mă ridic s-o iau la fugă, doi detectivi s-au suit cu

genunchii pe mine. Cu fața la pământ, cu mâinile la spate, în cătușe, dezbrăcat și dezarmat, iar ei înarmați până în dinți, m-au suit în jeep și m-au băgat după gratii. Sunt absolut nevinovat.

Era durere în glasul lui, pe fața lui, îmi strângea brațul căutând să mă convingă că spune adevărul. Ce importanță are adevărul? Cine să-l creadă? Și, apoi... Ce este adevărul...? Adevărul este că Mario e iar la zdup. Hai să-l abat de la realitate cu o glumă pe care cred că i-am mai spus-o altă dată, în altă închisoare.

- Mario, într-o închisoare a venit în inspecție Guvernatorul. A început să viziteze deținuții. Cum deschidea gardianul o celulă, hoțul striga:

“Domnule Guvernator, sunt un om nevinovat?” Așa a mers din celulă în celulă, până când a ajuns la unul care a mărturisit:

“Domnule Guvernator, eu sunt un mare păcătos, hoț, criminal, pe toate le-am făcut!” La care Guvernatorul i-a spus gardianului:

“Eliberează-l pe acest criminalul ca să nu-i strice și pe nevinovații ăștia”. Am adăugat:

- Mario, toată lumea știe că în pușcărie sunt numai oameni cinstiți.

- Fratele meu, eu sunt cu mortul în casă și tu faci mișto de mine, uite, să știi că mă supăr...

- Las' că-ți trece ție până ieși de aici. Mario știa de glumă, l-am lăsat cu moralul un pic mai ridicat și cu o speranță care avea să se spulbere repede.

Primesc un telefon de la avocata lui:

- Mr. Constantine, vrei să depui cauțiune pentru Mr. Mario Grecu?

- Nici mort! Speranța s-a dus, așa că ne-am văzut la tribunal.

M-am mirat minune mare. Erau două femei în sala de judecată care ar fi dat orice să-l vadă pe Mario înapoi, după gratii, și erau alte două femei care și-ar fi dat viața să-l vadă om liber. Acuzăția a fost dură. Mario s-a apărat la timpul lui. A început:

- Your Honor, toți mă urăsc în Hyde Parc Hotel pentru că sunt campion la Rock and Roll. Judecătorul l-a privit pe sub ochelari, Mario a schimbat-o:

- Your Honor, Biserica este aici cu mine, mă cunoaște că sunt creștin bun. Uite-l pe Brother Con, a venit pentru mine. El este preot, păstor, bossul Bisericii, el știe ce om sunt, că sunt creștin și că merg la Biserică!!!

Doamne, mare este mila ta... Dar și pe mine mai că mă trecuseră lacrimile să-l văd pe acest om așa de disperat, doritor, iubitor de libertate.

Judecătorul a ridicat ciocanul și, Bang! Lipsă de probe, cazul cade, Mario este liber.

După câteva săptămâni a venit Mario în curtea Bisericii, pe la prânz, când toți plecam acasă. Era îmbrăcat ca un gladiator, cu pantaloni negri dintr-un material lucios, și o vestă de piele, fără cămașă pe el. Își juca mușchii înaintea Domnului, în Curțile Casei Domnului. A plecat cum a venit. Este încă sub harul Anului Sabatic.

CAPITOLUL 32

CAMERA MOTOARELOR

Cu multă vreme în urmă, pe când eram un tânăr de 14, 15 ani, a fost o perioadă când ne întâlneam în casa părintească de la Balș, mai mulți tineri, toți mult mai în vârstă decât mine. Majoritatea jucau fotbal la Progresul Balș, erau plătiți bine de Partid și veneau în casa mea să cheltuiască banii. Adică să joace poker. Jucam și eu la început dar, nu prea aveam bani și pierdeam și ce aveam, așa că m-am lăsat păgubaș. Dar casa era deschisă pentru joc, mulți intrau și ieșau, câștigau sau pierdeau, și viața mergea înainte, nicăieri; mama era la închisoarea Târgșor, tata tăia stuf în balta Brăilei⁹, cum am mai spus... viața merge înainte.

Dar iată că după mulți ani, când m-am apropiat de bătrânețe, am adunat un grup de bărbați și femei, tineri și bătrâni și am întocmit o echipă de ajutorare a celor în nevoie. Unii sunt de părere că risipim banii Bisericii, alții că ne pierdem timpul – cum, sunt oameni flămânzi în Australia? Oare ne pierdem timpul? Zilele oricum trec una după alta. Depinde cum trec... Iată cum:

Jurnal

(Încă o zi cu Domnul în misiunea Pâinea lui Isus)

Azi Carmen nu va fi cu noi, are ceva de lucru la Departamentul de Emigrație, Naomi este la un Camp creștin al Bisericii Aborigene. La 8 jumate dimineață am ajuns la Biserică. Am descărcat van-ul într-o jumate de oră: 10 saci cu pâine, 200 L de lapte congelat, nenumărate prăjituri, toate donate de Victory Life Church pentru Pâinea lui Isus. Le-am pus alături de o jumătate de tonă de alte alimente aduse ieri de la Food Bank.

⁹ Închisoare, lagăr de muncă

Apoi m-am rugat Domnului și am zis: “Doamne, ăștia suntem, eu și cu Tine, dacă mai este nevoie de cineva, Te rog trimite ajutoare, amin!”

Imediat a tras în parcare Dorraine, o dedicată creștină din Biserică. Are multă putere în rugăciune. Am zis:

- Roagă-te Domnului, Dorraine.
- Nu sunt prea spirituală azi, roagă-te tu.
- Ok.

Cer binecuvântarea Domnului peste noi și intră Dean, prima binecuvântare, a venit să-și primească cutia cu alimente. Dean are un băiat la școala primară, Trevor. Mama copilului este la închisoare, la Bundyup.

Iată un alt ajutor intră pe ușă, este Garry. Garry l-a primit pe Domnul anul trecut în Biserica Africană, acum studiază teologia prin corespondență și vrea să devină păstor. A trecut și el prin prin valea umbrei morții împreună cu soția; acum sunt amândoi întorși la Domnul Isus, eliberați.

Și activitatea începe. Facem colete pentru distribuție la case, în acelaș timp îi întâmpinăm pe cei care vin să își ridice ajutorul. Vorbim cu ei, sunt toți oameni care au nevoie de încurajare, de un zâmbet, de o sărutare, de o îmbrățișare. Kim, o femeie foarte sufletistă, ne vine în ajutor. Pune cartofii în pungi. Kayli, altă tânără australiană ne ajută să punem pâinile în pungi.

Tocmai intră Alf, sprijinit în cârje, cu vecina lui. Ne bucurăm cu toții. Fiecare zi când îl putem vedea pe Alf este o bucurie. Alf are cancer, trăiește de la o zi la alta. Vecina lui este foarte fragilă. Garry se oferă:

- Vă duc eu boxele acasă. Voi stați aici, beți o cafea, ceai, odihniți-vă. Unde locuiți? Dați-mi adresa.

Dorraine este foarte atentă, notează adresele imediat, locuiesc în Denston Way, în spatele Bisericii. De ce este așa de atentă Dorraine? De multă vreme vrea să afle unde stă Alf, să-l viziteze împreună cu soțul ei și să-i prezinte pe Isus cât mai este timp. Îi spune:

- O să ne vedem în curând, Alf.

Eu am încărcat în van alimentele pentru 7 case din Mirrabooka.
- Vii cu mine, Garry? Ne ia o oră, apoi te duci la Alf.
- Vin!

Și am plecat. Am mers întâi la pastorul James, am lăsat multe prăjituri pentru Biserica Sudaneză de limbă Arabă, am urat de bine Rachelei, soția pastorului și ne-am oprit la Ma Sahar. Bătrâna ne-a întâmpinat cu brațele deschise, eu am îmbrățișat-o, Garry s-a uitat la noi cu un zâmbet timid pe față.

De acolo am mers la Harriet; ea a ieșit cu un copilaș mic bucuros să primească ceva dulce. Garry îl privește și are un zâmbet deschis pe față.

- Amina, amina, cam atât mă înțeleg cu Harriet, și mergem mai departe la Rahmat Gulal, o văduva din Afganistan.

Garry îi duce cea mai grea cutie. Gulal o scotocește:

- Șugar? Good, good, chips? Good, good. Orez? God, Copii mei iubesc orez foarte mult. Oil? No oil??? Ai, ai, ai... foarte mult oil am nevoie... Unde este detergent? No detergent, o no detergent, ai, ai, ai...
Și-a pus mâinile în cap.

Garry râde, arată bucuros, parcă a ajuns la un loc de mult dorit, parcă a câștigat un concurs.

Gulal îmi spune:

- Mulțumesc, Con, mulțumesc, mulțumesc...

- Nu mie să-mi mulțumești, lui Isus Hristos mulțumește-I, este binecuvântarea Lui.

- Alah, Alah, mulțumesc... asta este răspunsul ei.

- Gulal, Isus te iubește.

Ea își pune mâinile în cap:

- Alah, Alah...

Ne suim în van și plecăm. Mai avem doar câteva opriri și ne întoarcem la Biserică. Garry arată degajat, are fața zâmbitoare, pare bucuros. Îmi spune:

- Con, n-am mai răs de 20 de ani. Mulțumesc Domnului pentru ziua asta.

Ne întoarcem la Biserică. Garry e bucuros.

Între timp a venit Nill, un vechi prieten. Are cam 67 de ani, bărbat înalt, încă voinic. Are degetele rănite, a căzut cărând o ladă. Totuși, îi dă ajutor lui Garry să ducă boxele lui Alf și vecinei lui. În 10 minute au venit înapoi.

Kayli a plecat, Kim vrea să plece dar mai întâi să ne rugăm. Ne prindem mâinile în cerc și Dorraine începe rugăciunea, (iată că a devenit iar spirituală). Apoi se roagă Nill, pentru cartierele din jur, pentru dragoste și unitate, eu mă rog pentru Dean, Marilda, T.J., poporul aboriginal. Kim are o cauză. Prietena ei a avut un accident; copilul ei este în pericol să rămână orb, mama a condus mașina și e distrusă, copleșită de autocandamnare. Kim plânge și se roagă Domnului pentru un miracol. Doamne ascultă-ne, amin.

- Aici este camera motoarelor, murmură Garry, îmi place aici, o să vin și vinerea viitoare. Aici este camera motoarelor...

Oamenii vin și își primesc cutiile cu alimente, o invitație la Biserică, apoi pleacă în calea lor; noi pregătim alte cutii pentru alții care vor veni. Până la ora două după amiază cam 70 de cutii cu alimente ies afară.

A coborât și Kevin, este ceasul 11:30. Ne îmbrățișăm, ne strângem mâinile. Dorraine pune de cafea.

Intră Jenifer, cu fetița ei de 3 ani. Jenifer este o tânără femeie musulmană care a primit invitația noastră, a venit la Biserică, este pe calea lui Isus, acum a părăsit-o bărbatul. A venit să ceară sfat, ajutor. Garry, Nill și Kevin se roagă Domnului pentru acest suflet. Fetița stă cuminte pe scaun. Eu cu Dorraine facem o cutie pentru Pomet, soțul Angelei. Sunt din Congo, Pomet a făcut un pic de școală biblică. Se uită atent la cei ce se roagă pentru Jenifer. Îi spun în șoaptă:

- Este o femeie musulmană, vrea să devină creștină...

El îmi răspunde în șoaptă:

- De ce faceți asta? Femeia poate să fie omorâtă de familia ei dacă află. Mai bine lăsați-o să trăiască.

- Pomet, viața și moartea sunt în mâna Domnului Isus, dacă El vrea ca această femeie să intre în rândul martirilor cine poate sta

împotriva? Isus a spus: ‘Mergeți și faceți ucenici din toate neamurile...’, asta facem noi aici pe lângă împărțirea pâinii.

- Ai dreptate, frate, este de acord el, totuși cam grăbit și-a luat cutia cu alimente și a ieșit.

După rugăciune am mai stat de vorbă cu Jenifer, ne-a spus așa:

Tatăl ei este musulman fanatic care a omorât-o pe mama ei. Acum este la închisoare.

Când bărbatul ei, musulman care nu practică religia, a auzit că ea s-a dus la Biserică cu fetița, a fugit de acasă. I-a fost teamă că va auzi bătrânul, la închisoare, și o să trimită pe cineva să-l omoare.

Jenifer a zis așa:

- Dacă îl primește pe Domnul Isus am să fiu alături de el. Îl aștept.

- Hai să ne rugăm pentru soțul tău și pentru tatăl tău, ca să fie iertați și mântuiți.

Înapoi la sala motoarelor, înapoi sub presiunea Duhului Sfânt, înapoi la mila lui Isus. Doamne, ajută-ne pe toți.

Cam asta s-a întâmplat în prima jumătate a zilei de vineri, 16 februarie, la Biserică, pe când noi, câțiva robi ai lui Isus, împărțeam pâinea Domnului celor în nevoie.

CAPITOLUL 33

DOMINIC

Nu am mai ajuns la înmormântare, m-am rătăcit, n-am avut adresa corectă și nu am ajuns la înmormântare la timp. Am sunat de câteva ori și nu mi-a răspuns nimeni. Ceva mai târziu mi-am dat seama că îl sunasem chiar pe decedat să-l întreb adresa cimitirului, și chiar fusesem intrigat că nu-mi răspunde. Și atunci m-a atins un val de îngrijorare, oare nu o luasem razna?

Pe Dominic într-un an l-am primit de la Dumnezeu și în acelaș an l-am dat înapoi. Iată cum a fost:

Într-o dimineață, la patru, mă rugam Domnului, înainte să plec la sevici. Rugăciune știută, repetată aproape în fiecare dimineață: ‘Doamne, ajută-mă unde nu pot, poartă-mă unde nu cunosc, învață-mă ceea ce nu știu’. La urmă am cerut un suflet să-l conduc la Domnul – primul român care îmi iese în cale este jertfă.

Cu credința că am fost ascultat m-am suit în taxi și mi-am început alergarea. La ora nouă mă aflam la Balga Bazar, în stația de taxiuri. Și iată-l înaintea mea pe Dominic. Bărbat înalt, în plină vârstă, sub 40 de ani. Cam șifonat, zgribulit, dar mândru și fălos se îndrepta spre Bottle Shop, după ale gurii. Mi-am zis: ‘ăsta este jertfa promisă. Doamne, am să mă ocup de el până la sfârșit.’ Strig tare:

- Hei, Dominic! Dacă mută ăștia cârciuma mori de sete. Ce mai faci?

- Costicuță, du-mă acasă.

- Hai, urcă sus. Și am plecat – 500 de metri pe Princess Road în sus, am ajuns. El:

- Hai să bem o bere Costicuță, lasă vrăjala că pocăiții nu bea, vă știu eu că toți beți pe blat.

- Bă, tu pe toate le știi, dar eu nu mai beau de 6 ani, pe asta n-ai știut-o. Bea tu că eu am băut 25 de ani.

- Și eu cam la fel, dar o țin înainte, ce s-o alege...

- Fără Isus se alege praful de toate, îl încurajez eu.

- Costică, tu mă cunoști prea puțin. Dumnezeu nu mă vrea. Sunt prea păcătos, sunt prea rău, sunt ca tata. Îmi aduc aminte de tata câte o dată, parcă-l văd. Eu eram un copil când au început comuniștii colectivizarea pe la noi. Într-o zi au venit de la Raion, în trăsură, doi delegați să contracteze animalele oamenilor. Au venit la tata și i-au zis:

- Ai un armăsar de prăsilă, poporul are nevoie de el. Am venit să-l luăm și să-l ducem la grajdurile CAP.¹⁰

Tata fusese informat mai dinainte, știa că vor veni. Le-a spus:

- Veniți și luați-l.

A deschis ușile și a lăsat lumina să intre în grajd. Calul a venit spre el, îl iubea că îl crescuse de mânz. Tata s-a întors spre comuniști:

- Calul ăsta îl vreți?

- Da, pe ăsta! N-a terminat vorba și tata a întins mâna și a apucat toporul ascuns în paie. Cu o lovitură a despicat capul calului în două. Calul a căzut într-o baltă de sânge, noi, copiii am fugit țipând. Tata s-a întors cu toporul plin de sânge spre comuniști:

- Veniți și luați-l, veniți, hoților, luați-l, hai, hai, veniți!!!

Comuniștii s-au speriat, au dat dosul și au luat-o la fugă, au sărit în trăsură și dă bici cailor. S-au dus și nu s-au mai întors.”

- ăsta este tata, Costicuță, și eu sunt ca el, câine rău. Apoi, tu știi cu ce mă ocup...

- Mai știi și eu câte ceva, Dominic. Mai știi că dacă faci un pas către Isus el va face doi către tine. Multe ai făcut tu în viața ta, de ce nu o faci și pe asta? Încearcă.

- Am încercat, încerc mereu. Nimeni nu mă știe. Toți mă judecă, femeia m-a lăsat și ea. Încerc dar Isus nu mă vrea.

- Hai să mai încercăm o dată, te ajut și eu că și pe mine m-au ajutat alții. Vrei?

- Vreau, Costicuță, că poate m-o scăpa Isus de moarte. Am ciroză, n-o mai duc mult. Roagă-te tu pentru mine.

M-am rugat Domnului acolo, în poarta casei lui, pe când eram amândoi în taxi, și am promis Domnului că o să mă ocup de el.

¹⁰ Cooperativa Agricolă de Producție

Grea promisiune. Mult am regretat-o. M-am ținut de capul lui aproape un an. Mergeam la el și câte-o dată îl găseam țeapăn de beat. Stătea pe scaun, așa bea, așa dormea, șezând pe scaun. Nu mânca cu zilele. Bolborosea cuvinte fără sens:

- Professore, mie să-i dai bomboane albe, bă! Astea le place la copiii mei, copiii mei...

Până la urmă, într-o zi, tot la poarta lui, l-am luat de mână și:

- Hai să ne rugăm.

- Hai...

- Doamne, Tu mi l-ai dat pe acest om iar eu mărturisesc că nu știu ce să fac cu el. Ți-l dau înapoi. Amin. Și i-am spus lui Dominic în fugă:

- Îmi pare rău, dar nu mai am putere, nu mai am speranță... Mă dau bătut...

Am fugit, am fost învins, am pierdut lupta. Am părăsit o oaie rătăcită și rănită, în drum spre abator, spre tăiere... Doamne iartă, ai milă...

Dar viața merge înainte și bunătatea Domnului este fără sfârșit. La scurt timp, Dominic fuge din Australia de frica dușmanilor. A revenit la Perth după aproape doi ani și de la aeroport l-au dus direct la Hakea Prison. De acolo m-a chemat și m-am dus să-l văd.

Era tratat bine și respectat de prizonieri. Arăta bine, poate un pic fioros, dar plin la trup, semn că făcea sport și mânca bine. Mi-a spus :

- Ți se pare că sunt Ok, dar să știi că sunt pe moarte. În cel mult un an o iau din loc. Aici o duc bine că nu beau și nu fumez iarbă. Dar în câteva luni ies afară și timpul se scurtează. Dar nu-mi pasă, mi-am trăit viața cum mi-a plăcut mie. Totuși, aș vrea să fac pace cu Dumnezeu.

- Buuun. Dominic, tu ai auzit despre Dumnezeu de la Păstor, de la fratele tău, de la mine. Ai nevoie doar să accepți iertarea lui, să accepți mântuirea. Simplu! Vrei tu să faci asta?

- Vreau.

- Repetă după mine: Doamne Isuse, sunt un păcătos, iartă-mă.

- Doamne Isuse, sunt un păcătos, iartă-mă.

- Primește-mă, Doamne, și pe mine

- Primește-mă, Doamne...

Și viața merge înainte, înainte, spre infinit, spre eternitate...

S-a dus Dominic, n-am apucat să-i aprind o lumânare nici să-i mănânc coliva, dar am primit înapoi speranța că într-o zi vom sta împreună la masă la nunta Mielului, sub strălucirea feței Sale.

CAPITOLUL 34

IVAN CEL VEȘNIC

(Doamna s-a făcut artistă)

Toți îl vorbeau de bine. Toți îl lăudau ca fiind un domn, exemplu de seriozitate, darnic ca Moș Crăciun, frumos ca Făt Frumos, plin de bani ca Rockefeller și, pe deasupra, favoritul Doamnei. Numele lui era Ivan, îl cunoscusem în casă la Carlos care murise cu un an în urmă.

Și pentru că atâtea lucruri minunate am auzit despre el, m-am hotărât să-l vizitez la... Hakea Prison. Când l-am văzut, să nu-l mai recunosc. Era schimbat la înfățișare, slăbise cam 30 kg. Scrie undeva în Biblie că cine slăbește în ziua necazului mică putere are. Mai bine mică decât de loc – asta e de la mine, nu din Biblie.

Stăm la o masă, bem cafea, caraliul cu ochii pe noi. Ivan începe:

- Poate Dumnezeuul tău să mă scape de aici? Poate cineva să mă scape de aici? Doamna a căzut. În ea îmi era speranța. Dacă ea scăpa, m-ar fi scos și pe mine din pușcăria asta. Are bani. Afară, cu bani, faci minuni. Eu am găsit momentul potrivit:

- Ivane, Isus Hristos este cel ce face minuni.

- Adică el mă scoate de aici?

- Nu cred că o va face, dar te-ar putea elibera de tine însuși, de întunericul din fața ta. Dacă El te va atinge vei fi un om liber în această închisoare. El și-a pus mâinile în cap:

- Ești nebun, Costică. Eu eram un om liber, puternic. Când intram eu în Osborne Park Hotel cu prietenii mei, închideam ușile după noi. Eram stăpân pe muzică, pe femei, pe alcool, stăpân pe oameni. În Europa când am fost cu Doamna eram ca un rege. Limuzine la scară, hoteluri de lux, cabane în munți, purcei la frigare și butoaie cu vin vechi. Aia este libertate, Costică. Poate Isus al tău să mi-o dea înapoi?

- Nu!

- Vezi? Îmi place că ești sincer. Am să-ți spun un secret. Am să scap de aici și o voi lua-o de la început. Sunt rege, sunt nemuritor. Sunt nemuritor!!! A ridicat cam sus vocea că un ofițer s-a uitat cam încruntat pe direcția veșniciei.

L-am lăsat cu visurile lui pe acest nefericit sărman om înșelat de satana. Rege!? Nemuritor?! Ivan cel Veșnic...

Și viața merge înainte. Timpul a trecut... Prin vara anului 2007, dacă îmi amintesc bine, am avut o vizită neașteptată – Doamna!

Cu un aer degajat și cu o calmitate bine controlată, Doamna a bătut la ușa casei noastre. Am deschis-o larg:

- Bun venit, Doamnă... Iată că s-a îndurat Dumnezeu.

A intrat triumfătoare, s-a așezat picior peste picior, (ciorapi fini, pantofi parisieni); Aneta face cafele. Doamna:

- S-a îndurate, în sfârșit, Costică, vai de zilele mele... Eu am propus:

- Să-I mulțumim Domnului că până aici te-a ajutat.

- Să-I mulțumim, dar ajutorul ăsta era bun în urmă cu 5, 6 ani... Costicăăă, mi s-au dus pe apa sâmbetii 7 ani din tinerețea mea. Cine mi-o mai dă înapoi? Poate Dumnezeuul tău? Mai poate cineva?

Aneta este copleșită. Și ea și-a pierdut o parte din tinerețe în închisoare. Nu știe cum să o aline, cum să o mângâie. Doamna se reculege:

- Dar acuma, gata! Gata cu tristețea, vreau s-o iau de la început. Vreau să mă mărit dacă am noroc! Apropo, sunt artistă, știi?

- Știu, am fost atotștiutor.

- Am expoziție de pictură în Freo. Vând tablouri, brățări artisanale, mătăsuri pictate, tot ce vrei și ce nu vrei. O să mă îmbogățesc. Dacă am noroc scot un million și îi dau și lui Dumnezeuul tău o sută de mii. ('Mână largă, ca întotdeauna', gândesc eu). Vin cu voi la Biserică, poate s-o atinge ceva și de mine, vreun duh, ceva. Poate,

dacă am noroc, găsesc un creștin singuratic și-l fac fericit. Eu îndrăznesc:

- Dar Ivan?!

- Ivan este băiat bun, lasă-l să trăiască. Știți voi că cinci bărbați am avut? Ultimul s-a sinucis... Săracu... Dar lasă, morții cu morții și viii cu viii. Fiecare cu norocul lui. Mă luați și pe mine la Biserică?

- Duminică la ora nouă vino la noi și plecăm împreună.

- Poate am noroc și mă mărit a șasea oară.

Poate a avut, poate nu, cine să știe?! Doamna a venit de câteva ori la Biserică, i-a căzut la inimă unul din păstori. Eu îi iau apărarea:

- Lasă-l să trăiască. Este om însurat, are copii, nu e pentru tine, Doamnă.

- Ce vorbești?! Ia uite dom'le, nici cu ăsta n-am nococ... Păcat, părea băiat drăguț. Las' că găsesc eu altu... Doamna era sărită de 50 de ani dar avea inima conservată.

Doamna a ieșit pe ușa din spate. A dispăsut dintr-o dată, fără urmă, fără un cuvânt. Ultima dată am văzut-o ieșind din parcarea Bisericii. Un zâmbet fără destinație, o față enigmatică, plină de neliniști și mistere. S-a dus și nu am mai văzut-o niciodată, până-n ziua de azi.

Cât despre Ivan cel Veșnic, a murit de ciroză, la Melbourne, în acelaș an.

CAPITOLUL 35

KO

(Doamne, nu ne părăsi de tot)

Am oprit taxiul pe Majela Road la numărul 9. Am stins motorul și am coborât. Am deschis ușa din spate, stânga. Aștept.

Iată-l că vine – Don. Poartă pe brațe pe Katty, bătrâna lui soție. O așază pe banca din spate și se așază lângă mine. Răsfiră degetele de la mâna dreaptă într-un salut aboriginal.

- How are you, Brother Con?

- Good, good, Brother. Hi, Katty. Katty râde cu gura-i știrbă către mine:

- Mă simt bine Con, du-ne la doctor că am terminat prescripțiile și heroina s-a scumpit... Ha, ha, ha...

- Shush, Katty, o liniștește Don. Pastilele alea te-au lăsat fără picioare. Ea nu se lasă:

- Și pe tine alcoolul metilic te-a înebunit la cap! Hai să-i potolesc:

- Fiți liniștiți că vă dau jos. Hai sa mergem la doctor.

Pornesc taxiul și mă îndrept spre Mirabooka Medical Centre. Don scoate o sticlă din buzunar și mi-o arată:

- Apă curată, Con. Soarbe din lichidul incolor. Știu eu ce fel de apă este... Este un fel de alcool metilic, n-are gust, miros, culoare – 90 de grade alcool. Don râde bine dispus:

- Știi, Con, am spălat geamurile cu lichidul ăsta. Este tot ce mi-a mai rămas, să nu se piardă... Vrei un gât?

- Pune-i dopul, Don. Nu se bea în taxi spirt de spălat geamuri.

- Tu nu ești taxi pentru mine, ești prietenul meu.

- Dacă aș fi nu te-aș lăsa să bei... Îmi sună în minte cuvântul profeților: ‘Dați băuturi tari celui ce piere...’

Don a cărat-o pe Katty în policlinică, sticla în buzunar. După 15 minute doi infirmieri i-au adus pe amândoi pe brațe. Don băuse

jumătate din metanol, era ca paralizat. Katty îl blestema pe doctor, pe Don, pe infirmieri și pe mine. I-am cărat înapoi, acasă. I-am cărat pe rând în curte și i-am pus pe iarbă. Katty râdea și striga către cer:

- Lord, Tu știi că eu sunt o bună credincioasă, ajută-mă să pot să merg cu picioarele astea paralizate. Mather Marry, Jesus...

Don s-a ridicat într-un cot și m-a privit cu un ochi:

- Con, mai ești aici? Mai ești în ring? Buuuun, tu ești arbitru meu. Sunt la podea dar poate mă ridic. Vino, ridică-mi mâna și numără. M-am uitat la el cu milă, cunoșteam scenariul. Don ridică o mână și începe numărătoarea:

- 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10! Knock out! Mâna îi cade în iarbă, capul în piept, lacrimi șiroaie pe obraz. Sunt KO. Gonzales, Gonzales este singurul care m-a doborât...

Aș fi vrut să-i spun: ‘nu este Gonzales, Don, de data asta satana te-a doborât’, dar nu am spus decât:

- Katty, dă-mi \$25, please...

- Ok, cabby, \$30 for you. Adu-mi apă să beau tabletele astea. O, tabletele astea... Doamne ai milă, nu ne părăsi de tot.

A trecut o săptămână. Este soarele sus, aproape de prânz.

- Am ajuns, Don, Katty. Să ne revedem cu bine data viitoare. Don o ridică pe Katty de pe banchetă, pentru a câta oară... Îmi aruncă peste umăr câteva cuvinte:

- Poate nu mai este nici o dată viitoare.

Pe când urca cele câteva trepte de la intrare, ușa se deschide brusc la perete, iese alergând și țipând Kayli, nepoata lor, o femeie tânără, cine să-i știe vârsta?... Kayli fuge spre taxi, ține o mână apăsată în partea stângă, deasupra șoldului. Cade până să ajungă la mașină, se ridică, deschide ușa. Are palmele pline de sânge, țipă la mine:

- Repede șofer, mă omoară, m-a înjunghiat, repede...

Se aruncă pe scaunul din spate; a împrăștiat sânge peste tot, pe ușă, pe geam. Vine alergând din casă fratele ei, Matt, strigând:

- Stai, așteaptă să vin și eu.

L-am luat din mers și... cu curaj am încercat să părăsesc terenul de război. Din ușă a strigat la noi un bărbat mare, oacheș, nu-l știam:

- Vă omor pe toți, câinilor. Întrădevăr, avea un cuțit în mână, așa că am accelerat în grabă, îndreptându-mă spre Royal Perth Hospital. Kayli strigă la mine:

- Du-mă la Poliție în Mirrabooka. Să vadă și ei că de mult l-am reclamat pe John că mă bate și mă amenință cu moartea, și nu le pasă. Vreau să mor în fața lor.

- Ok. Am întors taxiul spre Poliție.

- Matt, geme Kayli, Matt, pierd mult sânge, să nu se piardă. Matt, linge-mi sângele. Își dezgolește rana, era o tăietură îngustă, am văzut-o, sângera. Și Matt se apleacă peste Kayli și-i linge sângele ce se prelingea pe șold.

Doamne, Dumnezeule,ăștia sunt oamenii creați după chipul și asemănarea Ta... Doamne, Dumnezeule, nu ne părăsi de tot. Aici este satana în taxi, apasă peste acești nefericiți și eu n-am putere să-i ajut pe ei și nici să-l alung pe cel viclean. Deabea am putere să apăs pe accelerație, pe frână...

Am ajuns la Poliție. Cei doi nefericiți coboară, se îndreaptă spre intrare, i-am pierdut, nu-i mai văd, dar Tu vezi totul, Doamne... Ai milă de noi...

M-am odihnit câteva minute apoi am plecat încet, parcă rușinat de neputința mea. Era sânge închegat pe geam, pe uși... Sânge peste tot... Trebuie să-l spăl, să-l șterg. Doamne, cum să-l spăl, cum să-l șterg? Este și acum acolo, pe geam, pe minte, pe inimă... Doamne, nu ne părăsi de tot.

Când m-am despărțit ultima oară de Don, el s-a îndoit că ne vom vedea în curând, așa cum eu i-am urat. Și totuși după câteva zile iată-i în taxi, îi aduceam, ca de obicei de la Medical Centre acasă. Era o zi plăcută de primăvară, prin septembrie.

După ce Don a pus-o pe Katty pe iarbă, în curtea casei lor, s-a întors la taxi, mi-a plătit și m-a întrebat:

- Con, nu vrei să stai 5 minute? Îți aduc ceva rece de băut.

- Thank you, Don, cum să nu? Intru în curte și stau pe iarbă lângă Katty. Don aduce o sticlă de coca cola pentru mine și o sticlă cu acel lichid incolor, fără miros, fără gust, fără culoare, 90 de grade alcool. Se așază lângă mine. El soarbe din sticla lui, eu din a mea. Katty s-a întins pe iarbă, a închis ochii, pare că a adormit. Don îmi spune:

- Con, eu am fost boxer profesionist. Am boxat în America și în America Latină. 15 ani am fost neînvinc. Am avut bani, mașini, cai de curse și femei minunate. Cu 25 de ani în urmă am venit acasă, în Perth. Eram un om bogat. Poți să crezi ce-ți spun eu?

- Pot, Don. De fapt am auzit de la alții, chiar tu mi-ai mai spus câte ceva.

- Katty era frumoasă, o, foarte frumoasă, și uite-o acum... Și uite-mă și pe mine... Crezi că sunt terminat, nu?

- Cred că atâta timp cât trăiești mai ai șansă.

- Sunt încă boxer, am să mor boxer. Sunt pe ring. Hei, Con, vrei să te lupți cu mine? Mai trage o înghițitură bună din sticlă. Deja i s-a urcat la cap, vorba-i este greoaie, ochii-i lucesc. Hai, Con, luptă cu mine. Se ridică cu greu din iarbă. Mă ridic și eu, suntem foarte aproape unul de altul. Îi spun:

- Ok, Don. Ne luptăm. Oare tu nu ai observat că noi ne luptăm de mult? Ne luptăm de când ne-am cunoscut. Astăzi este finala. Îi pun mâna pe umăr și continui:

- Don, cancerul te-a năpădit, tu știi că nu mai ai mult de trăit, poate nu mai prinzi Crăciunul. După ce mori, unde te duci? Viața nu se sfârșește la cimitir, acolo începe. Ce te așteaptă, iadul sau raiul?

- Con, Dumnezeu este bun, poate că mă va ierta...

- Vrei să te ierte?

- Vreau.

- Repetă după mine: Doamne, Isus Hristos, sunt un păcătos, te rog iartă-mă.

- Dear Jesus Christ, sunt păcătos, te rog iartă-mă.

- Nu vreau să ajung în focul iadului, ci în rai, Te accept ca Domn, Dumnezeu și Mântuitor al meu.

- Te accept ca Domn și Mântuitor...

- Amin.

- Amin.

I-am strâns mâna, l-am îmbrățișat și i-am spus:

- Don, acum ești învingător. Nu mai trebuie să ne luptăm, suntem frați. Te las acum, ai grijă de tine și ai grijă de Katty.

Am ieșit din ring, dar nu ca un învins. Amândoi eram învingători, amândoi eram campioni. I-am lăsat și m-am depărtat ușor, parcă să nu tulbur boarea de pace și liniște ce o simțeam peste acel loc. Katty a rămas lungită pe iarbă cu gura-i știrbă deschisă, parcă râdea, parcă zâmbea, Doamne, ce zâmbet...

Don a rămas în picioare pe ringul de luptă. Meciul lui nu s-a terminat, lupta continuă, dar Isus este în colțul lui, de partea lui.

Toți suntem pe ring, Lupta este în toi, dar Victoria este a noastră, Isus Domnul este cu noi.

DIALOG

- Ha, ha, ha, și ha, ha, ha!!! Râde diavolul cu gura până la urechi. Îl întreb:

- De ce râzi, satano?

- Râd de tine, ha, ha, ha. Râd de tine că ți-ai irosit viața alergând după cadavre. Ha, ha, ha!!! Uită-te la tine, ai îmbătrânit degeaba. S-a dus tinerețea ta, ai pierdut-o-n cimitirul sufletelor. Ai păstorit oile mele, oile de tăiat, cele mai ticăloase din turmă. Răspund:

- Știu, asta este misiunea mea – oile de tăiat.

Întrebă:

- Unde sunt?

Răspund:

- În drum spre abator...

El:

- Ha, ha, ha!!! Ai umblat fără folos pe fața pământului. Unde e copilul tău?

- Acasă.

- Care casă, Constantine??? Este el în casa ta???

- Da.

- Dar eu am colțul meu în casa ta. Și copilul tău este în colțul meu, este al meu!!!

- Pleacă de la mine, satano, căci este scris – *“Crede în Isus și vei fi mântuit tu și casa ta!* Înapoia mea, satano, mincinosule și înșelătorule, Domnul să te mustre!

A fugit diavolul din fața mea, pentru o vreme.

“Sunt tot aici, Doamne Isuse, sunt tot pe front; dar am îmbătrânit, am slăbit, putere n-am, prietenii s-au dus, am rămas singur și diavolul caută să-mi ia viața...”

Apoi,

“Oilor de tăiat, nu vă mai pot paște. Cea care are să moară, să moară, cea care are să piară, să piară, și cele care mai rămân să se mănânce unele pe altele!”

Dar așa vorbește Domnul: “Nu, Constantine!, Ia cele două toiage, unul *îndurare* și altul *legământ*. Sprijinește-te în ele și mergi mai departe de-Mi paște oile de tăiat cât mai ai suflare de viață.”

Amin

CAPITOLUL 36

DEVA

Timpul trece-n voia lui, cine să-l oprească?... După mulți ani a ieșit Deva. A fost la începutul lui 2010. Mi-a făcut o surpriză, m-a sunat într-o seară:

- Costică, am scăpat, sunt liber, vino să mă vezi.

- Unde să vin?

- Îți dau adresa numai ție, să nu afle dușmanul meu. Să nu afle nimeni unde stau, nici chiar Păstorul. Voi, de buni ce sunteți, spuneți tot, nu știți să tineți un secret.

- Bine, vin. Și m-am dus.

Primise o casă de la Guvern în Victoria Park, pe strada... uite că avea dreptate, așa suntem noi pocăiții, spunem tot; poate pentru că nu avem nimic de ascuns, poate pentru că știm că tot ce este ascuns va fi dat pe față în Ziua Domnului.

Dar viața merge înainte. Deva a scăpat după lungi ani de suferință, și a început o altă suferință de care nu-și dădea încă seama. Obsedat de vârsta pe care o avea, (60 de ani, ca și mine), încerca să pară tânăr, chiar se credea tânăr și asta cere efort mult. Se antrena mult, zilnic făcea plimbări lungi, mânca bine, dar era trist și singuratic. Îl sun:

- Mergem la Biserică duminică?

- Meeergem, cu fratele Costică merg până la Dumnezeu, mă perie el. Vino și ia-mă. Și m-am dus. La 9 dimineață am fost la el. L-am găsit pe balcon, dezbrăcat până-n brâu, ridica greutatea. Pune greutatele jos și, ca pe vremuri, mă invită:

- Avem timp de o cafea?

- Bine zici.

Cafeaua bună, discuția rea. Îl întrerup din șirul de plângerii:

- Deva, gata, nu mai ești la pușcărie, ești un om liber și binecuvântat. Ce-ți lipsește? Ai un apartament în centrul orașului, televizor de un metru jumate, Mercedes în parcare, plesnești de

sănătate, ai prieteni noi, pocăiți, Biserica este de partea ta, Isus te iubește. Ce vrei mai mult. Și... lovitură de teatru:

- O mitralieră vreau!!! S-o pun pe balcon și să-i omor pe toți care trec prin fața mea, și pe tine. Și dacă prind în bătaia gloanțelor pe dușmanul meu am să fiu fericit, și pe toți cei ce m-au chinuit 10 ani în pușcărie. O mitralieră, asta vreau, să împușc lumea întreagă, să vă împușc pe toți.

Am tăcut, ce să mai spun... Țasta a crescut la umbra Profesorului. Am ridicat din umeri și ochii către cer. Doamne, 10 ani am umblat după omul ăsta și uite ce s-a ales... I-am zis:

- Pune-ți o cămașă pe tine și hai să mergem la Biserică. Părea rătăcit, mi-a răspuns încurcat și speriat de vorbele ce tocmai îi ieșiseră din gură:

- Hai să mergem la Isus, frate Costică.

Eu, în gând, vorbeam cu Dumnezeu: 'Doamne, 10 ani iroșiți...'. Și-a pus o cămașă neagră. Și eu aveam o cămașă aproape neagră – doi cioclii.

Când am parcat mașina în curte Bisericii, cine apare în zare? Cel pe care Deva îl numea Dușmanul, Rivalul lui. A coborât din mașină cu soția tânără și frumoasă și fetița lor dulce și frumoasă. S-au luat de mâini și s-au grăbit spre intrare. Deva a întors capul:

- Unde m-ai adus, Costică?! Dușmanul meu este aici. Eu nu merg un pas înainte. S-a coborât din mașină și, ca un robot, s-a întors cu fața către poartă, apoi a pornit hotărât, drept înainte și a ieșit din curtea Bisericii. Eu am călcat pragul în Casa Domnului și l-am lăsat să plece. Imediat, Rivalul mi-a întins mâna:

- Nu l-ai putut băga în Biserică?

- L-ai văzut?

- Am ochi și în ceafă, răspunde Rivalul. Ar fi fost o mare bucurie în cer; doi pușcăriași, dușmani de moarte, să-și plece genunchii înaintea lui Isus unul lângă altul, în dragoste și iertare. Ce frumos ar fi fost.

Eu sunt total împrăștiat și-i răspund 'duhovnivește':

- Ca-n filme...

M-am așezat pe locul pe care stau de 15 ani. Îmi place locul ăsta. În fața mea stă Păstorul, acum pensionat. Stă acolo de 20 de ani. Biserica este aproape goală. Nu mai vin creștini mulți la rugăciune... Doamne, ai milă de noi.

Am plecat capul în palme: ‘Doamne, 10 ani sunt de când mi l-ai dat pe Deva. Nimic nu s-a ales de el, ia-l înapoi. Ți-l dau așa cum mi l-ai dat, dacă nu mai rău. Găsește pe altul mai bun, căci eu nu mai am putere... Amin’

Nu l-am mai văzut pe Deva nici până-n ziua de azi.

Necrolog

L-am pierdut pe Deva, m-am lepădat de el. Nu este singurul, de altfel. Câteva luni mai înainte am mai pierdut altul, mare pagubă-n cer, mare pierdere – Profesorul.

A fost un om... a fost un om de temut, a fost un om periculos, a fost un om rătăcitor, a fost un om... A fost un om liber, a fost un rob, vesel sau trist, beat sau treaz, a fost un om...

Am citit în ziar într-o dimineață că au găsit un cadavru sus, pe dealuri. Altă dimineață am citit că au mai găsit un cadavru, o femeie, în apropierea primului; mai jos, mai în vale. Altă dimineață am citit în ziar că bărbatul era un lord al crimei – Profesorul.

În altă dimineață am primit un email: ‘Pe când călătoream cu metrourul am citit la știri despre un român, ucis pe dealuri, în Perth. Am suferit cu acest om la închisoare ani grei. Iată că dușmanul lui nu l-a lăsat să trăiască, a terminat ceea ce a început cu ani în urmă’. Semnat – Un jidan din București.

Profesorul nu a fost profesor niciodată. Nimeni nu a putut învăța ceva bun de la el cât a trăit. Eu am învățat ceva din moartea lui. Iată ce: Profesorul s-a prăbușit cu fața la pământ, cu ochii la pământ, cu inima la pământ și s-a întors în pământ, locul de unde a fost scos. Din acelaș material am fost făcut și eu și el, suntem la fel, și tot în pământ ne întoarcem, și el, și eu... Din acelaș material ești făcut și tu, nu contează cine ești, toți suntem o apă și-un pământ. Doamne, ai milă.

CAPITOLUL 37

JAMES

Era târziu în noapte, conduceam taxiul spre garaj după o noapte destul de agitată. Conduceam cu viteză pe Tonkin Highway. Sună telefonul, reduc viteza:

- Alo.

- Hello, Con, my friend...

- Yes, James.

- Con, nu știi tu unde este amanta mea? Nu ai văzut-o în drumurile tale?

- Nu, James, nu m-am întâlnit cu ea. Încerc o glumă: de fapt, nici a mea nu mai știu unde este.

- Con, am pierdut ultima speranță... Micuța mea Yo Ki Ko... S-a dus, a luat-o poliția și nu vor să-mi spună unde au dus-o... Aș vrea s-o ajut. Acum ea are nevoie de mine. Nu vorbește engleză și nici nu vede bine cu ochii. I-aș putea fi de ajutor dar nu știu unde este. Ce să fac, prieten al meu, ce să fac?

- Încearcă să dormi, James. Dimineața aduce întotdeauna ceva nou, lumină nouă, speranță nouă, viață nouă. Încearcă să dormi, prietene.

- Ok, my friend, pe curând... Dar dacă o vezi, să-i spui că o iubesc...

A fost ultima oară când am vorbit cu James. A murit la scurt timp după aceea. L-au găsit lat în mijlocul casei, mort. James – 65 de ani, britanic, om inteligent, intelectual, alunecat în Valea viței de vie, valea unde vinul curga în șuvoaie luând în vârtejul lor speranțele și sănătatea.

L-am cunoscut pe James prin 2006. L-am luat în taxi de la hotel, beat mort; abea se mai ținea pe picioare. Am vorbit puțin, l-am lăudat:

- Mare performanță, sir; mai ești vertical la ora asta din noapte. Eu, cu câțiva ani în urmă, la ora asta eram mort sub pat, lat. Tu te ții bine. El s-a uitat la mine zâmbind șugubăț:

- Și tu ai fost un alcoolic?
- Da.
- Atunci știi tot... Cum ai scăpat?
- Nu-ți spun acum că uiți până mâine. Îți dau numărul meu de telefon. Sună-mă și vin să te văd. Ok?
- Ok. S-a coborât cu greu din taxi și clătinându-se a intrat într-un complex de apartamente pe Hector Street, în Yokine.
- O să te sun, m-a asigurat la coborâre. Și chiar m-a sunat peste câteva nopți. Mi-a spus scurt:
- Vino să vorbim mâine. Ok?
- Ok. Și m-am dus. L-am găsit beat. Stătea de vorbă cu o... pisică mare, neagră. Când m-a văzut, James s-a bucurat, dar pisica, geloasă, a scos un mieunat de luptă, m-a scuipat, dar dacă a văzut că nu mă sperie s-a depărtat mânioasă și s-a tolănit ostentativ într-un fotoliu, cu ochii pe mine.

Am stat de vorbă cu James cam două ore, timp în care a băut multă apă cu ghiață și s-a mai trezit un pic. I-am povestit din viața mea și m-a ascultat atent. L-am asigurat:

- Numai Dumnezeu te poate scăpa de alcool. El îți iartă păcatele. James, gânditor începe să vorbească încet:

- Tu nu mă cunoști pe mine, Con. Dumnezeu nu mă poate ierta. Am sânge pe mâini, pe conștiință. Nici eu singur nu mă pot ierta. Totuși... încerc să găsesc ceva bun în viața mea... Tu mă salvezi pe mine, dar să știi că și eu am salvat pe altul la rândul meu, la timpul meu. Cu mulți ani în urmă încolțisem un om pe care îl urmăream de multă vreme. Eram într-un restaurant în Paris. Erau ultimele lui minute. Omul a venit direct la mine, la masă. A șezut pe scaunul din fața mea și mi-a zis:

- ‘Sir, știu că este un contract pe capul meu. Știu că s-ar putea să nu mai ies viu din acest salon. Dar te rog, lasă-mă să trăiesc. Am pașaport francez. Mâine sunt peste ocean, nimeni nu va mai auzi de mine. Please, sir.’

Omul a pledat pentru viața lui, eu am scos o batistă albă din buzunarul hainei și am așezat-o pe masă înaintea mea. Imediat, arma

care era îndreptată spre tâmpla lui s-a plecat. Am aprobat din pleoape. Omul s-a ridicat: "Thank you, sir". A dispărut grăbit, trăiește și azi. Iată o faptă care este de partea mea la judecata despre care vorbești tu. Dar altceva bun nu-mi amintesc să fi făcut. Doar împușcături și sânge, coniac și parfum, o alergare fără rost pentru pedepsirea celor răi, dar eu, eu eram mai rău ca toți.

Aveam în față un om cu un trecut tragic, periculos, cum să-l uite, cum să-l ierte?! Am întâlnit aceeași atitudine la câțiva veterani veniți din tragedia războiului, oameni care au luptat să învingă moartea, și au reușit... pentru un timp.

În acea zi, James s-a decis pentru Domnul. Am golit toate sticlele în chiuvetă, (lucru costisitor, sacrificiu mare), am aruncat sticlele goale la gunoi apoi, în mijlocul casei am îngenunchiat și m-am rugat pentru el și casa lui și dus am fost.

Am plecat bucuros. M-am înfățișat înaintea lui Dumnezeu și, în singurătate și pace I-am mulțumit pentru acest suflet salvat.

James s-a ținut de cuvânt și a început lupta cu alcoolul. L-am dus la o biserică australiană unde mergeam cu Aneta în ultima vreme. Este o Biserică Penticostală foarte gălăgioasă. I-a plăcut. Oamenii erau veseli, cântau și jucau, săreau și strigau. Au o bucurie molipsitoare. James s-a bucurat cu noi.

Într-o zi, de nicăieri, a apărut Yo Ki Ko, o femeie asiatică, micuță, nu-i puteai ghici vârsta. Nu vorbea engleză, doar puțin. Spunea că nu vede, doar puțin. La început, James, care era vecin de apartament, a ajutat-o cu câte ceva, mai mult cu prezența, amândoi aveau nevoie de companie. Apoi s-a legat o prietenie, la scurt timp au devenit foarte intimi.

James îmi spune într-o vineri dimineată când mergeam împreună să împărțim Pâinea lui Isus săracilor:

- Con, Yo Ki Ko este la arestul poliției.
- Ceeee?

- Azi noapte Poliția federală i-a controlat apartamentul și au găsit o cutie cu droguri, valoare mare... Au luat-o și nu au mai adus-o acasă. Este în mare încurcătură. Ce să fac? Ce să fac, prietene al meu?

Ce să facă... ce să facă... A făcut ceea ce a știut mai bine, după ce ne-am despărțit s-a dus glonț la cârciumă și s-a îmbătat cui. Și a ținut-o așa două săptămâni. Apoi...

- Sorry, Brother Con că te sun la o oră așa de târzie din noapte... Nu știi tu unde este iubita mea Yo Ky? Nu vede bine cu ochii, nu știe engleză, s-o fi rătăcit pe undeva... N-ai văzut-o tu pe undeva, prin călătoriile tale? Dacă o vezi spune-i că o iubesc...

James și-a dat sufletul chiar în noaptea aceea.

LA PORȚILE VEȘNICIEI

Epilog

Veneam cu miile, cu sutele de mii, și miile de mii; de la răsărit și apus, de la miazăzi și miazănoapte, val după val, popor după popor. Veneam cântând, veneam dansând, cu ofrande pe brațe, laudând Numele Lui. Al cui? Al Domnului care ne-a iertat, ne-a chemat, ne-a salvat, Isus Hristos.

Cine suntem noi?! Suntem o gloată mare de lume multă, venim în valuri, valuri, din timpuri vechi până în timpul de pe urmă, suntem ai Domnului.

Iată-ne la Porțile Veșniciei. O, dar nu sunt porți... Aburi de smarald și mărgăritare plutesc pe calea spre Paradis. Străbatem aceste voluri din pulbere de diamante, intrăm în Împărăția Domnului.

Cine suntem, cine suntem?! Suntem cei trecuți prin focul încercărilor, prin chinul care a stăpânit pământul. Iată-i, vin eroii.

Eroul de la Wooroloo este alături de Iefta, fetele lor cântă cântecul juruințelor împlinite.

Debora vine aluri de Doamna cântând cântarea de laudă a Deborei.

Iată-l pe Barac, a chemat pe Zabulon, pe Neftali, și pe Ivan cel Veșnic. Vin triumfători și nemuritori, pășesc pragul Porților Veșniciei.

O ceată de războinici se apropie în fugă, poartă ulcioare luminoase, strigă strigătul învingătorilor: ‘Sabia Domnului și sabia lui Ghedeon.’ Se alătură lor o ceată de războinici îmbrăcați în zdrențe de deținuți – zeghe vârgate, bocanci grei. Vin de la Canal strigând: ‘Crucea lui Hristos a doborât parul lui Maromet, aleluia, alleluia.’

Samson vine din Timna, trece pe la Ascalon, lasă în urmă Gaza, a luat porțile cetății filistenilor pe umeri și a urcat la Hebron. Samson vine de la Țorea, dar iată alt uriaș trecând prin Porțile Veșniciei, este Mutu, poartă pe umeri porțile și încuietorile închisorii Aiud. După el vin un șir lung de deținuți, este și Jean Căruntu acolo, Dingo, este și tata, Deva, colegul meu de școală. Iată-l pe Mario Grecu, Carlos îmbrăcați în haine albe.

Și ce voi mai zice? Căci nu mi-ar ajunge vremea să vorbesc de Jidanu' fotbalistul, de Maradona, de Viorel, de mama, Gogu, de Nic Darie și de Viorica, de John Little, de Don boxerul și de Katty, de Vasile Turbatu, de Marcus uriașul din Bihor, de James și Yo Ki Ko, de Romică, Ali, Mark, Dominic.

Dumnezeu a deschis Porțile Veșniciei și a lăsat să intre aceste valuri de mulțime de popor care veneau cu miile, cu sutele de mii cu miile de mii, un cortegiu de sfinți care nu putea fii numărat.

“Moise a zis: ‘Arată-mi fața Ta!’

*Domnul a răspuns: ‘Voi face
să treacă pe dinaintea ta toată
frumusețea Mea, Și voi chema
Numele Domnului înaintea ta;*

***Eu mă îndur de cine vreau să Mă îndur,
și am milă de cine vreau să am milă!”***

Exod 33:19

Amin

sfârșit

